

แผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ. 2566 - 2570)

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา
อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ

งานวิเคราะห์นโยบายและแผน
สำนักปลัด อบต.

แผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ. 2566 - 2570)

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา
อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ

งานวิเคราะห์นโยบายและแผน
สำนักปลัด อบต.

ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา
เรื่อง อนุมัติใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐)
ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ ได้ดำเนินการทบทวนแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๔ และข้อ ๒๒ ซึ่งผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ และสภาองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ได้ให้ความเห็นชอบในการประชุมวิสามัญ สมัยที่ ๒ ประจำปี ๒๕๖๔ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๔ แล้วนั้น

เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีโครงการ/กิจกรรม ซึ่งเป็นความต้องการของประชาชนที่ผ่านความเห็นชอบจากประชาคมและมีความจำเป็นในการปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพ จึงอาศัยอำนาจตามความใน ข้อ ๒๒(๓) และข้อ ๒๔ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงอนุมัติและประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔

(นายอำนาจ พงษ์ด้วง)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

คำนำ

ด้วยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้ชักซ้อมแนวทางการทบทวนแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นแผนพัฒนาท้องถิ่นที่มีระยะเวลาห้าปี (พ.ศ. 2561-2565) เพื่อให้แผนพัฒนาท้องถิ่นเป็นปัจจุบัน มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนพัฒนาภาค แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ตามหนังสืออำเภอบำเหน็จณรงค์ ที่ ขย 0023.17/131 ลงวันที่ 12 มกราคม 2564 เรื่อง แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570) เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำงบประมาณรายจ่าย ขอสนับสนุนงบประมาณในส่วนที่เกี่ยวข้อง และการใช้จ่ายงบประมาณจากเงินสะสม

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ขอขอบคุณคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา และคณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ที่ให้ความร่วมมือและสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570) ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ในครั้งนี้ให้บรรลุไปได้ด้วยดี

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน	1-10
ส่วนที่ 2 ยุทธศาสตร์การพัฒนางองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	11-78
ส่วนที่ 3 การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ	79-81
- บัญชีสรุปโครงการพัฒนา (แบบ ผ.01, ผ.01/1, ผ.01/2)	82-85
- รายละเอียดโครงการพัฒนา (แบบ ผ.02)	86-174
- รายละเอียดโครงการพัฒนาจากแผนชุมชนฯ (แบบ ผ.02/1)	175-220
- รายละเอียดโครงการที่เกินศักยภาพ (แบบ ผ.02/2)	221-230
- บัญชีครุภัณฑ์ (แบบ ผ.03)	231-240
ส่วนที่ 4 การติดตามและประเมินผล	241-247

ส่วนที่ 1

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

แผนพัฒนาท้องถิ่น

(พ.ศ.2566-2570)

ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ

.....

ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

(1) ด้านกายภาพ

1) ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ได้ก่อตั้งเป็นตำบลโคกเพชรพัฒนา ในปี พ.ศ.2538 จัดตั้งเป็นสภาตำบลโคกเพชรพัฒนา ในปี พ.ศ.2539 และได้ยกฐานะจากสภาตำบลโคกเพชรพัฒนา เป็น องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 19 มกราคม พ.ศ.2539

ที่ตั้งและอาณาเขต องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ตั้งอยู่เลขที่ 68 หมู่ที่ 6 บ้านโคกตาเมา ตำบลโคกเพชรพัฒนา อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งมีระยะทางห่างจากอำเภอบำเหน็จณรงค์ ประมาณ 20 กิโลเมตร และห่างจากจังหวัดชัยภูมิ 74 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 100 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 62,500 ไร่ กำหนดเขตตำบลโคกเพชรพัฒนา ในท้องที่อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยมีแนวเขตการปกครองรวม 11 หมู่บ้าน

ตำบลโคกเพชรพัฒนา มีอาณาเขตติดต่อกับตำบลใกล้เคียงดังนี้

- ทิศเหนือ ติดกับ ตำบลบ้านไร่ อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ
- ทิศใต้ ติดกับ ตำบลโคกเรณูชัย อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ
- ทิศตะวันออก ติดกับ ตำบลเกาะมะนาว อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ
- ทิศตะวันตก ติดกับ ตำบลห้วยยายจิว อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ

แผนที่ตำบลโคกเพชรพัฒนา

2) ลักษณะภูมิประเทศ

ตำบลโคกเพชรพัฒนา มีสภาพพื้นที่เป็นที่ราบเชิงเขาเป็นบางส่วน มีป่าโปร่งสลับกับพื้นที่ราบ

3) ลักษณะภูมิอากาศ

- ช่วงฤดูร้อน ระหว่างเดือน มีนาคม - พฤษภาคม ของทุกปี
- ช่วงฤดูฝน ระหว่างเดือน มิถุนายน - ตุลาคม ของทุกปี
- ช่วงฤดูหนาว ระหว่างเดือน พฤศจิกายน - กุมภาพันธ์ ของทุกปี

4) ลักษณะของดิน

- ของดินเป็นดินร่วนปนทราย

(2) ด้านการเมือง/การปกครอง

1) เขตการปกครอง

ตำบลโคกเพชรพัฒนา มีจำนวนหลังคาเรือนรวมทั้งสิ้น 1,859 หลังคาเรือน มีหมู่บ้าน ทั้งหมด

11 หมู่บ้าน

หมู่ที่	หมู่บ้าน	จำนวนครัวเรือน
1	บ้านโคกเพชร	145
2	บ้านโคกพงาด	196
3	บ้านโคกคิม	316
4	บ้านคลองบงพัฒนา	140
5	บ้านคันธุเก่า	162
6	บ้านโคกตาเมา	179
7	บ้านหนองตะครอง	57
8	บ้านใหม่สถานี	292
9	บ้านปากจาบ	285
10	บ้านใหม่สามัคคี	110
11	บ้านปากจาบ	124
รวม		1,859

2) การเลือกตั้ง

- การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เมื่อ วันที่ 20 ธันวาคม 2563 มีจำนวนเขตเลือกตั้ง 11 เขตเลือกตั้ง จำนวนผู้มีสิทธิ 4,509 คน จำนวนผู้ที่มา แสดงตน 2,729 คน

(3) ประชากร

1) ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร (ข้อมูลเปรียบเทียบย้อนหลัง 3-5 ปี และการคาดการณ์ในอนาคต)

จำนวนประชากรและความหนาแน่นประชากร ตำบลโคกเพชรพัฒนา มีประชากรทั้งสิ้น 5,812 คน แบ่งเป็นชาย 2,880 คน หญิง 2,932 คน จำนวนหลังคาเรือนรวมทั้งสิ้น 1,870 หลังคาเรือน และมีความหนาแน่นเฉลี่ย 58 คน/ตารางกิโลเมตร มีหมู่บ้าน ทั้งหมด 11 หมู่บ้าน ได้แก่

หมู่ที่	หมู่บ้าน	ชาย	หญิง	รวมจำนวนประชากร	จำนวนครัวเรือน
1	บ้านโคกเพชร	218	245	463	145
2	บ้านโคกพาด	302	326	628	196
3	บ้านโคกคึม	419	472	891	316
4	บ้านคลองบงพัฒนา	249	233	482	140
5	บ้านคันธุเก่า	287	242	529	162
6	บ้านโคกตาเมา	210	208	418	145
7	บ้านหนองตะครอง	285	286	571	57
8	บ้านใหม่สถานี	85	110	195	292
9	บ้านปากจาบ	424	420	844	285
10	บ้านใหม่สามัคคี	182	169	351	110
11	บ้านปากจาบ	219	221	440	124
รวม		2,880	2,932	5,812	1,859

(ที่มา : ข้อมูลทะเบียนราษฎร์อำเภอบำเหน็จณรงค์ เดือนกรกฎาคม 2564)

2) ช่วงอายุและจำนวนประชาชน

ช่วงอายุประชากร	จำนวนรวม (คน)
1 ปีเต็ม - 2 ปี	145
3 ปีเต็ม - 5 ปี	158
6 ปีเต็ม - 12 ปี	539
13 ปีเต็ม - 14 ปี	138
15 ปีเต็ม - 59 ปี	3,838
61 ปีเต็ม - 100 ปี	989
รวมทั้งหมด	5,807

(ที่มา : ฝ่ายทะเบียนอำเภอบำเหน็จณรงค์ ณ วันที่ 1 กรกฎาคม 2564)

(4) สภาพทางสังคม

(1) การศึกษา

ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 1 แห่ง ซึ่งอยู่ในความดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา และโรงเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 4 แห่ง โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 2 แห่ง ซึ่งมีจำนวนนักเรียนแยกตามโรงเรียน ดังนี้

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา ชัยภูมิ เขต 3	สังกัดองค์การบริหารส่วน ตำบลโคกเพชรพัฒนา	สังกัดสำนักงานส่งเสริม การศึกษานอกระบบและ การศึกษาตามอัธยาศัย
1) โรงเรียนโคกเพชรวิทยาคาร 2) โรงเรียนบ้านปากจาบวิทยา 3) โรงเรียนบ้านโคกคึม (สง่าประชาสรรค์) 4) โรงเรียนบ้านชัยยาง 5) โรงเรียนบ้านหนองตะครอง 6) โรงเรียนโคกลำราญราษฎร์อำนวย	1) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบล โคกเพชรพัฒนา	1) กศน.ตำบลโคกเพชร พัฒนา
จำนวน 6 แห่ง	จำนวน 1 แห่ง	จำนวน 1 แห่ง

ลำดับที่	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	อายุ 3 - 5 ขวบ		รวม
		ชาย	หญิง	
1	ศูนย์พัฒนาเด็กอบต.โคกเพชรพัฒนา	32	32	64
รวม จำนวน ชาย/หญิง		32	32	64

(ที่มา : ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อบต.โคกเพชรพัฒนา ณ วันที่ 1 กรกฎาคม 2564)

ลำดับ ที่	ชื่อโรงเรียน	ระดับชั้น	อนุบาล 2		อนุบาล 3		ป. 1		ป. 2		ป. 3		ป. 4		ป. 5		ป. 6		ม. 1		ม. 2		ม. 3		ม. 4		ม. 5		ม. 6		รวม
			ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	
1	โรงเรียนโคกเพชรวิทยาคาร		8	5	5	8	11	6	10	7	6	9	11	14	11	4	10	12	15	13	26	15	17	18	-	-	-	-	-	-	241
2	โรงเรียนบ้านปากจากวิทยา		5	7	6	8	11	9	6	11	10	9	5	5	4	11	7	5	5	6	4	6	9	4	-	-	-	-	-	-	153
3	โรงเรียนบ้านโคกคิม (สภ.ประจักษ์)		5	2	7	3	8	2	6	3	6	6	7	12	6	7	2	9	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	91
4	โรงเรียนบ้านชัยยาง		3	6	3	1	5	5	1	2	5	3	3	1	5	2	3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	48
5	โรงเรียนบ้านหนองตะครอง		2	-	5	3	3	1	5	3	7	5	7	4	4	2	4	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	57
6	โรงเรียนโคกลำราญราษฎร์ อำนาจ		1	2	2	2	3	3	1	2	-	1	-	2	3	-	7	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	29
รวม			24	22	28	25	41	26	29	28	34	33	33	38	33	26	26	35	21	28	30	21	26	22	-	-	-	-	-	-	619

(ที่มา : โรงเรียนในเขตตำบลโคกเพชรพัฒนา)

2) สาธารณสุข

ในตำบลโคกเพชรพัฒนา มีหน่วยบริการด้านสาธารณสุข จำนวน 2 แห่ง ดังนี้

- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านปากจาบ
- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโคกเพชร

โดยมีศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชนประจำหมู่บ้าน (อสม.) หมู่บ้านละ 1 แห่ง รวมจำนวน 11 แห่งและมีกองทุนระบบหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา (กองทุน สปสช.)

3) อาชญากรรม

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ไม่มีเหตุอาชญากรรมที่ร้ายแรงเกิดขึ้น แต่มีเหตุการณ์หลักขโมยทรัพย์สินประชาชน ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ก็ได้ดำเนินการป้องกันการเกิดเหตุดังกล่าว จากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานพบว่า ส่วนมากครัวเรือนมีการป้องกันอุบัติภัยอย่างถูกวิธี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถดำเนินการได้ตามอำนาจหน้าที่และงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด คือการติดตั้งกล้องวงจรปิดในจุดที่เป็นที่สาธารณะ ติดตั้งสัญญาณไฟกระพริบทางร่วมทางแยก มีป้ายบอกทางลูกศรบอกทาง รวมทั้งได้ตั้งจุดตรวจ จุดสกัด จุดบริการ ในช่วงเทศกาลที่มีวันหยุดหลายวัน เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชน แต่ปัญหาที่พบเป็นประจำคือการทะเลาะวิวาทของกลุ่มวัยรุ่น โดยเฉพาะในสถานที่จัดงานดนตรี งานมหรสพ เป็นปัญหาที่ชุมชนได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก การแก้ไขปัญหาคือการแจ้งเตือนให้ผู้ปกครองดูแลบุตรหลานของตน ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงผลกระทบ ผลเสียหาย และโทษที่ได้รับจากการเกิดเหตุทะเลาะวิวาท การขอความร่วมมือไปยังผู้นำ การขอคำสั่งจาก ตำรวจ ผู้นำ อปพร. เพื่อระงับเหตุไม่ให้เกิดความรุนแรง แต่จะไม่ให้เกิดขึ้นเลยยังเป็นปัญหาที่ปัจจุบันไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ ทั้งที่มีการร่วมมือกันหลายฝ่าย เป็นเรื่องที่ทางองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา จะต้องหาวิธีที่จะแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนต่อไปตามอำนาจหน้าที่ที่สามารถดำเนินการได้

4) ยาเสพติด

ปัญหายาเสพติดในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา จากการประชุมประชาคมเพื่อค้นหาผู้ค้า ผู้เสพยาเสพติด ตามแนวทางขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ประกอบกับที่ทางสถานีตำรวจภูธรอำเภอบำเหน็จณรงค์ ได้แจ้งให้ทราบนั้นพบว่า ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีผู้ที่ติดยาเสพติดแต่เมื่อเทียบกับพื้นที่อื่นถือว่าน้อยมาก และยังไม่พบผู้ค้า เหตุผลก็เนื่องมาจากการได้รับความร่วมมือกับทางผู้นำ ประชาชน ที่ช่วยสอดส่องดูแลอยู่เป็นประจำ การแก้ไขปัญหขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา สามารถทำได้เฉพาะตามอำนาจหน้าที่เท่านั้น เช่น การณรงค์ การประชาสัมพันธ์ การแจกเบาะแส การฝึกอบรมให้ความรู้ ด้านนอกเหนือจากอำนาจหน้าที่ ก็เป็นอำนาจหน้าที่ของอำเภอหรือตำรวจแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ก็ได้ให้ความร่วมมือมาโดยตลอด รวมทั้งยังมีแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดและอาชญากรรม

5) การสังคมสงเคราะห์

- ผู้สูงอายุ ในเขตตำบลโคกเพชรพัฒนา จำนวน 1,001 คน
ได้รับการช่วยเหลือเบี้ยยังชีพ จำนวน 1,001 คน
- ผู้พิการทุพพลภาพ จำนวน 267 คน
ได้รับความช่วยเหลือเบี้ยยังชีพ จำนวน 267 คน
- ผู้ติดเชื้อ H.I.V. จำนวน 9 คน
ได้รับความช่วยเหลือเบี้ยยังชีพ จำนวน 9 คน

(5) ระบบบริการพื้นฐาน

1) การคมนาคมขนส่ง

- ถนนลาดยางสายสุนทรารายณ์ (หมายเลข3010) - อ่างเก็บน้ำลำคันฉู
- ถนนลาดยางสายบ้านโคกเพชร - บ้านหลุง
- ถนนลาดยางสายบ้านโคกเพชร - บ้านวังพระทราย
- ถนนลาดยางสายบ้านโคกเพชร - บ้านประโค

2) การไฟฟ้า

- ประชาชนในตำบลโคกเพชรพัฒนามีไฟฟ้าใช้ครบทุกหลังคาเรือน

3) การประปา

- ประชาชนในตำบลโคกเพชรพัฒนาใช้น้ำประปาจากการประปาหมู่บ้าน

4) โทรศัพท์

- องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีการสื่อสารที่สำคัญได้แก่ ทางโทรศัพท์บ้านและโทรศัพท์เคลื่อนที่และมีเครือข่ายของโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ AIS, DTAC, True
- หอกระจายข่าว จำนวน 11 แห่ง

5) ระบบโลจิสติกส์ (Logistics) หรือการขนส่ง

- ตู้ไปรษณีย์ จำนวน 1 ตู้

(6) ระบบเศรษฐกิจ

1) การเกษตร

ราษฎรในเขตตำบลโคกเพชรพัฒนา ประกอบอาชีพการเกษตรเป็นหลัก ดังต่อไปนี้

- ปลูกมันสำปะหลัง พื้นที่ปลูก 31,200 ไร่
- ปลูกอ้อย พื้นที่ปลูก 15,600 ไร่
- ปลูกข้าวนาปี พื้นที่ปลูก 3,900 ไร่
- ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ พื้นที่ปลูก 520 ไร่
- ปลูกพริก พื้นที่ปลูก 260 ไร่
- ปลูกแตงโม พื้นที่ปลูก 260 ไร่
- สวนยางพารา พื้นที่ปลูก 260 ไร่

2) การประมง

- ราษฎรในตำบลโคกเพชรพัฒนาเลี้ยงปลากระชัง จำนวน 9 ราย

3) การปศุสัตว์

- เลี้ยงโคเนื้อ จำนวน 53 ครัวเรือน
- เลี้ยงปลาในกระชัง จำนวน 9 ครัวเรือน
- ฟาร์มเป็ด จำนวน 2 ฟาร์ม
- เลี้ยงแพะ จำนวน 3 ครัวเรือน

4) การบริการ

- โรงสี	จำนวน 5 แห่ง
- บั๊มน้ำมัน	จำนวน 6 แห่ง
- ร้านขายของเบ็ดเตล็ด	จำนวน 67 แห่ง
- ธนาคารหมู่บ้าน	จำนวน 11 แห่ง
- ร้านจำหน่ายวัสดุก่อสร้าง	จำนวน 1 แห่ง
- ร้านถ่ายเอกสาร	จำนวน 2 แห่ง
- ร้านรับซื้อของเก่า	จำนวน 1 แห่ง
- ร้านซ่อมรถยนต์และรถอีแต๋น	จำนวน 4 แห่ง
- ร้านซ่อมจักรยานยนต์	จำนวน 1 แห่ง

5) การท่องเที่ยว

- อ่างเก็บน้ำลำคันฉู
- สะพานร่วมใจ (ลำห้วย)

6) อุตสาหกรรม

- อุตสาหกรรมในครัวเรือน จำนวน 11 หมู่บ้าน

7) การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

- กลุ่มนวดแผนไทย
- กลุ่มจักสาน
- กลุ่มแปรรูปอาหาร
- ตลาดนัดชุมชน

8) แรงงาน

- ใช้แรงงานในการทำเกษตรในครัวเรือนเป็นหลัก
- ใช้แรงงานในการรับจ้างในหมู่บ้านและนอกเขตหมู่บ้าน เช่น การเก็บเกี่ยวข้าว การตัดอ้อย

การขุดมันสำปะหลัง ฯลฯ เป็นต้น

(7) ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

1) การนับถือศาสนา

- ประชากรตำบลโคกเพชรพัฒนา ส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ

2) ประเพณีและงานประจำปี

- งานประเพณีวันสงกรานต์
- งานประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา
- งานประเพณีทำบุญกลางบ้าน

3) ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

- ปรากฏท้องถิ่น เช่น ยาสมุนไพร หมอพื้นบ้าน หมอกระดูก

4) OTOP สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

- ปลาสาม
- ปลาร้าบอง
- พริกแกง

(8) ทรัพยากรธรรมชาติ

1) น้ำ

แหล่งน้ำธรรมชาติ

- ลำห้วยคันฉู
- ลำห้วยคลองแห่ว
- ลำห้วยคลองบง

แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

- อ่างเก็บน้ำลำคันฉู
- เขื่อนชลประทาน
- บึงปากจวบ
- บ่อน้ำตื้น 6 แห่ง
- ประปาบาดาล 3 แห่ง
- สระน้ำ 10 แห่ง

2) ป่าไม้

- ลักษณะของไม้และป่าไม้ในเขตตำบลโคกเพชรพัฒนา ปัจจุบันมีป่าชุมชนในตำบลจำนวน ๒ แห่ง ซึ่งป่าชุมชนเป็นป่าที่สร้างความชุ่มชื้นในบรรยากาศ เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า เป็นต้นน้ำ การจะทำให้ป่าชุมชนคงอยู่ได้อย่างยั่งยืน ต้องใช้เพื่อลดรายจ่ายให้แก่ชุมชนและครัวเรือน เช่น การเก็บผลผลิตจากป่าเพื่อเป็นอาหารในครัวเรือน , การตัดไม้เพื่อใช้ในกรณีจำเป็นในครัวเรือน เพื่อประโยชน์สาธารณะสุขของชุมชนตามกติกาที่ชุมชนกำหนดไว้ ป่าชุมชนจึงต้องฟื้นฟูและพัฒนาให้ เป็นป่าธรรมชาติ ไม่ใช่ป่าเศรษฐกิจหรือหาวิธีใช้ประโยชน์ในเชิงรายได้อื่นๆไม่สิ้นสุด

3) ภูเขา

4) ทรัพยากรธรรมชาติ

- ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลส่วนมากเป็นพื้นที่สำหรับเพาะปลูก ที่อยู่อาศัย และพื้นที่ สาธารณะ ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ ก็ได้แก่ ดิน น้ำ ต้นไม้ อากาศที่ไม่มีมลพิษ องค์การบริหารส่วนตำบลได้ จัดทำโครงการเพื่อแก้ปัญหาให้กับประชาชนและเป็นไปตามความต้องการของประชาชน เช่น โครงการ ปลูกต้นไม้ใน วันสำคัญต่างๆ ในพื้นที่ของตนเอง และที่สาธารณะรวมทั้งปรับปรุงสภาพภูมิทัศน์ของเมืองให้ร่มรื่น สวยงาม ให้เป็นเมือง น่าอยู่ เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชน ฯลฯ

ส่วนที่ 2

ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วน

ท้องถิ่น

ส่วนที่ 2

ยุทธศาสตร์การพัฒนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(1) ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนามหานคร

1) แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580)

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน”

1. ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง

(1) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(2) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศ

(3) การป้องกันและแก้ไขการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

(4) การบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(5) การพัฒนาระบบกลไกมาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ

(6) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการฉกฉวยป้องกันประเทศและกองทัพ

(7) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติรักษาความมั่นคงของฐาน ทรัพยากรธรรมชาติ

สิ่งแวดล้อมและการปกป้องรักษาผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเลรวมทั้งเสริมสร้างความ มั่นคงทางอาหารพลังงาน และน้ำ

(8) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวตั้งสู่แนวนานมากขึ้น

2. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(1) สมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่ รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสร้างความ เชื่อมั่นส่งเสริมการค้าและการลงทุนทั้งภาครัฐและเอกชนและพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อเป็น ศูนย์กลางการค้าและได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาคเพิ่มขึ้น

(2) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการภาคเกษตรได้แก่เสริมสร้างฐานการผลิต การเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรพัฒนาสินค้าเกษตรและ อาหารที่มีศักยภาพในการแข่งขันและส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับตัวสู่รูปแบบเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็งภาคอุตสาหกรรมพัฒนาอุตสาหกรรม ศักยภาพ ได้แก่ พัฒนาอุตสาหกรรม

ส่งออกที่มีศักยภาพสูงสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการไทยและ พัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในอนาคต
เป็นต้นและภาคบริการพัฒนาระดับผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว ผลักดันประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางการ
ให้บริการสุขภาพและส่งเสริมธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ

(3) พัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน ได้แก่ พัฒนาทักษะและองค์ความรู้ ของผู้ประกอบการ
ไทยพัฒนาและยกระดับผลิตภาพแรงงานเพื่อส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศพัฒนาวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมสู่สากลยกระดับศักยภาพของสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่ง ผลิตภัณฑ์ (OTOP) ไทยให้ก้าวไกล
สากลและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(4) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมือง โดยพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ ชายแดนพัฒนาพื้นที่
เศรษฐกิจบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก พัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญของ ประเทศและพัฒนา คลัสเตอร์
อุตสาหกรรมและบริการที่มีศักยภาพในการขับเคลื่อนประเทศ

(5) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ความมั่นคงและพลังงาน ระบบเทคโนโลยี
สารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(6) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลก สร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับประเทศในอนุ
ภูมิภาค ภูมิภาค และนานาชาติ ส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานของการประกอบธุรกิจ ส่งเสริมความร่วมมือกับ
ภูมิภาคและนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน อาหาร สิ่งแวดล้อม และ การบริหารจัดการภัยพิบัติ
ส่งเสริมบทบาทการเป็นผู้ประสานประโยชน์ในการเชื่อมโยงและสร้างความสมดุล ของความสัมพันธ์ของประเทศไทย
และกลุ่มอำนาจทางเศรษฐกิจต่าง ๆ เพิ่มบทบาทและการมีส่วนร่วมของไทย ในองค์การระหว่างประเทศในภาค
ผลักดันการพัฒนาในอนุภูมิภาคและภูมิภาค สนับสนุนการเปิดการค้าเสรีและ สร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ
ต่อส่วนต่าง ๆ และสาธารณชนไทย

3. ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพ

(1)การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ โดยพัฒนาเริ่มตั้งแต่
ในครรภ์และต่อเนื่องไปตลอดชีวิต

(2) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพเท่าเทียมและทั่วถึง

(3) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี

(4) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยให้เอื้อต่อการพัฒนาคน

4. ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม

(1) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

(2) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ

(3) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย

(4) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมและทุนทางวัฒนธรรมและความ เข้มแข็งของชุมชน

(5) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

5. ยุทธศาสตร์ด้านการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(1) การจัดระบบอนุรักษ์ พืชพันธุ์และป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

(2) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง 25 ลุ่มน้ำ เน้นการปรับ ระบบการบริ...

จัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

(3) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในทุกภาคเศรษฐกิจ 2-3

(4) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(5) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ

(6) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

6. ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(1) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

(2) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ

(3) การปรับปรุงบทบาท ภารกิจ และโครงสร้างของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่ เหมาะสม

(4) การวางระบบบริหารงานราชการแบบบูรณาการ

(5) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐในการ ปฏิบัติราชการ

(6) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(7) การปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับให้มีความชัดเจน ทันสมัย เป็นธรรมและ

สอดคล้องกับข้อบังคับสากลหรือข้อตกลงระหว่างประเทศ ตลอดจน พัฒนาหน่วยงานภาครัฐ และบุคลากรที่มีหน้าที่
เสนอความเห็นทางกฎหมายให้มีศักยภาพ

วิสัยทัศน์ประเทศไทย 2580

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

- มีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยคุกคามและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศภายในประเทศและต่างประเทศ และความมั่นคงในภูมิภาค ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง
- ประเทศไทยมีความมั่นคง เติบโตอย่างยั่งยืน
- สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ

- ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างคึกคักเป็นอันดับต้นๆ ของกลุ่มประเทศอาเซียน ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชาชนได้ประโยชน์จากการพัฒนาอย่างทั่วถึง
- เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง สร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาคที่เกื้อหนุนภาคขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน
- มีความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง อาทิ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางเทคโนโลยี

- การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างยั่งยืน โดยไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม
- มีการใช้และการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับกฎระเบียบของประเทศไทย
- คนไทยมีความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในทุกภาคส่วนในสังคมไทย ปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2) ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ได้จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2561 - 2565) จะสิ้นสุดลงในปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 และการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 อยู่ระหว่างการร่วมสร้างแผนฯ

1. กรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13

1.1 โอกาสและความเสี่ยงของประเทศไทยในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ท่ามกลาง โอกาสและความเสี่ยงที่ประเทศจะต้องเผชิญ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ระดับโลกที่เกิดขึ้น และบริบทภายในประเทศที่ปรับเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน รวดเร็วขึ้น การวางกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะต่อไปให้สามารถกำหนดแนวทางที่ประเทศจะมุ่งไปเพื่อบรรลุผลในระยะ 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ซึ่งจะช่วย ขับเคลื่อนประเทศไปสู่การบรรลุเป้าหมายระยะยาวภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติได้นั้น จำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการและรับมือกับความเสี่ยง ตลอดจนสรรค์สร้าง ประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันทั่วถึง ซึ่งความเชื่อมโยง ระหว่างแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ระดับโลก (Megatrends) ตลอดจนผลกระทบและความปกติใหม่ (New Normal) จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ที่เข้ามากระทบต่อสถานะของการพัฒนาประเทศโดยพิจารณาภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ ชาติทั้ง 6 ด้านนั้น พบว่ามีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลกที่สำคัญซึ่งจะส่งผลทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการ พิจารณายกระดับ หรือเปลี่ยนแปลงการดำเนินงานไปจากเดิมอย่าง มีนัยสำคัญ ดังนี้

ความมั่นคง มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 5 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการ เปลี่ยนแปลง ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เศรษฐกิจการเมืองระหว่าง ประเทศและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ดังนี้

1) โอกาสในการใช้เทคโนโลยีและ Big Data เพื่อป้องกันภัยคุกคามทางความ มั่นคง แม้ว่าที่ผ่านมาไทยจะสามารถรับมือกับความท้าทายจากภายนอกได้ค่อนข้างดีรวมถึงมีความสามารถ ในการป้องกันและรับมือการโจมตีทางไซเบอร์อยู่ในเกณฑ์ดีแต่ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ ประเทศ โดยรวมยังอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ มีความอ่อนไหวต่อประเด็นที่ซับซ้อนและ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ประเด็นด้านความมั่นคงยังต้องมีการปรับปรุงอีกมาก โดยความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีบทบาทในวิถีชีวิตของประชาชน มากยิ่งขึ้น จะส่งผลให้ภาครัฐสามารถพัฒนาและใช้ประโยชน์จากข้อมูลและเทคโนโลยีเพื่อเข้าถึงประชาชน และแก้ไข ปัญหาได้ตรงจุดและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

2) โอกาสในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐเพื่อให้เกิดความโปร่งใส เข้าถึง ได้ง่ายและตอบสนองประชาชนได้ดีขึ้น การขาดความโปร่งใส การบริหารงานที่ขาดประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพทำให้สังคม... ส่วนหนึ่งยังขาดความเชื่อมั่นในเสถียรภาพและธรรมาภิบาลทางการเมือง นำไปสู่ ปัญหาความขัดแย้งทางความคิด ทั้งนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะสามารถเข้ามาช่วยแก้ไขประเด็น ดังกล่าวได้ด้วยการพัฒนาระบบบริหารงานต่าง ๆ ของภาครัฐให้เป็นไปด้วยความโปร่งใส ภาคส่วนสามารถ เข้ามาติดตามการดำเนินงานได้อย่างรอบด้าน

รวมถึงการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไปสู่การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐมากยิ่งขึ้น
จะเป็นโอกาสในการพัฒนาระบบบริหารจัดการภาครัฐให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3) ความเสี่ยงจากการถูกโจมตีทางไซเบอร์สูงขึ้น แม้ว่าความสามารถในการ ป้องกันและรับมือการโจมตีทางไซเบอร์ของไทยจะอยู่ในเกณฑ์ดี แต่แนวโน้มการเผยแพร่ข้อมูลผ่านทางสังคม ออนไลน์และแนวโน้มการเมืองระหว่างประเทศที่อาจนำไปสู่ความขัดแย้งทางความคิด รวมถึงความก้าวหน้า ของ เทคโนโลยีที่อาจส่งผลให้การโจมตีทางไซเบอร์สามารถทำได้ง่ายมากยิ่งขึ้น จะเพิ่มความเสี่ยงต่อกับ ความมั่นคงทาง ไซเบอร์ของไทยทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจ การลงทุนในการพัฒนาทักษะดิจิทัลขั้นสูง รวมถึงระบบ ตรวจจับ และป้องกันการโจมตีอย่างต่อเนื่องจึงมีความจำเป็น

4) ความเสี่ยงจากภัยพิบัติและสาธารณภัย มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และ รุนแรงมากขึ้น มีแนวโน้มจะเกิดได้บ่อยขึ้นและมีผลกระทบที่รุนแรงในวงกว้าง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศจะส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติเกิดขึ้นบ่อยครั้งและรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยขีดความสามารถด้าน การรับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ และสาธารณภัยของไทยที่ยังคงมีข้อจำกัด จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาและ จัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสม

5) โอกาสในการเสริมสร้างบทบาทของไทยในเวทีระหว่างประเทศ ประเทศไทยมี บทบาทในการกำหนดทิศทางและส่งเสริมเสถียรภาพของภูมิภาค และยังสามารถรับมือกับความท้าทายจาก ภายนอกได้ค่อนข้างดีโดยแนวโน้มทางเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศที่ความร่วมมือระดับภูมิภาคจะมี บทบาทมากขึ้น จะเป็นโอกาสให้ไทยเสริมสร้างบทบาทในเวทีระหว่างประเทศเพื่อแสวงหาโอกาสทาง เศรษฐกิจองค์ความรู้เทคโนโลยีและนวัตกรรมต่าง ๆ ในเวทีระดับโลกได้ในขณะเดียวกัน บทบาทของไทยใน ภูมิภาคและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะเปิดโอกาสให้ไทยสามารถบูรณาการการทำงานระหว่างหน่วยงาน ความมั่นคง การต่างประเทศ และภาคีการพัฒนาในทิศทางที่จะเกื้อหนุนการดำเนินงานเป็นภาคีเครือข่ายกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 9 ประการ อัน เป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ประชากร การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การดูแลรักษาสุขภาพและการรักษาพยาบาล เศรษฐกิจการเมือง ระหว่างประเทศการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมพลังงานหมุนเวียนและยานยนต์ไฟฟ้า และความ พยายามระดับโลกในการลดการปล่อย GHG ดังนี้

5.1) ความเสี่ยงที่ผลิตภาพการผลิตในภาพรวมจะลดลง การเป็นสังคมสูงวัยจะเป็น ปัจจัยสำคัญที่อาจลดทอนผลิตภาพแรงงานในอนาคต เนื่องจากอายุที่สูงขึ้นมีแนวโน้มจะทำให้ความสามารถใน ด้านต่าง ๆ ของแรงงานลดลง นอกจากนี้ ประชากรวัยแรงงานที่ลดจำนวนลงอาจทำให้ผู้ประกอบการบางส่วน ต้องเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนแรงงาน อย่างไรก็ตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีจะเป็นโอกาสสำหรับการนำ เครื่องมือและระบบอัตโนมัติต่าง ๆ มาช่วยสนับสนุนให้ผลิตภาพของแรงงานเพิ่มสูงขึ้นและลดความเสี่ยงใน การขาดแคลนแรงงานลง”

5.2) ความเสี่ยงที่ไทยต้องพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างประเทศสูงขึ้น จากแนวโน้มของ เทคโนโลยีที่จะทวีความสำคัญต่อเศรษฐกิจโลกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่ไทยยังคงมีข้อจำกัดด้านการพัฒนา เทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นของตนเอง และยังคงพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างประเทศทำให้หากไทยไม่เร่ง แก้ไขข้อจำกัดดังกล่าวอาจส่งผลให้ระดับการพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างประเทศที่เป็นอยู่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งท้ายที่สุดอาจขัดขวางการพัฒนาศักยภาพการแข่งขันในระยะยาวและทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของ ประเทศมีความเปราะบางมากยิ่งขึ้น

5.3) ความเสี่ยงที่ SMEs จะยิ่งสูญเสียศักยภาพในการแข่งขัน ด้วยข้อจำกัดในการ เข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีของ SMEs ในขณะที่เทคโนโลยีในอนาคตมีแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลงไป อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น อาจส่งผลให้ SMEs เสียเปรียบผู้ประกอบการขนาดใหญ่มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การเติบโต ของเศรษฐกิจแพลตฟอร์ม และระบบการเงินแบบดิจิทัลจะเป็นโอกาสให้ SMEs รายใหม่ได้เห็นถึงโอกาส สามารถเข้าสู่ตลาดได้ง่ายขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสและช่วยลดต้นทุนของ SMEs ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

5.4) ความเสี่ยงที่ภาคการเกษตรจะมีความสามารถในการผลิตลดลง อุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้น และฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงไปจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาจลดทอนคุณภาพของ ผลผลิตและความสามารถในการผลิตของภาคการเกษตร รวมทั้งอาจทำให้พื้นที่ที่มีความเหมาะสมต่อการทำ การเกษตรมีจำนวนลดน้อยลงในช่วงเดียวกัน มาตรฐานเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหาร (Food Safety) ที่ เข้มงวดขึ้น ประกอบกับความตระหนักในด้านสุขอนามัยจะส่งผลให้ผู้บริโภคทั่วโลกเลือกเฟ้นและให้ความสำคัญ กับผลิตภัณฑ์ที่มีมาตรฐานการผลิต และแปรรูปที่ได้มาตรฐานสากล ซึ่งแนวโน้มดังกล่าวอาจส่งผลเสียต่อ ความสามารถในการส่งออกสินค้าเกษตรของไทยได้หากเกษตรกรและผู้ผลิตไม่สามารถปรับตัวเพื่อยกระดับ คุณภาพสินค้าให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดที่ปรับเปลี่ยนไปได้ นอกจากนี้ ภาคการเกษตรยังต้อง เผชิญกับความท้าทายของการมีเกษตรกรจำนวนมากเป็นผู้สูงอายุ ซึ่งมีแนวโน้มที่จะส่งผลโดยตรงต่อ ความสามารถในการปรับตัวให้เข้าหรือรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างจำกัด

5.5) ความเสี่ยงที่ภาคการท่องเที่ยวจะไม่สามารถฟื้นตัวและปรับตัวตามความ ต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป ภาคการท่องเที่ยวยังคงได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 เนื่องจาก นักท่องเที่ยวต่างชาติยังคงไม่สามารถเดินทางเข้าไทยได้อย่างสะดวก ประกอบกับกระแสความตื่นตัวด้าน มาตรฐานสุขภาพและการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด - 19 ทำให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการการท่องเที่ยว ที่มีมาตรฐาน สุขอนามัยสูงขึ้น นอกจากนี้ พฤติกรรมการท่องเที่ยวยังมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปเป็นการเน้น ท่องเที่ยวในประเทศซึ่งมีลักษณะการเดินทางในระยะใกล้ๆ ใช้เวลาไม่มาก และเป็นสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งคน ไม่พลุกพล่าน ทำให้รู้สึกปลอดภัยจากการติดเชื้อ

5.6) โอกาสในการสร้างรายได้จากอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์กระแส ความตระหนักใน ความสำคัญของการดูแลสุขภาพและสุขอนามัย การเข้าสู่สังคมสูงวัยทั้งในประเทศไทย และประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ส่งผลให้ปริมาณความต้องการในสินค้าและบริการทางการแพทย์และบริการที่ เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพ ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่ไทยมีศักยภาพ มีโอกาสที่จะเติบโตได้ดีในอนาคต

5.7) ความเสี่ยงที่อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลจะไม่สามารถพัฒนาได้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ที่ผ่านมามีประเทศไทยมีความแข็งแกร่งในอุตสาหกรรมฮาร์ดแวร์และอุปกรณ์ อัจฉริยะ แต่ในปัจจุบันปริมาณความต้องการใช้เทคโนโลยีที่เพิ่มขึ้นจากการเข้าสู่สังคมดิจิทัล ส่งผลให้ อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์และบริการซอฟต์แวร์อุตสาหกรรมบริการดิจิทัล อุตสาหกรรมดิจิทัลคอนเทนต์และ อุตสาหกรรมบิ๊กดาต้าสามารถสร้างมูลค่าและมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าภาคเอกชนจะเริ่มมีการ ปรับตัวครั้งใหญ่ แต่ภาพรวมยังพบว่าผู้ประกอบการไทยยังมีข้อจำกัดทั้งด้านองค์ความรู้ความเชี่ยวชาญ และ การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับงาน

นอกจากนี้ กลุ่มเทคโนโลยีด้านบล็อกเชน ปัญญาประดิษฐ์และ อินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่งยังมีการนำมาประยุกต์ใช้ในองค์กรค่อนข้างจำกัด เนื่องจากต้องมีการลงทุนจำนวน มาก และยังขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะที่เกี่ยวข้อง

5.8) โอกาสในการสร้างรายได้จากการให้บริการโลจิสติกส์การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของหลายประเทศในอาเซียน และการพัฒนาของความร่วมมือทางเศรษฐกิจทั้งภายในอาเซียนและ ระหว่างอาเซียน กับภูมิภาคอื่น รวมถึงแนวโน้มการพึ่งพาเศรษฐกิจจะหว้งกันภายในภูมิภาคมากขึ้น (Regionalization) ทำให้มี โอกาสที่ประเทศต่าง ๆ จะใช้ไทยเป็นเส้นทางทางการขนส่งสินค้าผ่านแดนและจุด กระจายสินค้าไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ทั่ว โลกเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งหากไทยสามารถเร่งพัฒนาระบบโครงข่ายคมนาคม และ บริการที่เกี่ยวข้องให้ครอบคลุมและมี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้นจะเป็นโอกาสให้ไทยสามารถสร้างรายได้จากการ ให้บริการโลจิสติกส์เพิ่มขึ้น นอกจากนี้การ พัฒนาของบริการโลจิสติกส์จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมและบริการ เกี่ยวเนื่องจำนวนมาก รวมทั้งช่วยสร้างความ เจริญให้กับพื้นที่และเมืองโดยรอบเส้นทางทางการขนส่งอีกด้วย

5.9) ความเสี่ยงที่อุตสาหกรรมยานยนต์จะสูญเสียส่วนแบ่งในตลาดโลก แนวโน้มที่ ผู้บริโภคทั่วโลก จะหันมาเลือกใช้อยานยนต์ไฟฟ้าทดแทนยานยนต์สันดาปภายในมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจาก นโยบายส่งเสริมการใช้อยานยนต์ไฟฟ้าในหลายประเทศ รวมถึงราคาของยานยนต์ไฟฟ้า ที่มีแนวโน้มลดต่ำลงมา ใกล้เคียงกับยานยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์สันดาปภายในมากขึ้น จะเป็นความเสี่ยงสำคัญต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ของ ไทยที่อาจสูญเสียตลาดในอนาคต และจะส่งผลต่อผู้ประกอบการรายย่อยที่ผลิต ชิ้นส่วนยานยนต์ในประเทศ เนื่องจากยานยนต์ไฟฟ้าใช้จำนวนชิ้นส่วนยานยนต์น้อยกว่ายานยนต์ที่ใช้ เครื่องยนต์สันดาปภายในมาก อีกทั้ง จำนวนผู้ประกอบการในประเทศไทยที่ผลิตรถยนต์ไฟฟ้ายังมีจำนวนน้อย การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพ ทรัพยากรมนุษย์มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 5 ประการ อันเป็นผล เนื่องมาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้าน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร การขยายตัวของความเป็นเมืองการเปลี่ยนแปลง วิถีชีวิตและวัฒนธรรมและอนาคตของงาน ดังนี้

5.9.1) ความเสี่ยงในการขาดแคลนแรงงานทักษะสูงที่สอดคล้องกับความต้องการของ ตลาดแรงงานและสามารถทดแทนกับแรงงานที่ลดลง โดยอนาคตของงานและแนวโน้มการ เปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง จะส่งผลให้เกิดงานประเภทใหม่ ๆ ขณะที่งานบางประเภทจะเลือนหายไป อาทิ การ เพิ่มขึ้นของงานด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีหรืองานใน อุตสาหกรรม การแพทย์และ สุขภาพจากการเข้าสู่สังคมสูงวัย ขณะที่งานที่มีลักษณะของการทำซ้ำหรือเป็นแบบแผน (Repetitive/Routine) “ แนวโน้มที่จะถูกทดแทนด้วยหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติอีกทั้งความ เปลี่ยนแปลง ดังกล่าวยังส่งผลเกิดเป็นความท้า ทายในการพัฒนาแรงงานให้มีทักษะใหม่ ๆ และ/หรือมี ความสามารถเฉพาะเพื่อรองรับกับความต้องการของ ตลาดแรงงานมากยิ่งขึ้น เนื่องจากคุณภาพการศึกษาและ ทักษะแรงงานในปัจจุบันยังอยู่ในระดับต่ำ นอกจากนี้ การ เปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรจะยิ่งทำให้การ ขาดแคลนแรงงานทักษะสูงมีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จากการลดลงของสัดส่วนประชากรวัย แรงงานและการเพิ่มขึ้นของกลุ่มประชากรในช่วงวัยพึ่งพิงที่มีระดับทักษะต่ำ กว่า

5.9.2) โอกาสในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการฝึกอบรมด้วย เทคโนโลยีและ ประชากรวัยเรียนที่ลดลง โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนำมาซึ่งโอกาสในการปรับปรุงและ ยกระดับ ประสิทธิภาพการเรียนการสอนและการฝึกอบรมที่ยังมีข้อจำกัดด้านคุณภาพและการเข้าถึง ผ่านการ ปรับปรุง

อุปกรณ์สื่อการเรียนรู้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา ตลอดจนรูปแบบการเรียนการสอนให้มี ความทันสมัย และสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ขณะเดียวกัน การ ขยายตัวของความเป็นเมืองจะส่งผลให้ประชาชนส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงการศึกษาและการฝึกอบรมใน ระดับสูงและ/หรือมีคุณภาพมากขึ้นโดยมีต้นทุนค่าใช้จ่ายที่ต่ำลง นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ประชากรและการลดลงของประชากรวัยเรียนอาจเป็นโอกาสในการขยายโอกาสการเข้าถึงและยกระดับ คุณภาพการศึกษา/การฝึกอบรมซึ่งเป็นหนึ่งในความท้าทาย ที่สำคัญในปัจจุบัน หากสามารถบริหารจัดการ ทรัพยากรที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.9.3) ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและการพัฒนาทักษะ จากความ ไม่พร้อมทางเทคโนโลยีและความแตกต่างระหว่างพื้นที่ แม้ว่าความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะมีคุณูปการยิ่ง แต่อาจมีความเป็นไปได้ที่จะส่งผลให้ปัญหาความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงการศึกษาและการพัฒนาทักษะที่มีอยู่ แต่เดิมปรากฏให้เห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น อันเป็นผลมาจากปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ระหว่างกลุ่มคนที่มีและกลุ่มคนที่ขาดความพร้อมทางด้านทักษะและเครื่องมืออุปกรณ์ดิจิทัล เช่นเดียวกับ แนวโน้มการขยายตัวของความร่ำรวยเมือง ซึ่งอาจส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ระหว่างเขตเมืองและชนบททวี ความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เนื่องจากความแตกต่างของระดับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการสาธารณะ ดังที่ปรากฏให้เห็นในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ซึ่งมีนักเรียนในชนบทจำนวนมาก ที่ขาดความพร้อมและไม่สามารถเข้าถึงการเรียนการสอนแบบออนไลน์ได้

5.9.4) โอกาสในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาทักษะ ให้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงและรองรับกับคนทุกช่วงวัย โดยอนาคตของงานและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ด้านพฤติกรรมของประชากรในระยะต่อไป อาทิ การให้ความสำคัญกับการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดจน ความสมดุลระหว่างการ ทำงานกับชีวิตส่วนตัว นำมาซึ่งโอกาสในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่ยืดหยุ่น และสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มประชากรรุ่นใหม่ขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรเข้าสู่สังคมสูงวัยส่งผลให้เกิดความจำเป็นในการขยายการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้ครอบคลุมกลุ่มประชากรผู้สูงอายุซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน ในการช่วยสนับสนุนให้การ จัดการศึกษาและการฝึกอบรมตลอดช่วงชีวิตเป็นไปอย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5.9.5) ความเสี่ยงในการขาดแคลนทักษะทางพฤติกรรม (Soft Skills) และ ค่านิยม วัฒนธรรมที่สอดคล้องกับการใช้ชีวิตและการทำงานรูปแบบใหม่ โดยอนาคตของงานและการเปลี่ยนแปลง วิถีชีวิตและวัฒนธรรม อาทิ กระแสความเป็นปัจเจก (Individualization) หรือกระแสการตระหนักรู้ของ สาธารณชน (Public Awareness) อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและแนวโน้มการ เพิ่มขึ้นของประชากรรุ่นใหม่ จะนำมาซึ่งรูปแบบการทำงานการใช้ชีวิต และสภาพสังคมที่มีความแตกต่าง หลากหลายจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้เกิดความจำเป็นในการมีทักษะทางพฤติกรรม (Soft Skills) อาทิการมีจิตสาธารณะ มีความเป็นพลเมือง มีทักษะในการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อสร้าง สังคมที่เปิดกว้าง เข้าใจและเห็นอกเห็นใจต่อความแตกต่างหลากหลายดังกล่าวมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ แนวโน้ม ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งนอกจากจะนำไปสู่ความต้องการทักษะทางปัญญา (Cognitive) แล้วยังคาดว่าทักษะทางพฤติกรรม (Non-Cognitive) หรือทักษะด้านมนุษย์ (Human Skills) จะเป็นที่ต้องการมากขึ้นในระยะต่อไป เนื่องจากเป็นทักษะเฉพาะที่เทคโนโลยีสมัยใหม่ยังไม่สามารถทดแทนแรงงาน มนุษย์ได้แนวโน้ม ดังกล่าวจึงอาจกลายเป็นความเสี่ยงที่สำคัญ สำหรับกำลัง

แรงงานในปัจจุบัน ซึ่งส่วนใหญ่ยัง ขาดแคลนทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานและการใช้ชีวิตในอนาคต การสร้างโอกาส และความเสมอภาคทาง สังคม มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 6 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้ม . . . เปลี่ยนแปลงด้านความ ก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ประชากร การดูแลรักษาสุขภาพและการ รักษาพยาบาล การขยายตัวของความเป็นเมืองการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ เศรษฐกิจการเมืองระหว่าง ประเทศ และ อนาคตของงาน ดังนี้

1) ความเสี่ยงที่คนจนจะขยับสถานะได้ยากขึ้น การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรเข้าสู่ สังคมสูงวัยและ อัตราการพึ่งพิงที่เพิ่มสูงขึ้น จะส่งผลให้คนจนในวัยแรงงานจำเป็นต้องรับภาระในการดูแล ผู้สูงอายุมากขึ้น เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งอาจกระทบต่อแรงงานในภาคเกษตรที่มี รายได้ขึ้นอยู่กับราคา สินค้าเกษตรเป็นหลัก รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างพลิกผันซึ่งอาจทำให้คน จนที่ไม่สามารถเข้าถึง อินเทอร์เน็ต ขาดแคลนเครื่องมืออุปกรณ์และ/หรือทักษะที่จำเป็น ขาดโอกาสในการ ทำงานและสร้างรายได้จน กระทบต่อเศรษฐกิจฐานะในที่สุด ขณะเดียวกัน แม้ว่าการขยายตัวของความเป็นเมือง จะเป็นการกระจายโอกาส ทางเศรษฐกิจในภาพรวม ทว่าอาจส่งผลลดทอนความเป็นไปได้ในการขยับสถานะ ของคนจนในชนบทบางส่วน จาก โอกาสการทำงานและการเข้าถึงบริการสาธารณะซึ่งแตกต่างกันมากระหว่าง เขตเมืองและชนบท อีกทั้งเมื่อ พิจารณาถึงระบบความคุ้มครองทางสังคมในปัจจุบันซึ่งยังขาดการบูรณาการ ไม่สอดคล้องกับบริบทการ เปลี่ยนแปลง และไม่เพียงพอด้วยแล้ว การขยับสถานะของคนจนมีแนวโน้มที่จะ เป็นไป ได้ยากมากยิ่งขึ้นในระยะ ต่อไป

2) ความเสี่ยงต่อการเพิ่มขึ้นของความเหลื่อมล้ำ โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี อาจนำมาซึ่งปัญหาความ เหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ระหว่างคนที่มีความพร้อมและคนจนส่วนใหญ่ที่ขาดแคลนทักษะที่จำเป็น วัสดุอุปกรณ์ดิจิทัล และการเข้าถึงโครงข่ายโทรคมนาคม ส่งผลให้คนจนยิ่งขาด โอกาสในการมีส่วนร่วมหรือได้รับ ประโยชน์จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ รวมถึงมาตรการช่วยเหลือของ ภาครัฐ จนทำให้สถานการณ์ความ ยากจนและความเหลื่อมล้ำที่มีอยู่แต่เดิมในหลากหลายมิติกลับทวีความ รุนแรงมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ แนวโน้มการ ดูแลรักษาสุขภาพและการรักษาพยาบาลที่เพิ่มมากขึ้น อาจส่งผลให้ โรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลต่าง ๆ ปรับ รูปแบบการดำเนินงานไปให้ความสำคัญกับการให้บริการทาง การแพทย์เชิงพาณิชย์ และการมุ่งสู่อุตสาหกรรมและ บริการทางการแพทย์และสุขภาพมากขึ้น ซึ่งจะกระทบต่อ ต้นทุนในการให้บริการและการเข้าถึงการรักษาพยาบาล ในฐานะสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มคนจน

3) โอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงพื้นที่ที่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่จะนำมา ซึ่งการ เปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปแบบของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ทั้งกระบวนการผลิต การค้าและการ บริการไปสู ผู้ประกอบการและประชาชนในระดับพื้นที่มากขึ้น อันจะส่งผลให้เกิดการกระจายทรัพยากรและ โอกาสทาง เศรษฐกิจอย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับแนวโน้มเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศ ซึ่งให้ ความสำเร็จกับ เศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regionalization) และการพัฒนาพื้นที่ในรูปแบบระเบียบเศรษฐกิจ และเขตเศรษฐกิจ พิเศษในภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อรองรับกับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในระดับโลก จึงเป็นโอกาสใน การลดปัญหาความ เหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ซึ่งสั่งสมมาอย่างยาวนาน

4) ความเสี่ยงต่อการขยายตัวของแรงงานนอกระบบ โดยแนวโน้มอนาคตของงานและ รูปแบบการใช้ชีวิตที่ เปลี่ยนแปลงไป อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรและการเพิ่มขึ้นของ ประชากรรุ่นใหม่ รวมถึง

การขยายตัวของระบบเศรษฐกิจแบบ Gig Economy จะส่งผลให้การทำงานในระยะต่อไป มีรูปแบบที่ยืดหยุ่นและหลากหลายมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการจ้างงานที่ใช้รูปแบบมาตรฐาน (NSE) อันจะนำมาซึ่งการขยายตัวของแรงงานนอกระบบแบบ Gig Workers อย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อผนวกกับ แรงงานนอกระบบจำนวนมากที่มีอยู่เดิม ซึ่งส่วนใหญ่ขาดความคุ้มครองและสิทธิประโยชน์ที่เหมาะสม ตลอดจนเผชิญกับความไม่มั่นคงทางอาชีพแล้ว จะส่งผลให้ความมั่นคงทางรายได้ของแรงงานในภาพรวมลดลง และเกิดความจำเป็นในการพัฒนาความคุ้มครองทางสังคมให้ครอบคลุมมากขึ้นในระยะต่อไป

5) ความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลังของระบบความคุ้มครองทางสังคมโดยการ เปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมสูงวัย ซึ่งประชากรผู้สูงอายุมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สวนทางกับ ประชากรวัยแรงงานที่มีแนวโน้มลดลง จะส่งผลให้ภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากผู้สูงอายุมีโอกาสเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังและมีภาวะทุพพลภาพเพิ่มขึ้นตามวัย และอัตราส่วนพึ่งพิง ของผู้สูงอายุต่อวัยแรงงานที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จึงนำมาซึ่งความต้องการงบประมาณเพื่อเป็นสวัสดิการรองรับ วัยเกษียณจนกลายเป็นความเสี่ยงทั้งในด้านความมั่นคงด้านรายได้และด้านสุขภาพ โดยเฉพาะเมื่อภาครัฐมี ความสามารถในการจัดเก็บรายได้อย่างจำกัด เนื่องจากรูปร่างการจัดเก็บภาษีแคบและสัดส่วนประชากรวัย แรงงานที่มีแนวโน้มลดลงและส่งกระทบต่อประสิทธิภาพของภาครัฐในการจัดความคุ้มครองทางสังคม ซึ่งประสบกับความท้าทายหลากหลายประการอยู่แล้วในปัจจุบัน

6) โอกาสในการลงทุนทางสังคมแบบมุ่งเป้า โดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) จะส่งผลให้ภาครัฐสามารถจัดเก็บ เชื่อมโยง และ ใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลประชากรที่มีอยู่ อาทิ ฐานข้อมูลของผู้มีรายได้ต่ำและผู้ได้รับความช่วยเหลือจาก ภาครัฐ เพื่อจัดทำฐานข้อมูลในการวิเคราะห์สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำ ตลอดจนระบุคนจนที่ ต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วนได้อย่างแม่นยำนำมาซึ่งโอกาสในการลงทุนทางสังคมแบบมุ่งเป้าการให้ความ ช่วยเหลือ ตลอดจนการจัดความคุ้มครองทางสังคมที่ตรงกับบริบทความจำเป็นและความต้องการของ กลุ่มเป้าหมายได้อย่างแท้จริง อีกทั้งจะช่วยแก้ไขปัญห ความยากจนเรื้อรัง ความเหลื่อมล้ำในมิติต่าง ๆ และ ความเสี่ยงที่แรงงานนอกระบบจำนวนมากต้องเผชิญได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างการเติบโตบนคุณภาพ ชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 3 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการ เปลี่ยนแปลงที่สำคัญด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ ความพยายามระดับโลกในการลดปริมาณการ ปล่อย GHG การขยายตัวของความเป็นเมือง พลังงาน หมุนเวียนและยานยนต์ไฟฟ้า และความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยี ดังนี้

6.1) ความเสี่ยงที่ภัยธรรมชาติมีแนวโน้มเพิ่มความถี่และความรุนแรง การ เปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศซึ่งมีแนวโน้มจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของฝน ความแห้งแล้ง และการ เพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเล อาจส่งผลให้ภัยธรรมชาติที่ประเทศไทยเผชิญอยู่เป็นประจำในปัจจุบันมีแนวโน้มจะ เกิดขึ้นด้วยความถี่และระดับความรุนแรงเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะภัยจากน้ำ ไฟป่า และการกัดเซาะชายฝั่งใน ขณะเดียวกันเมืองที่ขยายตัวอย่างไร้ระเบียบไม่สอดคล้องกับการพัฒนาตามระบบโครงสร้างพื้นฐาน และ สาธารณูปโภคสาธารณูปการเพื่อรองรับอย่างเหมาะสมและขาดการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้สอดคล้อง กับเส้นทางน้ำ ทำให้มีสิ่งก่อสร้างที่กีดขวางทางน้ำเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนอาจเป็นปัจจัยที่เร่งให้อัตราการหลุด ตัวของแผ่นดินใน พื้นที่ที่ดินมีความอ่อนตัวเพิ่มขึ้น ทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดน้ำท่วมมากขึ้นอาจเป็นผลให้ เกิดความเสียหาย หรือความสูญเสียจากภัยธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้นยิ่งไปกว่านั้น การขยายตัวของเมืองที่มีความ หนาแน่นของประชากรเพิ่มสูงขึ้นยังก่อให้เกิดปริมาณขยะมูลฝอยและ

น้ำเสียเพิ่มขึ้น รวมถึงปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จึงเป็นความท้าทายของไทยที่จะต้องมี มาตรการป้องกันหรือปรับตัวที่ เหมาะสมเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติดังกล่าว

6.2) ความเสี่ยงที่ปริมาณขยะและน้ำเสียที่ไม่สามารถจัดการได้จะมีปริมาณ เพิ่มขึ้นสูงขึ้นการเติบโตของ เมืองจะส่งผลให้ปริมาณการเกิดขยะและน้ำเสียในอนาคตเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะ นำไปสู่ปริมาณการใช้สินค้าอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นที่มาของการเพิ่ม ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ ในขณะที่ ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีศักยภาพในการจัดการกับขยะ (โดยเฉพาะ ขยะพลาสติกและอิเล็กทรอนิกส์) และน้ำเสีย ที่เกิดขึ้นทั้งหมดได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น หากประเทศไทยไม่เร่ง ดำเนินการเพื่อเพิ่มความสามารถของระบบการ กำจัดขยะและบำบัดน้ำเสีย หรือพัฒนาให้เกิดการหมุนเวียน นำขยะและน้ำเสียไปใช้ประโยชน์ในอัตราที่เพิ่มสูงขึ้น แล้ว ก็จะทำให้ปริมาณขยะและน้ำเสียที่ไม่สามารถจัดการได้มีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะเพิ่มความเสี่ยงของ ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมต่อคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำ ระบบนิเวศในทะเล และสุขอนามัยของประชาชน

6.3) ความเสี่ยงที่ทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศจะเสื่อมโทรมมากขึ้นการ เปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเพิ่มความถี่และความรุนแรงของภัยธรรมชาติ รวมถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นในลักษณะอื่น ๆ อาทิ อุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้น และระดับความเป็นกรดของน้ำทะเลที่มากขึ้น จะเป็นภัยคุกคามที่สำคัญต่อความ สมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ นอกจากนี้ ปัญหามลพิษ ทั้งขยะ น้ำเสียและมลพิษอากาศ ซึ่งอาจมี ความรุนแรงเพิ่มขึ้นจากการขยายตัวของเมือง จะเป็นปัจจัยที่สำคัญ อีกประการหนึ่งที่ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติ และระบบนิเวศมีสภาพเสื่อมโทรมมากขึ้น

6.4) โอกาสในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมลพิษอากาศ แม้ว่าการเติบโตของเมืองจะ เป็นปัจจัยที่อาจผลักดันให้ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของไทยเพิ่มสูงขึ้น และส่งผลให้สถานการณ์มลพิษ อากาศเลวร้ายลง แต่แนวโน้มของเทคโนโลยีแบตเตอรี่และเซลล์แสงอาทิตย์ที่ พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว จะเป็นโอกาส สำหรับประเทศไทยที่จะใช้ประโยชน์จากพลังงานหมุนเวียนและยานยนต์ ไฟฟ้าในการลดก๊าซเรือนกระจกและ มลพิษอากาศด้วยต้นทุนที่ต่ำลง ในขณะเดียวกัน ด้วยความจำเป็นที่ ประเทศต่าง ๆ จะต้องร่วมมือกันเพื่อควบคุม การเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลกโดยการลดปริมาณการปล่อยก๊าซ เรือนกระจกลงจนเป็นศูนย์อาจทำให้ประเทศไทยต้อง เผชิญแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นหากยังคงปล่อยให้ปริมาณการ ปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นใน ลักษณะที่เป็นอยู่ นอกจากนี้ ความก้าวหน้าของ เทคโนโลยีชีวภาพจะเอื้อให้เกิดการนำวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร มาเพิ่มมูลค่า ซึ่งจะเป็นโอกาสให้เกษตรกรมี รายได้เพิ่มขึ้นจากการขายวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร และยังเป็น แนวทางที่จะช่วยลดแรงจูงใจในการเผาเศษ ซากวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรภายหลังการเก็บเกี่ยวลงได้ซึ่งจะนำไปสู่ การลดปริมาณการเกิด PM 2.5 และ ส่งผลดีต่อสถานการณ์คุณภาพอากาศในหลายพื้นที่ 3.1.6 การปรับสมดุลและ พัฒนาระบบบริหารจัดการ ภาครัฐ มีความเสี่ยงและโอกาสที่สำคัญ 4 ประการ อันเป็นผลเนื่องมาจากแนวโน้มการ เปลี่ยนแปลงสำคัญ ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร และการเปลี่ยนแปลงวิถี ชีวิต และวัฒนธรรม อนาคตของงานและการ ขยายตัวของความเป็นเมือง ดังนี้

6.4.1) โอกาสในการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในภาครัฐอย่างเต็มรูปแบบโดย เทคโนโลยีดิจิทัล ที่จะมี ความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นในอนาคต โดยเฉพาะ Big data และ AI จะเป็นประโยชน์ต่อ การปรับปรุง กระบวนการของ ภาครัฐซึ่งปัจจุบันอยู่ในรูปแบบดิจิทัลบ้างแล้วให้มีประสิทธิภาพ ช่วยประหยัด กำลังคนและอำนวยความสะดวก ให้กับประชาชนมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน การขยายตัวของความเป็นเมือง ซึ่งจะเร่งให้การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของ

ประชาชนแพร่หลายมากขึ้น จะส่งผลให้ประชาชนคาดหวังบริการจาก ภาครัฐที่สะดวกและรวดเร็วอันจะเป็นแรงผลักดันให้ภาครัฐต้องเร่งปรับตัว นอกจากนี้ การใช้ประโยชน์ จากเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาระบบข้อมูลภาครัฐในรูปแบบข้อมูลดิจิทัลที่เปิดเผยต่อสาธารณะยังเป็นโอกาสให้ ภาคส่วนต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนา ระบบบริหารงานภาครัฐให้มีความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

6.4.2) ความเสี่ยงที่จะเกิดความไม่ยั่งยืนทางการคลัง โดยการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างประชากรซึ่งจะมีผลให้จำนวนของประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น จะทำให้ภาครัฐต้องมีค่าใช้จ่าย เพื่อสวัสดิการและการรักษาพยาบาลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่ความสามารถในการจัดเก็บภาษีอาจลดลง จากจำนวนประชากร วัยแรงงานที่น้อยลง เมื่อประกอบกับข้อจำกัดของงบประมาณภาครัฐในปัจจุบันที่มี ค่าใช้จ่ายประจำเป็นสัดส่วนที่สูงถึงประมาณร้อยละ 75 จึงทำให้ภาครัฐอาจต้องเผชิญความเสี่ยงที่จะเกิด ความไม่ยั่งยืนทางการคลังหากไม่มีการปรับโครงสร้างการบริหารงานของภาครัฐเพื่อลดภาระงบประมาณ ประจำ

6.4.3) ความเสี่ยงที่จะมีความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากกฎระเบียบที่ล้าสมัยเพิ่ม สูงขึ้น โดยความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของรูปแบบเศรษฐกิจที่พัฒนาขึ้นบนฐานของเทคโนโลยีดิจิทัล อาทิ เศรษฐกิจ แพลตฟอร์ม และเศรษฐกิจแบ่งปัน รวมทั้งการเกิดขึ้นของอาชีพและการทำงานรูปแบบใหม่อาจทำให้ กฎระเบียบภาครัฐ บางส่วนที่ไม่สามารถรองรับลักษณะของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปและหาก กฎระเบียบเหล่านี้ไม่ได้รับการแก้ไข จะกลายเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการเจริญเติบโตและก่อให้เกิดมูลค่าความ สูญเสียทางเศรษฐกิจเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ

6.4.4) ความเสี่ยงที่โครงสร้างภาครัฐจะยังขัดขวางการพัฒนาและไม่สามารถ ตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยโครงสร้างการบริหารงานภาครัฐที่มีรูปแบบการบริหารที่ไร้ ความสำคัญกับระเบียบปฏิบัติที่ล้าสมัยและยึดติดกรอบกระบวนการตามระบบราชการมากกว่าการเน้น ผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้บรรลุผล ส่งผลให้การบริหารงานภาครัฐไม่ยืดหยุ่น ขาดความคล่องตัวไม่สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อย่างทันการณ์จึงไม่สามารถ ตอบสนองต่อความต้องการ ของประชากรยุคใหม่ที่มีแนวโน้มจะมีความตื่นตัวในการใช้สิทธิและมีส่วนร่วม ทางการเมืองมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากเทคโนโลยีที่ทำให้มีความสะดวกรวดเร็วในการติดตามข้อมูลข่าวสาร และทัศนคติของประชาชนที่ เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากระดับการศึกษาของประชากรยุคใหม่ที่เพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีและการขยายตัวของความเป็นเมืองส่งผลให้ภารกิจบางอย่าง ของภาครัฐถูกลดทอนความสำคัญลงหรือหมดความจำเป็นลงในบางพื้นที่ หรืออาจส่งผลให้ระบบหรือรูปแบบ องค์กรในลักษณะดั้งเดิมไม่เอื้อต่อการปฏิบัติงานที่ถูกคาดหวังเพิ่มขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกต่อไป 3.2 แนวคิดของกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ภายใต้กระแสแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อาทิ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีอย่างพลิกผัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมสูงวัยและภาวะโลก ร้อนจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ร่วมกับปัจจัยเร่งจากการ แพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ที่ก่อให้เกิดความผันผวนของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมแก่หลายประเทศทั่วโลกรวมถึง ประเทศไทยนั้น พบว่าแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว สามารถนำมาซึ่งโอกาสและความเสี่ยงที่จะช่วย ผลักดันให้การพัฒนาประเทศไทยในระยะต่อไปให้เกิดผลสำเร็จ หรือเป็นอุปสรรค หน่วงรั้งการขับเคลื่อนการ พัฒนาประเทศให้ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ขึ้นอยู่กับบริบทหรือศักยภาพและขีดความสามารถ ของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยโอกาสที่สำคัญสำหรับประเทศไทยซึ่งมีที่มาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลก

พบว่าสิ่งที่มาจากความก้าวหน้า และความแพร่หลายของเทคโนโลยีเป็น หลัก ซึ่งการสรรค์สร้างประโยชน์จากเทคโนโลยีให้เกิดเป็นโอกาส สำหรับประเทศไทยได้นั้น ต้องอาศัยการ พัฒนาคณะและระบบบริหารจัดการด้านดิจิทัล และข้อมูลสารสนเทศให้มีความพร้อมเพื่อรองรับโอกาสที่เกิดขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงให้กระจายลงสู่ทุกภาคส่วน อย่างทั่วถึง เท่าทัน ขณะเดียวกัน ความเสี่ยงที่คาดว่าจะ ส่งผลกระทบเชิงลบและเป็นความท้าทายที่สำคัญต่อ ประเทศไทยในการที่จะต้องเร่งแสวงหาแนวทางในการ แก้ไขรับมือ นั้น พบว่ามาจากแนวโน้มด้านการเปลี่ยนแปลง โครงสร้าง ประชากร ความเหลื่อมล้ำ ด้านดิจิทัล รวมถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและภัยธรรมชาติ ซึ่งจะบั่นทอนขีด ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ รวมถึง ยังอาจเป็นเงื่อนไขท้าทายต่อมิติการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และ การสร้างความเสมอภาคในสังคม ซึ่งบริบท สถานการณ์ของประเทศไทยที่ยังมีข้อจำกัดภายในหลาย ประการนั้น หากไม่ได้รับการแก้ไข อย่างเร่งด่วน แล้ว อาจส่งผลให้ประเทศไทยมีความเปราะบางยิ่งขึ้นเมื่อต้อง เผชิญกับความ เสี่ยงต่าง ๆ ที่มีความผันผวนสูง ตลอดจนอาจพลาดโอกาสที่จะใช้ประโยชน์จากพลวัตการ เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น "

การพัฒนาประเทศไปสู่ เป้าหมายที่ต้องการ และส่งผลให้ประเทศไทยไม่สามารถก้าวตามโลกได้อย่างเท่าทัน นำไปสู่ การสูญเสีย ความสามารถในการแข่งขันในระยะยาว และอาจต้องจมกับปัญหาเรื้อรังที่ฉุดรั้งความก้าวหน้าของ ประเทศใน ทุกมิติอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เพื่อให้สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาของ แผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทิศทางที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายตาม ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีได้อย่างเป็นรูปธรรม ภายใต้เงื่อนไขความท้าทายทั้งหลายดังกล่าว จึงจำเป็นที่ประเทศจะต้อง เสริมสร้างให้เกิด ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในระดับโครงสร้างของประเทศบนพื้นฐานของความเข้มแข็ง สมดุล และยั่งยืน เพื่อก้าวข้ามปัญหาอุปสรรคเดิมให้ประเทศไทยมีสมรรถนะเพียงพอต่อการบริหารจัดการความ เสี่ยง พร้อมทั้งเร่ง เพิ่มศักยภาพในการสร้างสรรค์ประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและ ทันทั่วถึงทั้งนี้ การ ยกระดับสมรรถนะและศักยภาพของประเทศไทยในระยะเวลายานใกล้จะไม่สามารถเกิดขึ้น ได้อย่างเป็นรูปธรรม หากอาศัยเพียงการมุ่งแก้ไขเฉพาะหน้าหรือการปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินงานใน รายละเอียดเพียง เล็กน้อย เนื่องจากการปรับตัวแบบค่อยเป็นค่อยไปจะไม่เท่าทันต่อพลวัตการเปลี่ยนแปลงที่ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ฉับพลันในยุคปัจจุบัน อีกทั้งยังไม่เพียงพอสำหรับการรับมือกับความเสี่ยงที่อาจส่งผล กระทบที่รุนแรงและแผ่ขยาย ในวงกว้าง หรือทันต่อการแสวงหาโอกาสที่จะสร้างผลประโยชน์ที่ผลักดันให้ ประเทศไทยสามารถบรรลุเป้าหมาย... การพัฒนาภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ชาติได้ตามกรอบระยะเวลาที่ กำหนด 3.2.1 พลิกโฉมประเทศไทยสู่เศรษฐกิจ สร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน (Transformation to Hi-Value and Eco Thailand) การวางกรอบทิศ ทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีจุดประสงค์เพื่อพลิกโฉมประเทศไทย หรือ เปลี่ยนแปลงประเทศขนานใหญ่ (Thailand's Transformation) ภายใต้แนวคิด "Resilience" ซึ่งมีจุดมุ่งหมายใน การลดความเปราะบาง สร้างความพร้อมในการรับมือกับ การเปลี่ยนแปลง สามารถปรับตัวให้อยู่รอดได้ในสภาวะ วิฤติ โดยสร้างภูมิคุ้มกันทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้ประเทศสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน โดยการพลิกโฉม ประเทศไทยครอบคลุมตั้งแต่การเปลี่ยนแปลง ในระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก ในขณะเดียวกันกรอบ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ยังมุ่งกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ผ่าน การสร้างความสมดุลในการกระจาย ผลประโยชน์จากการพัฒนาแก่ทุกภาคส่วนเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งการสร้างสมดุล ระหว่างความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศกับความสามารถในการพึ่งตนเอง พร้อมทั้งการปรับเปลี่ยน อนาคตในมิติต่าง ๆ ให้เท่าทัน และสอดคล้องกับพลวัต และบริบทใหม่ของโลก โดย

คำนึงถึงเงื่อนไขของ สถานการณ์และทรัพยากรของประเทศ นอกจากนี้กรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ยังให้ความสำคัญกับ เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน ในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนทุกกลุ่ม และส่งต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไป เพื่อให้การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศเกิด ผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติและสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาประเทศทั้งหมด ตามที่กล่าวถึงข้างต้น การพลิกโฉมประเทศไทย(Thailand's Transformation) ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมีเป้าหมายหลักเพื่อพลิกโฉมประเทศไปสู่ “เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน” หรือ “Hi-Value and Eco Thailand” โดยใช้องค์ความรู้ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเป็น เครื่องมือในการขับเคลื่อนการยกระดับศักยภาพ และพัฒนาประเทศในทุกมิติ เพื่อสนับสนุน เสริมสร้างการ สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและขีดความสามารถในการแข่งขันและเพื่อส่งเสริมโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม อย่างทั่วถึง ตลอดจนเพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและการบริโภคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ให้ เป็นไปในทิศทางที่ประเทศ สามารถปรับตัวและรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเท่าทัน ตลอดจนสามารถอยู่ รอดและเติบโตได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาวไปพร้อมกับการรักษาความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม 3.2.2 องค์ประกอบหลักของการขับเคลื่อนประเทศสู่“เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่าง ยั่งยืน” (Hi-Value and Eco Thailand) เนื่องด้วย เป้าประสงค์ที่ต้องการให้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ทำหน้าที่ระบุทิศทางการพัฒนาประเทศที่ควร มุ่งเน้นได้อย่างชัดเจน การกำหนดกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมุ่งเน้น คัดเลือกประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงในการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ Hi-Value and Eco Thailand ในองค์ประกอบสำคัญ4 ประการ ได้แก่

- 1) เศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (High Value-Added Economy)
- 2) สังคมแห่งโอกาสและความเสมอภาค (High Opportunity Society)
- 3) วิถีชีวิตที่ยั่งยืน (High Sustainability)
- 4) ปัจจัยขับเคลื่อนการพัฒนา (High-Leverage Enablers) โดยภายใต้องค์ประกอบในแต่ละด้าน

ได้มีการกำหนด “หมุดหมาย” (Milestones) ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ ‘เป็น’ มุ่งหวังจะ ‘มี’ หรือต้องการจะ ‘จัด’ ในช่วงระยะเวลา 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อสะท้อน ประเด็นการพัฒนาที่มีความสำคัญต่อการพลิกโฉมประเทศสู่การเป็น Hi-Value and Eco Thailand ภายใน ปี2570 โดยรายละเอียดของ องค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน และหมุดหมาย มีดังนี้

1) เศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (High Value-Added Economy) ไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง บนพื้นฐานของการสร้างมูลค่าเพิ่ม จากการพัฒนา ต่อยอดและใช้ประโยชน์ จากองค์ความรู้ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม พร้อมกับการลด ผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการปรับทิศทาง ของภาคการผลิตเดิมที่ มีความสำคัญ แต่มีความเสี่ยงที่จะสูญเสียความสามารถในการแข่งขันในอนาคต และมีความเสี่ยงที่จะสูญเสีย ส่วนแบ่งทางการตลาดหรือได้รับผลกระทบเชิงลบจากกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกหากไม่มีการปรับตัว และส่งเสริมภาคการผลิตที่ไทยมีศักยภาพ สอดรับกับทิศทางการเปลี่ยนแปลงของโลกโดยหมุดหมายที่ ประเทศต้องบรรลุให้ได้ภายในระยะ 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อให้เป้าหมายของการมี “เศรษฐกิจ มูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม” บังเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม ประกอบด้วย หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็น ประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมการแปรรูปผลผลิต ทางภาคเกษตรเป็นแหล่งรายได้และการจ้างงานที่สำคัญ อย่างไร”

ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูป การเกษตรของไทยกำลังเผชิญกับความท้าทายหลาย ประการที่อาจลดทอนความสามารถในการแข่งขัน อาทิ การแข่งขันด้านราคาที่สูงขึ้นในกลุ่มสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มาตรฐาน ด้านความปลอดภัยในระดับนานาชาติที่เข้มงวดขึ้น ต้นทุนในการจัดหาวัตถุดิบเพื่อการเกษตรและค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มสูงขึ้น ในขณะเดียวกัน ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี โดยเฉพาะเทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีอัตโนมัติและ เทคโนโลยีดิจิทัล จะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรสามารถนำมาใช้ จัดการกับความเสี่ยงและข้อจำกัดข้างต้น และยังเป็นโอกาสในการเพิ่มมูลค่าของผลผลิต ซึ่งจะนำไปสู่การยกระดับรายได้ของเกษตรกรและผู้ประกอบการแปรรูป รวมทั้งการ " ทรัพยากรธรรมชาติในการเกษตรที่มี ประสิทธิภาพ หมายความว่า 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและความยั่งยืน การท่องเที่ยว เป็นภาคบริการที่สำคัญของไทยโดยสร้างมูลค่าเพิ่มสูงถึงร้อยละ 18 ของ GDP มีการจ้างงานกว่า 8.3 ล้าน ตำแหน่งและมีห่วงโซ่อุปทานขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงไปยังหลายอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวจึงเป็นหนึ่งในกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง แต่ด้วยรูปแบบกิจกรรมและการดำเนินธุรกิจ การท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ผ่านมามักเน้นให้ความสำคัญกับการสร้างรายได้อย่างรวดเร็วจากการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติปริมาณมาก ๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว เมื่อประกอบกับสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 ที่ส่งผลกระทบให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะธุรกิจภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวหยุดชะงักทั่วโลก และอาจทำให้รูปแบบของตลาด การท่องเที่ยวต้องเปลี่ยนแปลงไปในระยะยาว เมื่อพิจารณาประกอบกับบริบทความเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจและสังคมในระดับโลกที่ส่งผลให้รูปแบบการเดินทางและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเปลี่ยนไป ก่อให้เกิดโอกาสในการใช้จุดเด่นและความสร้างสรรค์เพื่อพลิกฟื้นรูปแบบการท่องเที่ยวไทยสู่ท่องเที่ยวที่มี มูลค่าสูง มีเอกลักษณ์บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวและ ทรัพยากรธรรมชาติได้รับการฟื้นฟูอันเป็นการมุ่งเน้นสู่การเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน หมายความว่า 3 ไทยเป็นฐาน การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน ประเด็น ไทยเป็นฐาน การผลิตยานยนต์สันดาปภายในที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมยานยนต์เป็นภาคการผลิตที่จะเผชิญการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีที่ พลิกผันที่สุด ประกอบกับแนวโน้มความพยายามในการลดก๊าซเรือนกระจกในระดับโลก ส่งผลให้หลายประเทศ มีนโยบายที่จะยกเลิกการใช้ยานยนต์ที่ใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลในอนาคตอันใกล้ ดังนั้น การสนับสนุนให้เกิดการปรับนิเวศของอุตสาหกรรมยานยนต์ของไทยไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า จะเป็นโอกาสในการพัฒนาขีดความสามารถในการ แข่งขันและเพิ่มการจ้างงานในอนาคต นอกจากนี้การเปลี่ยนผ่านของการใช้รถยนต์ภายในประเทศไปสู่การใช้ ยานยนต์ไฟฟ้า ยังจะช่วยลดปริมาณการปล่อย มลพิษอากาศและก๊าซเรือนกระจกได้อีกด้วย หมายความว่า 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง อุตสาหกรรม และบริการทางการแพทย์และสุขภาพ ครอบคลุมจากการต่อยอดจากธุรกิจการรักษายาบาลและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่ประเทศไทยมีฐานเดิมที่ แข็งแรงและมีห่วงโซ่อุปทานเชื่อมโยงต่อเนื่องครอบคลุมหลายอุตสาหกรรม ซึ่งแม้โลกจะเกิดวิกฤตการณ์แพร่ ระบาดของโรคโควิด - 19 ประเทศไทยก็ยังได้รับการยอมรับใน ระดับสากลถึงระบบสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพและสามารถรับมือกับการแพร่ระบาดได้เป็นอย่างดีอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์และสุขภาพครบวงจรของไทยจึงมีศักยภาพที่จะเป็นกำลังหลักในการ ขับเคลื่อนเศรษฐกิจในอนาคต โดยสามารถใช้ประโยชน์จากโอกาสที่มาพร้อมกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีกระแสความตระหนักถึงความสำคัญของ สุขภาพ รวมถึงการเข้าสู่สังคมสูงวัยทั่วโลกที่ส่งผลให้เกิดความ ต้องการสินค้าและบริการทางการแพทย์และ การดูแลสุขภาพ

มีความเฉพาะทางและมีคุณภาพเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งต้องอาศัยการสนับสนุนการลงทุนในงานวิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ให้มีคุณภาพสูงและได้มาตรฐานสากล รวมถึงการต่อยอดองค์ความรู้และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเพื่อยกระดับการให้บริการทางการแพทย์ และการส่งเสริมสุขภาพขั้นสูงอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งพัฒนาคุณภาพและศักยภาพของระบบสาธารณสุขในภาพรวมให้เพียงพอและมีการกระจายตัว บุคลากรและทรัพยากรด้านสาธารณสุขอย่างเหมาะสม หมายเหตุที่ 5 ไทยเป็นประเทศการค้าการลงทุนและจุดยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาคความได้เปรียบด้านภูมิรัฐศาสตร์และศักยภาพทางเศรษฐกิจของ ประเทศไทย และแนวโน้ม การขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนความปกติใหม่ภายใต้แนวคิดภูมิภาคนิยม (Regionalism) ประกอบกับไทยเป็นประเทศที่มีแนวระเบียงเศรษฐกิจระดับภูมิภาคพาดผ่านมากที่สุด มีเส้นทางคมนาคม ขนส่งและโลจิสติกส์ที่ครอบคลุม ได้มาตรฐาน และโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลัก ทั้งในประเทศและแนวชายแดนรอบด้าน มีฐานเศรษฐกิจเชื่อมโยงกับห่วงโซ่คุณค่าโลก พร้อมทั้งมีความพร้อม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ ส่งผลให้ประเทศไทยมีโอกาสพัฒนาสู่ การเป็นประเทศการค้าการลงทุนที่สำคัญของภูมิภาคหากมีการเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่งและการเชื่อมโยง โครงข่ายโลจิสติกส์ในอาเซียนอย่างไร้รอยต่อ หมายเหตุที่ 6 ไทยเป็นฐานการผลิตอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และบริการดิจิทัลของอาเซียน ประเทศไทยมีฐานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ที่เข้มแข็ง โดยมีการส่งออก สินค้าอิเล็กทรอนิกส์คิดเป็นมูลค่ากว่าร้อยละ 15.4 ของการส่งออกทั้งหมด มีโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลที่ ครอบคลุมประชากรส่วนใหญ่ของประเทศและมีคุณภาพสูง รวมทั้งมีตลาดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และบริการ ด้านดิจิทัลขนาดใหญ่อันดับต้น ๆ ของอาเซียน อย่างไรก็ตาม ห่วงโซ่มูลค่าในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็น กิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มต่ำ อาทิ การรับจ้างผลิตและยังขาดการพัฒนาองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีในเชิง พานิชย์เป็นของตัวเอง และโดยที่การเปลี่ยนผ่านสู่ยุคดิจิทัล (Digital Transformation) ได้ผลักดันให้ภาคธุรกิจ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ต้องมีการใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัล ทั้งในมิติด้านเศรษฐกิจและในชีวิตประจำวัน มากขึ้น ในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงเป็นโอกาสที่สำคัญของประเทศในการปรับบทบาทจากหนึ่งในห่วงโซ่ที่เปราะบางและสร้างมูลค่าได้ต่ำ สู่การเป็นฐานการผลิตสินค้าขั้นสูงและบริการที่เกี่ยวข้อง กับเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อยกระดับผลิตภาพสร้างมูลค่าเพิ่ม และเกื้อหนุนการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลในทุกภาค ส่วน โดยขอบเขตของเป้าหมายการดำเนินงานในแต่ละหมายเหตุ มีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ไทยเป็นประเทศชั้นนำ ด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูงภาคการเกษตรของ ไทยได้รับการปรับโครงสร้างให้เป็นภาคการผลิตที่มีผลตอบแทนสูงผ่านการยกระดับผลิตภาพ การพัฒนา คุณภาพของผลผลิต และการปรับเปลี่ยนประเภทของการผลิตจากการผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำไปสู่การผลิตที่มี มูลค่าเพิ่มสูง สอดคล้องกับ ศักยภาพของพื้นที่และความต้องการของตลาด โดยส่งเสริมการประยุกต์ใช้ เทคโนโลยีและภูมิปัญญาในการผลิตและการพัฒนาศักยภาพของเกษตรกร ด้วยการสนับสนุนข้อมูลและองค์ ความรู้ที่จำเป็น รวมทั้ง การสนับสนุนการดำเนินงานของสถาบันเกษตรกร เกษตรกรสามารถเข้าถึงช่องทาง การตลาดสินค้าเกษตรที่หลากหลาย อาทิ การขายตรงให้กับผู้ค้าปลีกหรือผู้ส่งออก การขายสินค้าผ่าน ช่องทางออนไลน์การท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม และการทำเกษตรพันธสัญญากับผู้แปรรูป โครงสร้างพื้นฐานที่ มีความสำคัญต่อภาคการเกษตรและเกษตรแปรรูปได้รับการพัฒนาให้เพียงพอต่อความต้องการและมี ประสิทธิภาพ อาทิ แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ระบบการตรวจรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์การเกษตร และโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโลจิสติกส์การเกษตร เทคโนโลยีชีวภาพเพื่อแปรรูปและ สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลผลิตและวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรได้รับการวิจัยและ

พัฒนาอย่างต่อเนื่อง และมี กลไกการถ่ายทอด เทคโนโลยีที่ส่งเสริมให้เกิดการนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์เพื่อสนับสนุนการพัฒนา เศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy)

2. ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณค่าและความยั่งยืน ประเทศไทยมีภาพลักษณ์ในฐานะจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่เน้น คุณค่าและใส่ใจในความยั่งยืน การท่องเที่ยวไทย มีจุดเด่นด้านกาท่องเที่ยวรูปแบบเฉพาะ เช่น การท่องเที่ยวเชิง นิเวศน์เชิงเกษตร เชิงการแพทย์และการ ส่งเสริมสุขภาพ เชิงอาหาร และ วัฒนธรรม เชิงธุรกิจ และเชิงกีฬา การท่องเที่ยวไทยมีกิจกรรมที่หลากหลาย พร้อมทั้งมีบริการที่ได้มาตรฐานสากลสามารถเพิ่มมูลค่าและดึงดูดนักท่องเที่ยวเป้าหมายทั้งไทยและต่างชาติที่มี คุณภาพและมีความเต็มใจจ่ายสูง แหล่งท่องเที่ยวได้รับการดูแลรักษาให้มีความยั่งยืนและเน้นคุณค่าอย่าง เหมาะสมกับพื้นที่ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวมีสัดส่วนการกระจาย ตัวสู่เมืองรองในทุกภูมิภาค และกระจายตัวสู่ชุมชนและผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่มากขึ้นผ่านการเพิ่มมูลค่า ด้วยการสร้างอัตลักษณ์ของพื้นที่อย่างเต็มศักยภาพ

3. ไทยเป็นฐานการผลิต ยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน อุตสาหกรรมยานยนต์ของไทยปรับตัวสู่ การเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ยานยนต์สูงมีการสนับสนุนการลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้า รวมถึงการ พัฒนาทักษะแรงงานอย่างต่อเนื่อง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีมาตรการลดผลกระทบที่จะมีต่อผู้ประกอบการใน อุตสาหกรรมยานยนต์ดั้งเดิมและภาคการผลิตอื่นที่เกี่ยวข้อง อาทิ เกษตรกรผู้ผลิตพืชพลังงาน ปริมาณการใช้ ยานยนต์ไฟฟ้าภายในประเทศไทยเพิ่มขึ้นในทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป รถโดยสารสาธารณะในเมืหลักปรับสู่ระบบ การขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าทั้งหมด ประเทศไทยมีสถานีอัด ประจุไฟฟ้าอย่างเพียงพอครอบคลุมเส้นทางคมนาคมสำคัญทั่วประเทศ

4. ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพ มูลค่าสูง อุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์และ บริการทางการแพทย์และสุขภาพ ที่มีพื้นฐานอยู่ บนศักยภาพและความได้เปรียบในการแข่งขันของประเทศเป็น เครื่องยนต์สำคัญที่ ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยมีการลงทุนในงานวิจัยและพัฒนาต่อยอดองค์ ความรู้และเทคโนโลยีขั้นสูงอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยมีชื่อเสียงด้านการรักษาโรคเฉพาะทางและบริการทาง การแพทย์ขั้นสูง เช่น การผ่าตัดสมอง การผ่าตัดหัวใจ และการรักษาโรคมะเร็ง เป็นต้น รวมถึงเป็นจุดหมาย ปลายทางของบริการทางการแพทย์ บริการด้านความสวยความงาม และบริการส่งเสริมสุขภาพระบบ สาธารณสุขได้รับการพัฒนาคุณภาพ และขยายศักยภาพ มีการปรับสู่ Smart Medical/Smart Healthcare โดย การนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อรองรับกับการดำรงชีวิตสมัยใหม่ และเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนความต้องการใช้ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ บุคลากร และทรัพยากรด้านสาธารณสุขมีการกระจายตัวอย่างเพียงพอและ เหมาะสมกับผู้รับบริการจากทั้งในและ ต่างประเทศ

5. ไทยเป็นประตูการค้า การลงทุนและจุด ยุทธศาสตร์ทาง โลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค ประเทศไทยเป็นประตูการค้า บริการ และการลงทุนที่สำคัญของอาเซียน โดยมีกฎระเบียบและกระบวนการ นำเข้าส่งออกที่มีประสิทธิภาพเอื้อต่อการดำเนินธุรกิจ ลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และเพื่อเพิ่มความได้เปรียบใน การแข่งขัน ประเทศไทยมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการขนส่งสินค้าและ การค้าผ่านโดยกระดัดระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์และการเชื่อมโยงโครงข่ายเส้นทางคมนาคมขนส่งใน อาเซียนอย่างไร้รอยต่อ

ประเทศไทยมีนโยบายและมาตรการจูงใจสนับสนุนให้เกิดการขยายตัวด้านการค้า และการลงทุน การจัดทำข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างมูลค่าเพิ่ม ขอบเขต ศักยภาพและเชื่อมโยงผู้ประกอบการในประเทศให้เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทาน การลงทุนโลก (Global Value Chains) ผู้ประกอบการ และแรงงานด้านโลจิสติกส์ของไทยมีองค์ความรู้และทักษะที่เหมาะสมสำหรับการให้บริการที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพ และคุณภาพสูง มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการปรับรูปแบบธุรกิจที่ สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลง และมีศักยภาพในการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและระดับสากล

6. ไทยเป็นฐานการผลิตอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และบริการดิจิทัลของอาเซียน ประเทศไทยเป็น ฐานการผลิตอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ดิจิทัลคอนเทนต์และเป็นผู้ ให้บริการด้านดิจิทัลที่สำคัญของอาเซียน เทคโนโลยี องค์ความรู้และนวัตกรรม ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและ บริการด้านดิจิทัล ทั้งด้านซอฟต์แวร์และการสร้างสรรค์ดิจิทัลคอนเทนต์ได้รับการ พัฒนอย่างต่อเนื่อง ด้วยความร่วมมือของภาครัฐ สถาบันการศึกษา และผู้ประกอบการ พร้อมทั้งมีกลไก สนับสนุนให้เกิดการนำเทคโนโลยี องค์ความรู้และนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ประเทศไทยมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และปัจจัยแวดล้อมที่ส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้านดิจิทัล อาทิ อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง แรงงานที่มีทักษะสอดคล้องกับ ความต้องการ และกฎระเบียบที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงและมีประสิทธิภาพสูง ภาครัฐมีระบบเฝ้าระวังและป้องกันการโจมตีทางไซเบอร์โดยทุกภาคส่วนมีความตระหนัก ถึงความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ประชาชนและ ผู้ประกอบการมีทักษะในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้เกิด ประโยชน์และปลอดภัย

2) สังคมแห่งโอกาสและความเสมอภาค (High Opportunity Society) ทุกกลุ่มคนในประเทศมี โอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเต็มศักยภาพ ประชาชนได้รับความคุ้มครองทางสังคม ที่เพียงพอ เหมาะสม ทุกภาคส่วนในสังคมมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่าง เสมอภาค และประเทศมีความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติโดยการใช้เทคโนโลยี ฐานข้อมูลสารสนเทศ และดิจิทัลแพลตฟอร์มเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการแข่งขัน ที่เปิดกว้างและเป็นธรรมเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในเชิง ธุรกิจ และผลักดันให้เกิดการเพิ่มผลิตภาพและพัฒนานวัตกรรมอย่างต่อเนื่องการส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และยกระดับคุณภาพบริการสาธารณะในเมืองหลัก และท้องถิ่นต่างจังหวัด เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในเชิงพื้นที่ ตลอดจน การช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยด้วยโอกาส อย่างตรงกับปัญหาความต้องการ การใช้นโยบายการเงิน การคลังเพื่อ สนับสนุนการกระจายรายได้และการจัดความคุ้มครองทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่ม พลวัตการเลื่อน สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม (socioeconomic mobility) ทั้งนี้ การมุ่งลดความเหลื่อมล้ำ ในเชิงธุรกิจเชิงพื้นที่ และเพิ่มพลวัตการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าว จะนำไปสู่การลดความ เหลื่อมล้ำทางรายได้ความ มั่งคั่ง และการเข้าถึงการศึกษา สาธารณสุข และบริการสาธารณะอื่น ๆ ที่มีคุณภาพ โดยหมวดหมู่ที่ต้องบรรลุ 11 หัวงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อผลักดันการสร้าง "สังคมแห่งโอกาส และความเสมอภาค" อย่างเป็น รูปธรรม ประกอบด้วย หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมี SMEs ที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้เศรษฐกิจไทย ขับเคลื่อนโดย SMEs ถึงร้อยละ 43.2 และมีการจ้างงานกว่า 11 ล้านคน แต่ SMEs ส่วนใหญ่มีข้อจำกัดทั้ง ในด้าน การเข้าถึงแหล่งเงินทุนการจัดหาแรงงาน และการแข่งขันกับธุรกิจ ขนาดใหญ่ อีกทั้งยังมีแนวโน้มที่ จะต้องเผชิญ การแข่งขันที่รุนแรงมากขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งอาจ

ส่งผลให้ผู้บริโภคเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคได้อย่าง รวดเร็ว และยังเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายใหม่สามารถเข้ามาแข่งขันในตลาดได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้ สภาพเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวยังเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่ส่งผลให้SMEs จำนวน มาก ได้รับผลกระทบและมีแนวโน้มต้องปิดกิจการ ส่งผลต่อการจ้างงานและคุณภาพชีวิตของประชาชนในที่สุด การเพิ่มโอกาสและเร่งพัฒนาศักยภาพของ SMEs ให้สามารถใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการดำเนินธุรกิจ ตลอดกระบวนการ และสามารถปรับตัวสู่ธุรกิจใหม่ที่มีแนวโน้ม ความต้องการมากขึ้นและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศ อาทิ สินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จะช่วยลดทอนความเสี่ยงดังกล่าว พร้อมทั้งลด ความเหลื่อมล้ำในด้านรายได้ความมั่งคั่ง เพิ่มการแข่งขันในตลาดซึ่ง เป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่การ ยกระดับผลผลิตภาพ พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง และเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขัน ของประเทศในระยะยาว หมายเหตุที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองหลักของภูมิภาคที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจ ทันสมัย และน่าอยู่ ฐานเศรษฐกิจหลักโดยมีกรุงเทพมหานครเป็นเมืองโตเดี่ยว ซึ่งมีระดับการพัฒนาทาง เศรษฐกิจและโครงสร้างพื้นฐานที่สูงกว่าเมืองหลักอื่น ๆ ของประเทศอย่างมาก ส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ ซึ่งนำไปสู่ความเหลื่อมล้ำในมิติด้านโอกาสอื่น ๆ ทั้งด้านการทำงาน รายได้และการเข้าถึงการศึกษา และบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพ ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่จึงเป็นข้อจำกัดในการพัฒนาประเทศของไทยมา โดยตลอด อย่างไรก็ตาม พื้นที่ในภาคต่าง ๆ ของประเทศมีศักยภาพและโอกาสที่สามารถนำมาสร้างมูลค่าเพิ่ม เพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของภาคและประเทศโดยรวม ในขณะเดียวกัน ความก้าวหน้าเทคโนโลยี ดิจิทัลที่สามารถช่วยให้การกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจเป็นไปได้ง่ายขึ้น การย้ายถิ่นฐานของแรงงานกลับสู่ ท้องถิ่นต่างจังหวัดจากวิกฤตโควิด - 19 และกระแสการให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regionalization) จะเป็นทั้งโอกาสและแรงผลักดันในการพัฒนาพื้นที่ทั้งในแง่ของการส่งเสริมการค้าการลงทุน การเสริมสร้างศักยภาพของท้องถิ่น และชุมชนเพื่อรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การยกระดับคุณภาพของ บริการสาธารณะในพื้นที่และการพัฒนาพื้นที่ให้น่าอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมหมายเหตุที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม แม้ว่า สัดส่วนคนจนโดยรวมจะลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่ประเทศไทยยังคงมีคนจน จำนวนหนึ่งที่ติดอยู่กับดักความ ยากจนเรื้อรังและ/หรือข้ามรุ่น โดยที่ผลประโยชน์จากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจกระจายไปไม่ถึงและยัง ถูกซ้ำเติมด้วยการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ อาทิ วิกฤตเศรษฐกิจ อัตราการพึ่งพิงในครัวเรือนที่สูงขึ้นและการเข้าไม่ถึงเทคโนโลยีที่อาจลดทอนโอกาสในการขยับสถานะ ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อความเหลื่อมล้ำ โดยเฉพาะเมื่อ ความยากจนและขาดทุนถูกส่งผ่านไปยังรุ่นลูกหลาน ในขณะเดียวกัน คนใกล้จน และกลุ่มเปราะบาง โดยเฉพาะแรงงานนอกระบบซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทั้งแบบดั้งเดิมและแบบใหม่ (gig workers) จำเป็นต้อง ได้รับความคุ้มครอง...เพียงพอเหมาะสมเพื่อลดความเสี่ยงและสร้างความมั่นคงทางรายได้ทั้งนี้ ความก้าวหน้า ทางเทคโนโลยีดิจิทัลและระบบข้อมูลสารสนเทศ ถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยระบุกลุ่มเป้าหมาย ปัญหา และความจำเป็น นำไปสู่การออกแบบนโยบายช่วยเหลือครอบครัวยากจนข้ามรุ่นได้อย่างเฉพาะเจาะจง แก้ไข ปัญหาได้อย่างตรงจุดและสามารถสร้างแต้มต่อได้อย่างเหมาะสม รวมถึงสามารถออกแบบระบบประกันสังคมให้ สอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการและรูปแบบการทำงานที่เปลี่ยนไป

7. ไทยมี SMEs ที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้ประเทศไทยมีระบบนิเวศ (Ecosystem) ที่เหมาะสมต่อการเติบโตของ SMEs โดยมีการแข่งขันทางการค้าที่เปิดกว้างและเป็นธรรม ความเหลื่อมล้ำระหว่าง

SMEs และธุรกิจขนาดใหญ่ ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและนวัตกรรมการเงินทางเลือก ที่เหมาะสม องค์ความรู้และเทคโนโลยีที่จำเป็น รวมถึงตลาดภาครัฐและช่องทางตลาดใหม่ ๆ ลดลงโดยมีการสนับสนุน จากภาครัฐที่ตรงกับความต้องการเฉพาะของผู้ประกอบการ SMEs ไทยมีศักยภาพสูง ขับเคลื่อนด้วย เทคโนโลยีองค์ความรู้และนวัตกรรม โดยเฉพาะในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพัฒนารูปแบบธุรกิจ และการเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการ ตลอดจนสามารถปรับตัวสู่ธุรกิจใหม่ที่มีแนวโน้มความต้องการมาก ขึ้นในอนาคต อาทิ ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมหรือสินค้าและบริการทางสุขภาพ SMEs ไทยมีบทบาทใน ภาคการส่งออกมากขึ้น สามารถเชื่อมโยงเข้าสู่ห่วงโซ่มูลค่าโลกได้โดยเฉพาะในภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย วิสาหกิจชุมชนมีศักยภาพ ผลิตได้และขายเป็น สามารถนำอัตลักษณ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาของชุมชนมา สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้าและบริการ และสามารถสร้างงาน สร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนวิสาหกิจเพื่อสังคมขยายตัวและเติบโตอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีบทบาทมากขึ้นในการพัฒนาชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม อาทิ การสร้างการมีส่วนร่วมและกระจายผลประโยชน์จากการดำเนินธุรกิจไปสู่ชุมชน การสร้างงานในกลุ่ม ผู้ด้อยโอกาส และการพัฒนาสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

8. ไทยมีพื้นที่และเมืองหลักของภูมิภาคที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจ ทันสมัย และน่าอยู่ พื้นที่และเมืองหลักของภูมิภาคได้รับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเต็มศักยภาพ มีการพัฒนาเมืองหลักและการ เชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจในทุกภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามแนวระเบียงเศรษฐกิจทั้งในระดับภายในประเทศ และระดับภูมิภาค รวมถึงการเชื่อมโยงระหว่างเมืองและชนบทโดยรอบ บริการสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน การศึกษา และบริการสาธารณสุข มีคุณภาพมาตรฐานใกล้เคียงกันระหว่างพื้นที่ รวมถึงมีการจัดสรร งบประมาณ บุคลากร และทรัพยากรที่สำคัญอื่น ๆ อย่างเพียงพอและเหมาะสม พื้นที่เศรษฐกิจและเมืองหลัก ทั่วประเทศมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างทั่วถึง มีประสิทธิภาพ และดำเนินงานได้อย่างยั่งยืน โดยเฉพาะ อย่างยิ่งด้านการคมนาคมขนส่งในเมือง และระบบสารสนเทศดิจิทัลที่มีความครอบคลุม สามารถเข้าถึงได้ เพื่อรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจในภูมิภาค และพัฒนาปัจจัยดึงดูดการพัฒนาสู่ภูมิภาค (Pull Factors) อย่าง ต่อเนื่อง พร้อมทั้งมีสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนให้ เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและยั่งยืน (Eco - living) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพในการกำกับดูแล และกำหนดมาตรฐานการให้บริการสาธารณะ ขณะที่ชุมชน สถาบันการศึกษา และภาคเอกชนในพื้นที่มีส่วนร่วม ในการออกแบบและขับเคลื่อนการพัฒนาที่เหมาะสม และตอบโจทย์ความต้องการของคนในท้องถิ่นได้อย่างจริง

9. ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม คนยากจนข้ามรุ่นลดลง จากมาตรการให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาแบบมุ่งเป้าและเทคโนโลยี สารสนเทศที่สามารถระบุตัวบุคคล ปัญหา และความต้องการ ได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพ นโยบาย การเงินการคลัง และกฎหมายสามารถสนับสนุนการกระจายรายได้และสร้างความเป็นธรรมในสังคมได้อย่างมี ประสิทธิภาพทุกกลุ่มคนสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างครอบคลุม ทัวถึง และมีคุณภาพ โดยเฉพาะใน ชนบทและพื้นที่ห่างไกล เพื่อลดความเหลื่อมล้ำของโอกาส ทางเศรษฐกิจและสังคม และระหว่างพื้นที่ (digital divide) เด็กจากครอบครัวยากจนได้รับการช่วยเหลือให้สามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับที่สูงกว่าการศึกษาภาคบังคับได้อย่างเสมอภาค เพื่อเพิ่มโอกาสการเลื่อนชั้นทาง เศรษฐกิจและสังคมอันจะนำไปสู่การลดความเหลื่อมล้ำในประชากรรุ่นถัดไป คนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทาง สังคมที่เพียงพอ เหมาะสม สอดคล้องกับบริบทความจำเป็นพื้นฐานของความยั่งยืนทางการคลังระบบประกันสังคม ได้รับการพัฒนาทั้งในด้านรูปแบบ เงินสมทบ และสิทธิ

ประโยชน์ให้สอดคล้องกับความต้องการและลักษณะการ ทำงานที่หลากหลาย สามารถจูงใจให้แรงงานนอกระบบ เข้าสู่ระบบ และสร้างหลักประกันให้แก่แรงงาน ในภาวะวิกฤตได้ระบบความคุ้มครองทางสังคมของไทยมีความ บูรณาการ เชื่อมโยงกันตั้งแต่ระดับนโยบาย ฐานข้อมูล ระดับปฏิบัติ จนถึงการติดตามประเมินผล โดยมีระบบที่ สามารถระบุคุณสมบัติของความคุ้มครองทาง สังคมที่แต่ละบุคคล/ครัวเรือนพึงได้รับ

3) วิถีชีวิตที่ยั่งยืน (High Sustainability) ทุกภาคส่วนในสังคมมีรูปแบบการดำเนินชีวิตและ กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เอื้อให้เกิดความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศและสภาพภูมิอากาศ พร้อมทั้งสามารถ รับมือและมีภูมิคุ้มกันจากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนา ประสิทธิภาพของการ บริหารจัดการ ทั้งการจัดการของภาครัฐและบทบาทของภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมถึง การประยุกต์ใช้ เทคโนโลยี เพื่อมุ่งจัดการกับปัญหาที่เป็นภัยคุกคามสำคัญทั้งในประเทศไทยและในระดับโลก ซึ่งได้แก่ ปัญหาขยะ มลพิษทาง น้ำ มลพิษอากาศ ก๊าซเรือนกระจกและความเสี่ยงของภัยธรรมชาติอัน เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของ สภาพภูมิอากาศ ด้วยการยกระดับระบบการจัดการและโครงสร้างพื้นฐานที่ เกี่ยวข้องพร้อมทั้งพัฒนาเทคโนโลยี ให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการผลิตและบริโภคให้มีความ รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม โดยหมายความว่า ต้อง บรรลุในห้วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อ ผลักดันการสร้าง “วิถีชีวิตที่ยั่งยืน” อย่างเป็นรูปธรรม ประกอบด้วย หมายความว่า 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียน และสังคมคาร์บอนต่ำ ขยะ น้ำเสีย มลพิษ อากาศ และ ก๊าซเรือนกระจก ถือเป็นผลพลอยได้จากกระบวนการ ผลิตและบริโภค ซึ่งในปัจจุบันได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ในระดับที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย และทำลายความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ โดยปริมาณขยะและ น้ำเสียที่มีปริมาณสูงเกินกว่า ความสามารถในการกำจัด ได้เล็ดลอดออกสู่สิ่งแวดล้อมจนเป็นผลเสียต่อคุณภาพน้ำใน แหล่งน้ำและสิ่งมีชีวิต ในทะเล ในขณะเดียวกัน มลพิษอากาศ PM2.5 ซึ่งมีแหล่งที่มาสำคัญจากการจราจรและเผา พันธ์ที่เกษตร ส่งผลให้หลายพื้นที่ของประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาคุณภาพอากาศที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเป็นประจำ ทุกปี นอกจากนี้ ปริมาณก๊าซเรือนกระจกของทั้งโลกที่ยังคงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น จะทำให้การเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นในอนาคต อย่างไรก็ตาม ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีหลายประการได้ส่งผลให้ การ จัดการปัญหาทางสิ่งแวดล้อมทั้ง 4 ประการอย่างยั่งยืนสามารถ ทำได้ด้วยต้นทุนที่ลดต่ำลงเรื่อย ๆ และยังเป็น โอกาสในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้ในอีกทางหนึ่งด้วย โดยเทคโนโลยีการรีไซเคิลและการบำบัด น้ำเสียทำให้สามารถนำวัสดุหลายประเภทและน้ำที่ใช้แล้วมาหมุนเวียนใช้ประโยชน์ได้ใหม่เทคโนโลยีชีวภาพ สามารถนำมา ้เพิ่มมูลค่าวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรเพื่อลดความจำเป็นในการเผาพื้นที่ของเกษตรกร นอกจากนี้ พลังงาน หมุนเวียนและยานยนต์ไฟฟ้าจะเป็นโอกาสในการลดก๊าซเรือนกระจกและมลพิษอากาศได้ อย่างมหาศาล หมายความว่า 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่ผ่าน มา ภัยธรรมชาติหลายประเภท โดยเฉพาะ อุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย ไฟป่า และการกัดเซาะชายฝั่ง เป็นสาเหตุที่ ก่อให้เกิดความสูญเสียเป็นประจำทุกปีทั้งต่อชีวิต ทรัพย์สิน ทรัพยากรธรรมชาติ และมูลค่าทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมีแนวโน้มที่จะส่งผล ให้ภัยธรรมชาติข้างต้นทวีความถี่และระดับความรุนแรง เพิ่มขึ้น พร้อมกันนั้น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ยังอาจทำให้ภัยธรรมชาติประเภทอื่น ๆ ที่ไม่ได้ส่งผลกระทบ ต่อประเทศไทยมากเท่าใดนักในปัจจุบัน กลายเป็นภัยคุกคามที่สำคัญในอนาคต อาทิ การเกิดน้ำท่วมพื้นที่ชายฝั่งอัน เนื่องมาจากระดับน้ำทะเลที่เพิ่มสูงขึ้น และสภาพอากาศร้อนจัด นอกจากนี้ แนวโน้มการขยายตัวของเมืองที่เพิ่มขึ้น

อาจยังซ้ำเติมให้ความเสี่ยงของภัย ธรรมชาติเพิ่มขึ้นได้หากขาดการควบคุมด้านการดำเนินใช้ประโยชน์ที่ดินและพัฒนา
สิ่งก่อสร้างอย่างเหมาะสม ดังนั้น

10. ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ ชยะได้รับหรือกำหนดกฎระเบียบที่ จำเป็นเพิ่มเติม
อาทิการกำหนดมาตรการเชิงบังคับสำหรับการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง การมีข้อกำหนดด้านการ ออกแบบบรรจุ
ภัณฑ์พลาสติกให้เอื้อต่อการรีไซเคิล การพัฒนาเทคโนโลยีในการจัดการจากผลิตภัณฑ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์
อิเล็กทรอนิกส์อย่างเป็นระบบ รวมทั้งการแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการ ผลิตสินค้าจากวัสดุเหลือใช้
ประเทศไทยมีศักยภาพในการรีไซเคิลน้ำทิ้ง โดยเริ่มจัดทำระบบในพื้นที่ที่มีความ พร้อม อาทิ นิคมอุตสาหกรรม
และชุมชนขนาดใหญ่ พลังงานหมุนเวียนเป็นแหล่งพลังงานหลักสำหรับการ พัฒนากำลังการผลิตไฟฟ้า ใหม่ของ
ประเทศ โดยการปรับเปลี่ยนตลาดการซื้อขายไฟฟ้าไปสู่รูปแบบตลาดเสรี เพื่อส่งเสริมการผลิตไฟฟ้าจากพลังงาน
หมุนเวียนของผู้ผลิตรายย่อยและภาคอุตสาหกรรม ขอบเขต ประชาชน และการปรับปรุงระบบสายส่งไฟฟ้าและก
จัดการให้สามารถรองรับ ไฟฟ้าที่ผลิตจากพลังงานทดแทน สัดส่วนที่สูงขึ้น การใช้งานยานยนต์ไฟฟ้ามีสัดส่วนที่
สูงขึ้นทั้งในระบบขนส่งมวลชนและยานพาหนะส่วนบุคคล ผลิตภัณฑ์ที่มาจากวัสดุเหลือใช้และมีการปล่อยคาร์บอน
ในปริมาณต่ำตลอดวงจรชีวิตได้รับการสนับสนุนทั้งใน ด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมสำหรับการผลิต และ
มาตรการทางการเงินการคลังเพื่อจูงใจผู้บริโภค

11. ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ
พื้นที่ที่ประสบภัยธรรมชาติซ้ำซาก และพื้นที่ที่มีแนวโน้มจะเผชิญกับผลกระทบที่รุนแรงจากการ เปลี่ยนแปลงสภาพ
ภูมิอากาศ ได้รับการจัดการให้มีความเสี่ยงที่ลดลง ผ่านการใช้มาตรการป้องกันภัยที่ยั่งยืน และมาตรการการปรับตัว
ที่ เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และการดำเนินชีวิตของประชาชน ทรัพยากรธรรมชาติที่ มีความสำคัญต่อการป้องกัน
ความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาทิ ป่าต้นน้ำ ป่าชายเลน และ
พื้นที่ชุ่มน้ำ ได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูให้อยู่ในสภาพดีเป้าหมายด้านการลดความ เสี่ยงจากภัยธรรมชาติและลด
ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ได้รับการบูรณาการเข้ากับการ วางแผนการพัฒนาพื้นที่ทั้งการใช้
ประโยชน์ที่ดิน และการจัดทำโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งก่อสร้าง ระบบการ จัดการภัย ทั้งการคาดการณ์การเตือนภัย
การเผชิญเหตุและการฟื้นฟูหลังเกิดภัยในทุกระดับได้รับการปรับปรุง ให้มีประสิทธิภาพและศักยภาพที่สูงขึ้น ทุก
ภาคส่วนได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการเตรียมพร้อม รับมือกับภัยธรรมชาติและ การปรับตัวเพื่อลด
ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะการ มีมาตรการช่วยเหลือกลุ่มคนเปราะบาง อาทิ คน
ยากจน และเกษตรกรที่มีแนวโน้มได้รับผลกระทบมากกว่า ประชากรกลุ่มอื่น

4) ปัจจัยขับเคลื่อนการพัฒนา (High-Leverage Enablers) ปัจจัยขับเคลื่อนที่เอื้อต่อการเปลี่ยน ผ่าน
ประเทศไปสู่การเป็น Hi-Value and Eco Thailand โดยเฉพาะกลไกการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทั้งระบบ
การศึกษา และการยกระดับและปรับทักษะแรงงานที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน สอดคล้องกับความต้องการของ
ตลาดแรงงานและโลกยุคใหม่ และส่งเสริม การเคลื่อนย้ายแรงงานไปสู่ภาคการผลิตและบริการที่มีผลิตภาพและ
มูลค่าสูงและกลไกการบริหารจัดการ ภาครัฐ ทั้งระเบียบกฎหมายระบบงบประมาณ โครงสร้างพื้นฐาน การ
ให้บริการสาธารณะ ตลอดจนการติดตามประเมินผลที่ทันสมัย เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลง ตอบสนองความ ต้องการ
ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศ โดยหมวดหมู่ที่ต้องบรรลุใน ระยะเวลาของ
แผนพัฒนา ฉบับที่ 13 เพื่อสร้าง “ปัจจัยขับเคลื่อนการพัฒนา” ประกอบด้วย หมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคน

สมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตอบสนองโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต คนเป็นรากฐานสำคัญใน การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ อย่างไรก็ตาม คุณภาพการศึกษาและระบบการพัฒนาทักษะแรงงานของ ไทยยังอยู่ในระดับต่ำ อีกทั้งยังประสบกับความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึง ส่งผลให้ขาดแคลนกำลังแรงงานที่ สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะต่อไป ปัญหาดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากขึ้น จากอนาคตของงานและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของทาง เทคโนโลยี วิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่มาพร้อม กับความต้องการงานและทักษะประเภทใหม่ ๆ รวมถึงทักษะทางพฤติกรรม (Soft Skills) ภายใต้บริบทการ เปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรซึ่งส่งผลให้กำลังแรงงานลดลงอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การขาดความพร้อม ทางเทคโนโลยีและความแตกต่างระหว่างพื้นที่ยังอาจทำให้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและทักษะเพิ่ม สูงมากขึ้น อย่างไรก็ตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การลดลงของประชากรและการขยายตัวของความเป็น เมืองจะนำมาซึ่งโอกาสในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและฝึกอบรม ตลอดจนส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อให้สามารถผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีสมรรถนะสูง เป็น ปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการเปลี่ยนผ่านประเทศ ไปสู่การเป็น Hi-Value and Eco Thailand ต่อไป หมายเหตุที่ 13 ไทยมีภาครัฐขนาดเล็ก ยืดหยุ่น คล่องตัว และมีสมรรถนะสูง ภาครัฐมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในทุกมิติ อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน ภาครัฐของไทยมีขนาดใหญ่ ขาดความคล่องตัว และมีรายจ่ายประจํามาก อีกทั้งยังมีโครงสร้างการบริหารงาน แบบรวมศูนย์แต่ขาดการ บูรณาการระหว่างหน่วยงาน ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและมิกภพหมาย จำนวนมากที่ยังล้าสมัยและขาดการบังคับใช้ที่มีประสิทธิภาพในระยะต่อไป ปัญหาดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะ ขยายตัวไปสู่ปัญหาภาระทางการคลังที่เพิ่มขึ้นจากการเข้าสู่สังคมสูงวัย ความเสียหายทางเศรษฐกิจจากความ ล้าช้าในการปรับตัวให้เท่าทันกับ เศรษฐกิจฐานเทคโนโลยีและการทำงานรูปแบบใหม่ รวมไปถึงความสามารถ ในการตอบสนองต่อความต้องการ ของประชาชนที่มีอย่างจำกัด ท่ามกลางกระแสการตระหนักรู้ของ สาธารณชน (Public Awareness) และการขยายตัวของความเป็นเมือง ดังนั้น ภาครัฐจึงจำเป็นต้องปรับโครงสร้าง และการบริหารงานให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัวและมีสมรรถนะสูง โดยอาศัยโอกาสจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในการปรับปรุงกระบวนการ พัฒนาระบบข้อมูล และอำนวยความสะดวกในการให้บริการสาธารณะ ตลอดจนมุ่งปรับปรุงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการปรับโครงสร้างและพลิกโฉมประเทศในมิติต่าง ๆ และ ส่งเสริมศักยภาพของทุกภาคส่วนในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

12. ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต ระบบการศึกษาไทยตั้งแต่ระดับปฐมวัยมีคุณภาพมาตรฐานใกล้เคียงกัน ภายในประเทศและเทียบเท่าระดับสากล โดยมีผู้พัฒนาคนให้มีทักษะที่จำเป็นในโลกยุคใหม่อย่างรอบด้าน อาทิ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ทักษะด้านดิจิทัล และทักษะการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงทักษะทางสังคม/พฤติกรรม (Soft Skills) อาทิ ทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ความคิดสร้างสรรค์ความสามารถในการปรับตัว การยอมรับความแตกต่าง และการ สื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น พร้อมทั้งส่งเสริมการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ระบบการศึกษา และกลไกที่เกี่ยวข้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพ ของเด็กแต่ละกลุ่ม ตั้งแต่กลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษ จนถึงกลุ่ม NEETs (กลุ่มเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 15 - 24 ปีที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ ทำงาน หรือไม่ได้อยู่ในระบบฝึกอบรมใด ๆ สถาบันอุดมศึกษาสามารถปรับบทบาทในการผลิตและพัฒนา กำลังคนให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสนับสนุนการมุ่งสู่การ เป็น Hi-Value and Eco Thailand รวมถึงมีบทบาทในการพัฒนา ทุนมนุษย์ในทุกช่วงวัย (นอกเหนือจากวัย เรียน) ระบบการฝึกอบรมเพื่อปรับและยกระดับทักษะฝีมือแรงงาน ...

(Reskill/Upskill/New skill) มีคุณภาพ ทันสมัย ได้มาตรฐาน ตอบโจทย์ความต้องการอย่างตรงจุด ทุกคนสามารถเข้าถึงได้โดยเฉพาะการฝึกอบรม เพื่อโยกย้ายแรงงานไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายภายใต้การสร้างเศรษฐกิจมูลค่าสูงที่เป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อม และสำหรับผู้มีความเสี่ยงจากการถูกทดแทนจากระบบอัตโนมัติ กลุ่มวัยแรงงานตอนปลาย และ ผู้สูงอายุ นโยบายการบริหารจัดการกำลังคนภายใต้บริบทสังคมสูงวัยมีความชัดเจนและสามารถลดทอนความ เสี่ยงในการขาดแคลนกำลังแรงงาน อาทิ การขยายอายุเกษียณการยกระดับผลิตภาพแรงงานไทย และการ ดึงดูดแรงงานทักษะสูงจากต่างประเทศ ระบบการบริหารจัดการกำลังคนและฐานข้อมูลสารสนเทศด้าน กำลังคนของประเทศมีความบูรณาการ นำไปสู่การออกแบบนโยบายที่เฉพาะเจาะจง และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สถาบันทางสังคมเอื้อต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตั้งแต่การส่งเสริมการเลี้ยงดูบุตร การปฏิรูปสื่อ และอุตสาหกรรมบันเทิง จนถึงมาตรการที่เอื้อต่อการมีสุขภาพดีมีความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อม และมี จิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม

13. ไทยมีภาครัฐที่มีสมรรถนะสูง การทำงานของภาครัฐมีความบูรณาการและเป็นเอกภาพ ตั้งแต่ระดับนโยบาย ระดับปฏิบัติ จนถึงการติดตามประเมินผล ทั้งระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาครัฐและ เอกชน รวมถึงการดำเนินงานร่วมกับภาคีการพัฒนาอื่น ๆ โครงสร้างของหน่วยงานภาครัฐมีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยน ควบรวม หรือยกเลิกภารกิจให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศได้ อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ภาครัฐมีความยั่งยืนทางการเงินคลัง มีความสามารถในการจัดเก็บรายได้เพิ่มขึ้น และมีการบริหารจัดการรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการปรับบทบาทและลดภารกิจเหลือเพียงเท่าที่ จำเป็น การบริหารงานภาครัฐและการให้บริการสาธารณะปรับเปลี่ยนสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลเต็มรูปแบบ กฎหมาย ระเบียบ และมาตรการภาครัฐมีความทันสมัย ไม่ซ้ำซ้อน มีการบังคับใช้ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและสนับสนุนการพลิกโฉมประเทศไปสู่การเป็น Hi-Value and Eco Thailand ทุกภาคส่วน ทั้งภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาคประชาชน มีบทบาทในการออกแบบ จัดทำ และขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่การเป็น Hi-Value and Eco Thailand รวมถึงมีบทบาทในการติดตาม ตรวจสอบการทำงานของภาครัฐในทุกระดับอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ การกำหนด“หมุดหมาย” (Milestones) ในช่วงระยะเวลา 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เพื่อนำไปสู่การพลิกโฉมประเทศสู่การเป็น Hi-Value and Eco Thailand ภายในปี2570 ได้พัฒนาขึ้นจากการนำโอกาสและความเสี่ยงที่ได้จากการวิเคราะห์ผลกระทบของแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับ โลก (Megatrends) ต่อสถานะของการพัฒนาประเทศ มาใช้เป็นกรอบใน การจัดทำรายละเอียดและสาระสำคัญของหมุดหมายทั้ง 13 ประการ

เมื่อแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) ประกาศใช้ จึงจะดำเนินการทบทวนแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566 – 2570) ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ ต่อไป

3) แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

3.1 แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. 2566 – 2570)

1. กรอบทิศทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.1 บทบาทของภาค ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นฐานการผลิตการเกษตรทั้งข้าว อ้อย โรงงานมันสำปะหลัง และเป็นแหล่งผลิตข้าวหอมมะลิที่ดีที่สุดของประเทศ รวมทั้งมีทำเลที่ตั้งที่มีศักยภาพ เหมาะสมกับการเชื่อมโยงทั้งในประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่หลากหลายและมี สถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยที่มีความสามารถเฉพาะทางที่โดดเด่น แต่มีปัญหาด้านพื้นฐานด้านการขาดแคลน น้ำ ดินคุณภาพต่ำ ประสบอุทกภัยและภัยแล้งซ้ำซาก คนมีปัญหาด้านความยากจนและคุณภาพชีวิต ดังนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาด้านพื้นฐานโดยใช้ ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านในการเสริมสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจภายในภาคให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ

1.2 ทิศทางการพัฒนาภาค ทิศทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เป็น “ศูนย์กลางเศรษฐกิจ ของอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง” โดยพัฒนาภาคเกษตรไปสู่เกษตรสมัยใหม่ เพื่อต่อยอดไปสู่ เศรษฐกิจชีวภาพ เชื่อมโยงการค้า การลงทุนในภูมิภาค ตามแนวคิดการเป็นฐานการผลิตของประเทศที่เป็น มิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประตูเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านเพื่อสร้างโอกาสในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน โดยกำหนดทิศทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (NE Direction) ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนา 3G ได้แก่ Green พัฒนาเกษตรปลอดภัย เกษตรอินทรีย์ พัฒนาโมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (เศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และ เศรษฐกิจสีเขียว หรือ Bio CircularGreen Economy) และการบริหารจัดการน้ำอย่างยั่งยืน Growth โดยใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจ พิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สนับสนุนการพัฒนาศูนย์กลางบริการทางการแพทย์ พัฒนาเศรษฐกิจ ฐานราก ท่องเที่ยวชุมชน และยกระดับ คุณภาพชีวิต และ Gate ใช้โอกาสจากการเชื่อมโยงเศรษฐกิจ ชายแดน ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ พัฒนาการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และโลจิสติกส์

1.3 เป้าหมายรวม

1.3.1 อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือขยายตัว เพิ่มขึ้น

1.3.2 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลง

1.4 แนวทางการพัฒนา

การกำหนดแนวทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้พิจารณาถึงความเชื่อมโยงกับจุดหมาย การพัฒนาประเทศตามกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 พร้อมทั้งพิจารณา โอกาส ศักยภาพ ปัญหา และข้อจำกัด ของภาค เพื่อกำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาไปสู่ “ศูนย์กลางเศรษฐกิจของอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง” โดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจ ภายใน ภาค

ให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ และการแสวงหาโอกาสการนำความรู้ทุน เทคโนโลยี และนวัตกรรม มาช่วยขับเคลื่อนการพัฒนา มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

1.4.1 พัฒนาภาคเกษตรไปสู่เกษตรสมัยใหม่เพื่อค้อยอดไปสู่เศรษฐกิจชีวภาพ

(1) พัฒนาข้าวหอมมะลิ หุงกลาร้องไห้ หุงสัมฤทธิ์ รวมทั้งพื้นที่ที่มีศักยภาพอื่น ๆ ให้ได้ มาตรฐานเกษตรปลอดภัยและอินทรีย์ โดยพัฒนากระบวนการผลิต แปรรูป และจำหน่ายสินค้าเกษตร อินทรีย์ และเกษตรชีวภาพทั้งระบบ ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการผลิตและแปรรูป โดยใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตร

(2) ส่งเสริมการปลูกพืชมูลค่าสูง อาทิ พืชผัก ไม้ผล และสมุนไพร โดยจัดทำ ฐานข้อมูลพื้นที่ปลูกเพื่อการบริหารจัดการ ส่งเสริมการปลูกและแปรรูปพืชที่สำคัญ ให้มีปริมาณมากพอและมี คุณภาพตามระบบมาตรฐานการเกษตรและตามความต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ ส่งเสริมการ วิจัยและพัฒนาพืชสมุนไพร รวมทั้งการประชาสัมพันธ์และการจัดตั้งตลาดกลาง

(3) ส่งเสริมการเลี้ยงโค กระบือ แพะ แกะ โดยสนับสนุนการปรับปรุงพันธุ์ ส่งเสริม การปลูกแปลงหญ้าและปรับปรุงคุณภาพอาหารสัตว์ พัฒนาเทคโนโลยีการเลี้ยงและทักษะเกษตรกร รวมทั้ง การจัดระบบมาตรฐานโรงฆ่าสัตว์ให้ได้มาตรฐานอุตสาหกรรม (GMP) และเพิ่มช่องทางการจำหน่ายและขยาย ตลาดไปสู่อาเซียน

(4) ส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและถ่ายทอดเทคโนโลยีจากภาควิชาการในการ สร้าง มูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรกรค้อยอดไปสู่อุตสาหกรรมชีวภาพอย่างเป็นรูปธรรมโดยให้สถาบันการศึกษา และสถาบันวิจัยในภาคให้มีบทบาทเป็นฐานทางวิชาการสนับสนุนการพัฒนาเชิงพื้นที่ โดยใช้ประโยชน์จาก โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่กระจายอยู่ทุกพื้นที่ถ่ายทอดความรู้ และนำการวิจัยสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์

1.4.2 บริหารจัดการน้ำให้เพียงพอเพื่อรองรับการพัฒนา

(1) จัดหาแหล่งน้ำและขยายพื้นที่ชลประทานในพื้นที่ที่มีศักยภาพอย่างต่อเนื่องเพื่อ รองรับ การเติบโตของเมืองและกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พร้อมกับนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ในการ บริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพ สำหรับภาคเกษตรในระดับไร่นา ขยายผลโครงการเกษตรทฤษฎีใหม่และ โคกหนองนาโมเดล เพื่อให้เกษตรกรสามารถทำการเกษตรได้ในฤดูแล้ง

(2) บริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการเชิงลุ่มน้ำทั้งระบบ โดยดำเนินการในระดับลุ่ม น้ำให้มีความสมดุลระหว่างการใช้ทุกกิจกรรมกับปริมาณน้ำต้นทุน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง ทุกภาคส่วนและมีการจัดทำแผนบริหารจัดการน้ำทั้งในระยะเร่งด่วนและระยะยาวเพื่อป้องกันความเสียหาย จากอุทกภัยและภัยแล้ง

1.4.3 พัฒนาผลิตภัณฑ์พื้นถิ่นไปสู่มาตรฐานสากลเพื่อสร้างเศรษฐกิจในชุมชน

อาทิ ผ้าไหม ผ้าฝ้าย เป็นต้น

(1) ยกกระดับมาตรฐานสินค้ากลุ่มผ้าไหม ผ้าฝ้าย โดยการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีสร้างนวัตกรรมเพิ่มมูลค่าสินค้า สร้างอัตลักษณ์และคุณค่าของผ้าทอชัยภูมิ โดยสร้างเรื่องราวของลวดลายสีสันทันเชื่อมโยงกับวัฒนธรรม พัฒนาคุณภาพสินค้า ออกแบบ สี ลวดลาย ตราสัญลักษณ์ พัฒนาและยกระดับผลิตภัณฑ์ตลอด ห่วงโซ่การผลิตให้หลากหลาย

(2) พัฒนาผู้ประกอบการและนักออกแบบรุ่นใหม่ ในการออกแบบและการจัดการสินค้า ให้ทันสมัย พัฒนาระบบตลาด สร้างความเชื่อมโยงระหว่างวิสาหกิจชุมชนและวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมกับภาคอุตสาหกรรม

(3) ส่งเสริมการจับคู่ธุรกิจเพื่อสร้างโอกาสทางธุรกิจ พัฒนาระบบการผลิตตั้งแต่การปลูก หม่อน ฝ้าย เลี้ยงไหม แปรรูป การสร้างเรื่องราวให้เชื่อมโยงกับเอกลักษณ์ ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมการ ดำรงชีวิตแบบพื้นถิ่น

1.4.4 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงระหว่างเมือง

(1) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระหว่างเมือง เช่น นครราชสีมา ขอนแก่น สทบุรี เพชรบูรณ์ ให้มีความสะดวก ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

(2) พัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน มุกดาหาร นครพนม และ หนองคาย ให้มีความพร้อมสำหรับรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน และเป็นศูนย์กลางความเจริญในการกระจายความเจริญไปยังพื้นที่โดยรอบ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพ ในการลงทุนและสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาเศรษฐกิจชายแดน พร้อมทั้งเร่งรัด การดำเนินงาน โครงการและมาตรการสำคัญในเขตเศรษฐกิจพิเศษ ให้มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และบริการ CIQ ที่ได้มาตรฐานสากล

(3) พัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉิยเหนือ (NeEC-Bioeconomy) ในพื้นที่ จังหวัดหนองคาย อุดรธานี ขอนแก่น นครราชสีมา ให้เกิดความเชื่อมโยงไปยังพื้นที่ที่มีศักยภาพ อาทิ พื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง พื้นที่ตามแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (EWEC) เพื่อเชื่อมโยงไปยัง สปป. ลาว เวียดนาม และต่อเนื่องไปยังจีนซึ่งเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของโลก และเชื่อมโยงกับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) โดยมีโครงข่ายคมนาคมเชื่อมโยงทั้งทางบก ทางรถไฟ ทางอากาศ สู่อุตสาหกรรม ต่อเนื่องจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ของประเทศ อาทิ อุตสาหกรรมระบบราง ท่าเรือบก (Dry Port)

1.4.5 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและแหล่งท่องเที่ยวชุมชนให้ได้มาตรฐาน

(1) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประเพณีวัฒนธรรมในทุกพื้นที่ โดยส่งเสริม ชุมชน ในการสร้างสรรค์กิจกรรม อาทิ ท่องเที่ยวสุขภาพ เทศกาลประจำปี นิทรรศการประชาสัมพันธ์แก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เพื่อสร้างการรับรู้สินค้า บริการ แหล่งท่องเที่ยวที่สะท้อนอัตลักษณ์ ของชุมชน และเมืองเก่า พัฒนาแบรนด์และสื่อสารความแตกต่างของชุมชนต่าง ๆ ในรูปแบบการเล่าเรื่อง (Storytelling)

(2) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวอารยธรรมอีสานใต้ โดยบูรณาการกิจกรรมแผน ท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในเขตอารยธรรมอีสานใต้ และเชื่อมโยงสู่ประเทศลาว เพื่อเพิ่ม ระยะเวลาพำนักรและค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพ พัฒนาสินค้าและบริการที่มีจุดเด่น หรืออัตลักษณ์ที่สร้างจากทุนทางวัฒนธรรม พัฒนาบุคลากรและผู้ประกอบการการท่องเที่ยววิถีใหม่ รักษา มาตรฐานการให้บริการ จัดทำ กิจกรรมการท่องเที่ยวให้ท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี พัฒนาระบบโลจิสติกส์ สนับสนุน นักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบไปสู่แหล่งท่องเที่ยว ดูแลความปลอดภัยและสุขลักษณะให้นักท่องเที่ยว

(3) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์ โดยพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวและพิพิธภัณฑ์ให้เป็นแหล่งเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ และมีชีวิต ออกแบบการจัดแสดง จัดนิทรรศการ มัลติมีเดีย หรือ กิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้ชมมีส่วนร่วม มีความสนุก รื่นรมย์เสมอ (play and learn) ทั้งภาษาไทยและ ต่างประเทศ

ขยายฐานนักท่องเที่ยวที่สนใจ ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน โฆษณาประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เข้าถึงได้ง่ายและ กลับมาได้บ่อยครั้ง

(4) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐาน ดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงใน ลักษณะเครือข่าย เพื่อกระจายนักท่องเที่ยวจากเมืองหลักไปสู่ชุมชนและท้องถิ่น เชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวระหว่างภาคเอกชน กับ ชุมชนและท้องถิ่นทั้งในประเทศและกับประเทศเพื่อนบ้าน ที่สอดคล้องกับ ความต้องการของนักท่องเที่ยว รวมทั้ง พัฒนาทักษะฝีมือบุคลากรในภาคบริการและการท่องเที่ยว จัดฝึกอบรมภาคีเครือข่ายด้าน ภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้นพัฒนาสินค้า OTOP สินค้าวิสาหกิจชุมชน ของที่ระลึก ร้านอาหาร ที่พักให้มีคุณภาพดี โดยเน้นการให้บริการด้านอาหารพื้นที่สะอาด ปลอดภัย รวมถึง ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

1.4.6 ยกระดับคุณภาพชีวิตให้ได้มาตรฐานและแก้ปัญหาความยากจนให้กับผู้มี รายได้น้อย เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

(1) พัฒนาอาชีพและรายได้ของผู้มีรายได้น้อย โดยสร้างโอกาสให้กลุ่มผู้มีรายได้น้อย มีที่ดินทำกินของตนเอง ส่งเสริมการมีอาชีพ สนับสนุนปัจจัยการผลิตและแหล่งเงินทุนในการประกอบ อาชีพ ยกระดับฝีมือ และอบรมให้ความรู้ เพื่อให้มีรายได้เสริมและเกิดความมั่นคงทางรายได้ ตามแนวทางโคก หนองนาโมเดล และ เกษตรทฤษฎีใหม่

(2) พัฒนาโภชนาการแม่และเด็ก โดยส่งเสริมการบริโภคไอโอดีนและให้ความรู้แก่ พ่อแม่หรือ ผู้ดูแลเด็กในด้านโภชนาการที่เหมาะสม ตั้งแต่เริ่มตั้งครรภ์ และวิธีการเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสม เพื่อ กระตุ้นการพัฒนา เด็กในช่วง 0 - 3 ปีแรก และยกระดับศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในชุมชนและพื้นที่ห่างไกลให้ได้ มาตรฐาน เพื่อเสริมสร้าง ศักยภาพเด็กก่อนวัยเรียน ให้มีพัฒนาการความพร้อมทั้งทักษะสมอง ร่างกาย และ สังคม เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน sustainable development goals (SDGs) จังหวัดชัยภูมิได้มีการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในแต่ละเป้าหมาย โดยการเผยแพร่ องค์ความรู้ การนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ทั้งในภาคเกษตรกรรม ภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม เด็กและเยาวชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเน้นการพัฒนาอย่างบูรณาการใน ระดับพื้นที่

3.2 แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 20 ปี พ.ศ.2560-2579

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ได้จัดทำโครงการจัดทำ แผนยุทธศาสตร์ การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) โดยมี มหาวิทยาลัยขอนแก่นหรือศูนย์ปฏิบัติการร่วมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ROC) เป็นที่ปรึกษา

มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้วิเคราะห์ และจัดทำภาพอนาคตของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ดังนี้

โดยมีวิสัยทัศน์ คือ " ศูนย์กลางโลจิสติกส์ การค้า การลงทุน เกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว และการบริการในระดับสากล "

ประเด็นยุทธศาสตร์ จำนวน 4 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้เป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์ เพื่อส่งเสริมการค้า การลงทุนทั้งในภาคประเทศ และต่างประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมและยกระดับนวัตกรรมแปรรูปการผลิตที่เอื้อต่อการตลาดด้าน เกษตรและอุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับการลงทุนการผลิต

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอม กีฬานันทนาการ และเชิงนิเวศน์สู่มาตรฐานสากล

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยกระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตทั่วถึงและมีภูมิคุ้มกันที่ต่ออย่างยั่งยืนเพื่อสุข ภาวะที่ดีของคนในกลุ่มจังหวัดตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

สรุปข้อมูลแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์) ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ (Strategies Positio)

เป้าหมายการพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ระยะ 5 ปี

จากโครงสร้างเศรษฐกิจในภาพรวมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง 1 ปี พ.ศ. 2562 มีเศรษฐกิจที่สำคัญ 3 ลำดับแรก โดยมีภาคอุตสาหกรรม มีสัดส่วนร้อยละ 21 รองลงมาเป็นภาค เกษตรกรรม มีสัดส่วนร้อยละ 18 และภาคการค้าร้อยละ 14 มีพื้นที่การเกษตรร้อยละ 69 ของพื้นที่ของ กลุ่มจังหวัด ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในวัยแรงงานร้อยละ 65.82 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีศักยภาพทางการเกษตรที่โดดเด่น ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย โคเนื้อ ไก่ ไก่ และ มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งท่องเที่ยวธรรมชาติ นิเวศ อารยธรรม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ศาสนา และกีฬา มีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมรดกโลก เป็นแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ และในขณะเดียวกันก็มีปัญหาในเรื่อง การขาดแคลนน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และการเกษตร ราคาผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำ สัดส่วนคนยากจน ร้อยละ 9.5 รายได้เฉลี่ยครัวเรือน/ปี 244,716 บาท หนี้สินเฉลี่ยครัวเรือน/ปี 212,163.80 บาท มีความ ไม่เสมอภาคด้านรายได้(Gino coefficient) สูงกว่า ค่าเฉลี่ยประเทศ จึงกำหนดเป้าหมายการพัฒนาในการเป็นโดยมีแนวคิดการพัฒนา ดังนี้

1. การเพิ่มประสิทธิภาพภาคการผลิตให้เป็นมาตรฐานปลอดภัย และพัฒนาจนถึงขั้น มาตรฐานอินทรีย์ ในภาคการเกษตรทั้งพืชและสัตว์ โดยมีการนำนวัตกรรมในพื้นที่มาช่วยให้เกษตรกร โดยเฉพาะ เกษตรกร รุ่นใหม่ (Smart Farmer) ให้มีการสืบทอดภูมิปัญญาดั้งเดิมให้คงอยู่ด้วยการน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง มาเป็นหลักในการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดภูมิคุ้มกันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก

2. พัฒนาการบริหารจัดการน้ำให้เพียงพอ ทั้งนี้เพื่อการอุปโภค บริโภค และน้ำเพื่อ การเกษตรให้ เพียงพอตลอดปี โดยการเพิ่มประสิทธิภาพการกักเก็บน้ำให้อยู่ในพื้นที่ หรือการขยายพื้นที่รับน้ำ การ กระจายน้ำไปยังพื้นที่

3. ส่งเสริมการแปรรูปของสินค้าให้มากขึ้นในพื้นที่ สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรม อาหารแบบครบ วง... ในพื้นที่ โดยพัฒนาช่วงกลางทางและปลายทางให้มากขึ้น ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ

ฉบับที่ 12 ยุทธศาสตร์ภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ ที่กำหนดให้กลุ่มจังหวัด โดยเฉพาะจังหวัด นครราชสีมาให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปและอาหารแบบครบวงจร

4. ส่งเสริมอาชีพ และเพิ่มทักษะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างโอกาสในการสร้างรายได้จากภาค การเกษตร และนอกภาคเกษตร โดยเชื่อมโยงสินค้าชุมชนกับการท่องเที่ยว

5. สร้างมูลค่าเพิ่มในสาขาการท่องเที่ยว โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน ทั้ง ทางด้านโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการเกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยว การใช้ประโยชน์จากระบบ Logistic ที่รัฐบาลไว้วางรากฐานไว้ให้ การสร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว รวมถึงการ สร้างการตลาดให้เป็นที่ยอมรับในวงกว้างและเป็นที่ยอมรับเดินทางมายังกลุ่มจังหวัด

6. การพัฒนาสังคมให้มีคุณภาพ โดยเฉพาะผู้สูงอายุให้ได้รับการดูแล มีศักยภาพ คุณภาพ ชีวิตที่ดีขึ้น หรือสามารถดำเนินกิจกรรมได้ตามศักยภาพ รวมทั้งการรักษาภูมิปัญญาของผู้สูงอายุเพื่อให้สืบทอดไปยัง รุ่น ลูกหลาน และการเพิ่มศักยภาพของเด็ก เพื่อให้สังคมมีคุณภาพและสามารถดูแลตนเองได้ในอนาคต

ศูนย์กลางของเกษตรอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ใหม่ ท่องเที่ยวอารยธรรมชม
การค้าชายแดน และสังคมเป็นสุข

พันธกิจ (Mission)

- 1) การส่งเสริมการผลิต และสร้างมูลค่าเพิ่ม สินค้าเกษตร ที่ได้มาตรฐาน
- 2) ส่งเสริมการผลิตสินค้าปศุสัตว์ ให้มีมาตรฐาน แบบครบวงจร
- 3) ส่งเสริมการเรียนรู้สู่การปฏิบัติตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- 4) ส่งเสริมและพัฒนาแหล่งน้ำและการบริหารจัดการน้ำ ที่มีความเหมาะสมสำหรับการทำการเกษตรกรรม

เกษตรกรรม

5) ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยและได้มาตรฐาน พัฒนาสินค้าและบริการ ให้ได้รับ ความนิยมและบริหารจัดการให้มีศักยภาพ

- 6) ส่งเสริมและพัฒนาการค้าการลงทุน และค้าชายแดน
- 7) ส่งเสริมศักยภาพการผลิตและการตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่
- 8) ส่งเสริมการพัฒนาด้านสังคมสู่ความเข้มแข็งและยั่งยืน

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามเป้าหมายของการพัฒนากลุ่มจังหวัด

ตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนา	ค่าเป้าหมาย					
	พ.ศ.2566	พ.ศ.2567	พ.ศ. 2568	พ.ศ. 2569	พ.ศ.2570	พ.ศ. 2566-2570
1.อัตราการขยายตัว ของผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดแบบปริมาณลูกโซ่เพิ่มขึ้น (ร้อยละ)ฐานข้อมูลจากสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปี 2562 = 329,212 ล้านบาท	0.2	0.2	0.2	0.2	0.2	0.2 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
2.รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น (ร้อยละ) ฐานข้อมูลจาก สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดในกลุ่มจังหวัดปี 2563 เฉพาะรายได้จากผู้มาเยี่ยมมาเยือนชาวไทย = 16,646.76 ล้านบาท	1	1.25	1.50	1.75	2.00	1.50 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
3.มูลค่าการค้าขายแดนเพิ่มขึ้น (ร้อยละ) ฐานข้อมูลจากสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดสุรินทร์ ปี 2563 = 17,137.06 ล้านบาท	3	3	3	3	3	3 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
4.มูลค่าการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่เพิ่มขึ้น (ร้อยละ) ฐานข้อมูลจาก สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด ในกลุ่มจังหวัด ปี 2563 = 5,267.06 ล้านบาท	1.00	1.25	1.50	1.75	2.00	1.50 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
5.สัดส่วนคนยากจน ลดลง (ร้อยละ) ฐานข้อมูลจากสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปี 2562=9.5	0.5	1.0	1.5	2.0	2.5	1.50 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)

ประเด็นการพัฒนา

- 1) การพัฒนาขีดความสามารถเกษตรกรอุตสาหกรรมครบวงจร

วัตถุประสงค์

เป็นศูนย์การด้านเกษตรปลอดภัยและอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร

แนวทางการพัฒนา

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรับ

1. ยกระดับมาตรฐานสินค้าเกษตรเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน
2. ส่งเสริมการบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรมให้เหมาะสม
3. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพิ่มมูลค่าทางการเกษตร

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรุก

1. ส่งเสริมเกษตรปลอดภัย (มาตรฐานปลอดภัยอินทรีย์) ส่งเสริมการเกษตรผสมผสานตาม แนวทาง

เศรษฐกิจพอเพียง

2. ส่งเสริมการทำตลาดและช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าเกษตร
3. ส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการเกษตร ส่งเสริมการแปรรูปผลผลิตเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม
4. ส่งเสริมการใช้นวัตกรรมผสมผสานภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการใช้ประโยชน์ ในทางอาหาร และสมุนไพร
5. เพิ่มประสิทธิภาพการพัฒนาสุขภาพสัตว์ เพื่อรองรับโรคอุบัติใหม่ 6. ส่งเสริมการผลิตสินค้าปศุสัตว์ที่ได้

มาตรฐานเพื่อการส่งออก

7. การส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ที่มีมาตรฐานและปลอดภัย
8. การส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อคุณภาพสูงครบวงจร

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงแก้ไข

1. ส่งเสริมเกษตรปลอดภัย (มาตรฐานปลอดภัย อินทรีย์) ส่งเสริมการเกษตรผสมผสานตาม แนวทาง
- เศรษฐกิจพอเพียง

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงป้องกัน

1. การบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตร
2. ยกระดับสินค้าเกษตรเข้าสู่ระบบมาตรฐาน
3. การส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นป้องกันและรักษาโรคระบาดอุบัติใหม่
4. การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโรคอุบัติใหม่ในพืชและสัตว์

ตัวชี้วัดของประเด็นการ พัฒนาที่ 1	ค่าเป้าหมาย					
	พ.ศ.2566	พ.ศ.2567	พ.ศ. 2568	พ.ศ. 2569	พ.ศ.2570	พ.ศ. 2566- 2570
1.ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค การเกษตร(ฐานข้อมูล : สภาพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ปี 2562 มูลค่า 98.504 ล้านบาท)	0.5	0.5	0.5	0.5	0.5	0.5 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
2.จำนวนพื้นที่รับประโยชน์ เพิ่มขึ้น (ไร่) ฐานข้อมูลจาก กรมชลประทาน ปี 2562 จำนวน 2,661,956 ไร่)	341,105.80	341,105.80	341,105.80	341,105.80	341,105.80	1,705,529
3.จำนวนฟาร์มเลี้ยงสัตว์ที่ ได้รับรองมาตรฐานที่ เพิ่มขึ้น (ฟาร์ม) (ฐานข้อมูล จาก สำนักงานปศุสัตว์ จังหวัดในกลุ่มจังหวัดฟาร์ม GFM ปี 2563 = 833 ฟาร์ม	880	8830	1,056	1,056	3	3 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)

2) การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การค้าชายแดน และผลิตภัณฑ์ใหม่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้การท่องเที่ยว สินค้าและบริการ มีคุณภาพ ความสะดวก ปลอดภัย และได้มาตรฐาน
2. เพื่อเพิ่มรายได้ให้ผู้ประกอบการและเพิ่มมูลค่าการท่องเที่ยวและการค้าชายแดน
3. เพื่อให้กลุ่มผู้ผลิตและผู้ประกอบการใหม่มีรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่เพิ่มขึ้น

แนวทางการพัฒนา ด้านท่องเที่ยว และด้านการค้า การลงทุน การค้าชายแดน

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรุก

1. ส่งเสริมการท่องเที่ยว สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว เพื่อรองรับการท่องเที่ยวในรูปแบบวิถีใหม่
2. ส่งเสริมวัดกรรมการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และการตลาด

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงแก้ไข

1. พัฒนาบุคลากรเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว เชื่อมโยงบริการท่องเที่ยวโดยเทคโนโลยีและ นวัตกรรม
2. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน แหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และการเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคม
3. พัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและได้รับมาตรฐาน

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงป้องกัน

พัฒนาองค์ความรู้การบริหารภาวะวิกฤติ และสร้างความเชื่อมั่นและความปลอดภัยให้ นักท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรุก (การค้า)

ส่งเสริมและพัฒนาการค้า การลงทุน และการค้าชายแดน

แนวทางการพัฒนา ด้านผลิตภัณฑ์ใหม่

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรุก

1. พัฒนาศักยภาพผู้ผลิตใหม่และผลิตภัณฑ์จากใหม่ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
2. พัฒนาและส่งเสริมการผลิตใหม่แบบอุตสาหกรรม

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงแก้ไข

1. พัฒนานวัตกรรมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่แบบครบวงจร
2. ส่งเสริมการสืบสานภูมิปัญญาวัฒนธรรมใหม่
3. ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่หัตถกรรมพื้นบ้านให้มีความร่วมสมัย มีคุณภาพและมาตรฐานรองรับ

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงป้องกัน

พัฒนารูปแบบการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ใหม่ผ่านสื่อบุคคล ทุกช่วงวัย

ตัวชี้วัดของประเด็น การพัฒนาที่ 2	ค่าเป้าหมาย					
	พ.ศ.2566	พ.ศ.2567	พ.ศ. 2568	พ.ศ. 2569	พ.ศ.2570	พ.ศ. 2566- 2570
1.รายได้ที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว (ฐานข้อมูลจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดในกลุ่มจังหวัด ปี 2563 เฉพาะรายได้จากผู้มาเยือนมาเยือนชาวไทย = 16,646.76 ล้านบาท)	1.00	1.25	1.50	1.75	2.00	1.50 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
2.ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการค้าชายแดน (ฐานข้อมูลจากสำนักงานพาณิชย์จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดสุรินทร์ ปี 2563 = 17,137.06 ล้านบาท)	3	3	3	3	3	3 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)
3.ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการค้าจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่ (ฐานข้อมูลจากสำนักงานพัฒนาชุมชน จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ปี 2563 = 5,267.06 ล้านบาท)	1.00	1.25	1.50	1.75	2.00	1.50 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)

3) ยกระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิต

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนทุกช่วงวัย

แนวทางการพัฒนา

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรุก

1. ส่งเสริมการเข้าถึงการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัยโดยมีหน่วยงานภาครัฐและเอกชน สนับสนุนเพิ่มขึ้น

2. ส่งเสริมสนับสนุน กิจกรรมการพัฒนาด้านสังคม เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงแก้ไข

1. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2. ส่งเสริมและสร้างความร่วมมือในการพัฒนาครอบครัวสู่ชุมชนเข้มแข็ง

3. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ เพื่อเพิ่มรายได้

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงรับ

ส่งเสริมการพึ่งพา การดูแลสุขภาพด้วยตนเอง ตามแนวทางแพทย์แผนไทย

แนวทางการพัฒนาตามกลยุทธ์เชิงป้องกัน

สนับสนุนการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีและสื่อโซเชียล

ตัวชี้วัดของประเด็น การพัฒนาที่ 3	ค่าเป้าหมาย					
	พ.ศ.2566	พ.ศ.2567	พ.ศ. 2568	พ.ศ. 2569	พ.ศ.2570	พ.ศ. 2566- 2570
1.ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ย ครัวเรือนต่อเดือน (ฐานข้อมูลจาก สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ปี 2562 = 20,393 บาท/เดือน)	1.00	1.25	1.50	1.75	2.00	1.50 (ค่าเฉลี่ย 5 ปี)

3.3 แผนพัฒนาจังหวัดชัยภูมิ

จังหวัดชัยภูมิได้มีการพัฒนาเป็นลำดับอย่างต่อเนื่อง จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในโลกยุคใหม่ จึงมีความจำเป็นจะต้องกำหนดวางแผน อนาคตของจังหวัดชัยภูมิเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้อง กับบริบทของการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ จากการประชุมหารือทุกภาคส่วนในจังหวัดชัยภูมิ ได้มีข้อคิดเห็น ในการกำหนด ประเด็นการพัฒนาจังหวัดชัยภูมิ 4 ด้าน ใน 20 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2565-2584) ดังนี้

การจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดชัยภูมิพ.ศ. 2566 - 2570 ได้นำข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งเป็นข้อมูลสภาพทั่วไป ในหลายด้าน โดยมีข้อมูลบ่งชี้ที่สำคัญ ผลการพัฒนาช่วงครึ่งแผนพัฒนาที่ผ่านมา การวิเคราะห์ศักยภาพด้าน เศรษฐกิจ สังคม และทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปัญหาความต้องการของประชาชน ทิศทางแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2566-2570) นโยบายรัฐบาล ยุทธศาสตร์อาเซียน ข้อมูลตัวชี้วัดการ พัฒนาระดับจังหวัดของ สศช. และการประเมินสถานะแวดล้อมที่มีผลต่อการพัฒนาโอกาสในการพัฒนาในอนาคต ของจังหวัด การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัด เมื่อนำข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวแล้วข้างต้นมาวิเคราะห์ร่วม แล้ว จึงได้มีการจัดประชุมหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคในจังหวัดชัยภูมิ ส่วนท้องถิ่น องค์กรภาคเอกชน ชุมชน เพื่อระดมความคิดเห็นในการทบทวนแผนพัฒนาจังหวัดชัยภูมิ และ

ได้มีความคิดเห็นร่วมกันในการกำหนดวิสัยทัศน์ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์หลัก ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย และกลยุทธ์แนวทางการพัฒนา ในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 - 2570 ดังนี้

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัดชัยภูมิ

“เศรษฐกิจก้าวหน้า สังคมและสิ่งแวดล้อม มีคุณภาพอย่างยั่งยืน”

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด

- (1) อัตราการขยายตัวของ GPP เพิ่มขึ้น
- (2) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดภาคการเกษตร
- (3) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว
- (4) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว
- (5) อัตราการเพิ่มของพื้นที่ป่าไม้
- (6) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของการพัฒนาคุณภาพชีวิต
- (7) ร้อยละที่ลดลงของการเกิดคดีอาชญากรรมในพื้นที่

ประเด็นการพัฒนาของจังหวัดชัยภูมิ

ประเด็นการพัฒนาที่ 1 การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจฐานรากและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
วัตถุประสงค์

ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นและกระจายอย่างเหมาะสม

เป้าหมายและตัวชี้วัด

1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวม
2. อัตราการขยายตัวของ GPP ภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น
3. รายได้ของครัวเรือนที่ผ่านเกณฑ์ จปฐ. เพิ่มขึ้น

แนวทางการพัฒนา

1. การส่งเสริมอาชีพและรายได้แก่ประชาชน
2. การเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรและบริการ
3. การส่งเสริมการตลาดสินค้าเกษตรและบริการ
4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการผลิตและบริการ

ประเด็นการพัฒนาที่ 2 การบริหารจัดการการท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์

1. สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวมีมูลค่าเพิ่มขึ้น
2. สถานที่ท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์และมีมาตรฐาน

เป้าหมายและตัวชี้วัด

1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว
2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากสินค้าและบริการการท่องเที่ยว
3. จำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพได้มาตรฐาน
4. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

แนวทางการพัฒนา

1. พัฒนาคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการ
2. พัฒนาและยกระดับบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
3. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นการพัฒนาที่ 3 การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วม วัตถุประสงค์

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความอุดมสมบูรณ์และสมดุลกับการพัฒนา

เป้าหมายและตัวชี้วัด

1. ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์เพิ่มขึ้นอย่างยั่งยืน
2. ระดับความสำเร็จของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีส่วนร่วม
3. ระดับความสำเร็จในการผลิตและการบริหารจัดการพลังงานทดแทนเพิ่มขึ้นอย่างมีส่วนร่วม
4. ระดับความสำเร็จในการบริหารจัดการภัยพิบัติที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ

แนวทางการพัฒนา

1. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. อนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนและมีส่วนร่วม
3. การรับมือสาธารณภัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นการพัฒนาที่ 4 การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิตให้มั่นคง

วัตถุประสงค์

ประชาชนดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ มั่นคง และปลอดภัย

เป้าหมายและตัวชี้วัด

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคด้านรายได้
2. ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ทุกระดับเพิ่มขึ้น
3. ร้อยละของนักเรียนนักศึกษาที่มีงานทำหลังจบการศึกษา
4. สัดส่วนคนจนด้านรายจ่าย
5. ร้อยละที่ลดลงของการเกิดคดีอาชญากรรมในพื้นที่
6. ร้อยละของจำนวนประชาชนที่ได้รับภูมิคุ้มกันทางด้านสาธารณสุข
7. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของสถานบริการด้านสาธารณสุขที่ได้รับการพัฒนา

แนวทางการพัฒนา

1. การพัฒนาคุณภาพชีวิต
2. การสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคม
3. การพัฒนาความมั่นคงและความปลอดภัยของสังคม
4. การป้องกัน แก้ไข ฟื้นฟูเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากโรคระบาด

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดชัยภูมิ พ.ศ. 2566-2570

วิสัยทัศน์

“เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม แหล่งผลิตอาหาร พลังงาน
ทดแทนสำคัญ และเป็นสังคมที่มีคุณภาพ”

พันธกิจ

1. ส่งเสริมการพัฒนาการศึกษา การกีฬา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. พัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน
3. พัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถภาคการเกษตรและปศุสัตว์
4. พัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว
5. ส่งเสริมการอนุรักษ์และใช้พลังงานอย่างมีคุณค่า

6. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถและรองรับการเจริญเติบโตของจังหวัด
7. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
8. บริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี มีประสิทธิภาพ

เป้าประสงค์หลัก

1. เด็ก เยาวชน และประชาชนของจังหวัดชัยภูมิได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ
2. ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการสืบสานคุณค่า
3. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีครอบคลุมรอบด้าน ชุมชนเข้มแข็ง
4. เกษตรกรมีรายได้สูงขึ้น
5. การท่องเที่ยวของจังหวัดชัยภูมิได้รับความนิยมเพิ่มสูงขึ้น
6. เป็นแหล่งสร้างพลังงานทดแทนที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
7. ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และใช้พลังงานอย่างมีคุณค่า
8. มีระบบโลจิสติกส์ที่รองรับการเป็นศูนย์กลางทางการตลาดและเชื่อมโยงประเทศสู่ประชาคมอาเซียน
9. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟู
10. มีการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. เด็ก เยาวชน และประชาชนสามารถเข้าถึงและได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ และพัฒนาการศึกษาไปสู่ระดับอาชีพ

2. ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการสืบสานคุณค่า

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 1.1 สร้างเสริมความเป็นเลิศทางการศึกษาที่เทียบเคียงระดับประเทศ

แนวทาง

1.1.1 ส่งเสริมให้สถานศึกษามีขีดความสามารถสูงในทุกด้าน เปิดโอกาสให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีความโดดเด่นและเป็นเลิศเข้าร่วมดำเนินการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าประสงค์

1.1.2 ส่งเสริมการศึกษาให้เป็นโรงเรียนต้นแบบความเป็นเลิศให้กับสถานศึกษาในจังหวัดชัยภูมิ

1.1.3 สนับสนุนการแข่งขันทางวิชาการในระดับชาติและนานาชาติ

1.1.4 จัดสรรทุนการศึกษาให้นักเรียนและนักศึกษาที่มีความสามารถสูงได้มีโอกาสศึกษาต่อและกลับมาร่วมพัฒนาจังหวัดชัยภูมิ

1.1.5 สนับสนุนสถานศึกษาให้เป็นศูนย์เรียนรู้ในเชิงนวัตกรรมทุกสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของชนบท พร้อมตั้งกองทุนการศึกษาเด็กและเยาวชน

มาตรการที่ 1.2 สร้างแรงจูงใจให้ครูดีครูเก่ง มาร่วมจัดการเรียนการสอนที่จังหวัดชัยภูมิมากขึ้นและส่งเสริมขีดความสามารถของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีอยู่ในปัจจุบัน

แนวทาง

1.2.1 สนับสนุนการจัดสวัสดิการให้แก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาเพิ่มขึ้นเพื่อสร้างแรงจูงใจให้บุคลากรมีความโดดเด่นให้มาปฏิบัติงานด้านการศึกษาที่จังหวัดชัยภูมิ

1.2.2 ส่งเสริมให้ครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยให้สามารถพัฒนาตนเองด้านการศึกษา

1.2.3 สนับสนุนให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาได้เปิดโลกทัศน์อาเซียนเพื่อนำมาถ่ายทอดให้แก่เยาวชนจังหวัดชัยภูมิ

มาตรการที่ 1.3 ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศ (ICT) ในการเชื่อมโยงการจัดการด้านการศึกษาคุณภาพชีวิต และทุก ๆ ด้านของประชาชนในจังหวัด

แนวทาง

1.3.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศให้สามารถรองรับการจัดการการเรียนรู้ในทุกพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถเชื่อมโยงครูที่มีศักยภาพในการสอนสู่ผู้เรียนและผู้ปกครองอย่างเป็นระบบผ่านโครงการ Asean School On-line โดยจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเพื่อก้าวสู่อาเซียนและมีโอกาสเข้าถึงทุกช่วงชั้นเรียน

1.3.2 ส่งเสริมการนำอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง และระบบ WIFI มาใช้สนับสนุนการปฏิบัติงานในหน่วยงานและสถานศึกษา

1.3.3 จัดหาบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศให้กับสถานศึกษา เพื่อสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีขีดความสามารถแตกต่างกัน

1.3.4 พัฒนาครูและผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนการสอน

1.3.5 สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาที่มีความพร้อมทั้งด้านเครื่องมือและบุคลากรรองรับการผลิตสื่อการศึกษา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในระบบห้องเรียนและการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของจังหวัดชัยภูมิ

1.3.6 พัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยของนักเรียน โดยการนำระบบเทคโนโลยีและสารสนเทศมาประยุกต์ใช้

1.3.7 ส่งเสริมและสนับสนุนนวัตกรรมและเทคโนโลยีจากเมืองต้นแบบ มาประยุกต์ใช้ในจังหวัดชัยภูมิ ซึ่งจะยกระดับ เพิ่มประสิทธิภาพ เปลี่ยนแปลงการบริหารจัดการหน่วยงาน โดยเฉพาะด้านการศึกษา คุณภาพชีวิต และในทุก ๆ ด้าน ของประชาชนในจังหวัดชัยภูมิ

มาตรการที่ 1.4 ส่งเสริมและสนับสนุนการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

แนวทาง

1.4.1 ปรับปรุง พัฒนาหลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอนโดยให้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.4.2 ส่งเสริมและสนับสนุนให้สถานศึกษานำความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น มาสร้างองค์ความรู้ เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนในชั้นเรียน

1.4.3 สร้างเวทีวิชาการเพื่อการพัฒนาขีดความสามารถและการแข่งขันให้กับนักเรียนและเยาวชนในพื้นที่ทุกระดับ

1.4.4 ส่งเสริมให้นักเรียนผลิตและสร้างผลงานจากการเรียน พัฒนาหลักสูตรที่บูรณาการ

การเรียนการสอนในชั้นเรียนกับปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนผลิตและสร้างผลงานจากการเรียน

1.4.5 จัดให้มีพื้นที่ภายในสถานศึกษาที่เน้นการใช้ภาษาต่างประเทศ และการเรียนรู้วัฒนธรรม

1.4.6 พัฒนารูปแบบและกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรการที่ 1.5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นและปราชญ์ชาวบ้านในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

แนวทาง

1.5.1 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการยกระดับศิลปวัฒนธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของ“วิถีชุมชนชาวย้ายภูมิ” โดยบูรณาการกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

1.5.2 การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมการนำศิลปวัฒนธรรมของชาวย้ายภูมิมาบูรณาการ

1.5.3 ส่งเสริมผู้นำชุมชนในการเป็นแกนนำในการจัดกิจกรรมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในวาระและโอกาสต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

1.5.4 สร้างและพัฒนาสื่อการเรียนรู้ทางศิลปะและวัฒนธรรมที่ทันสมัยและสอดคล้องกับวิถีการเรียนรู้ประชาชน

มาตรการที่ 1.6 ส่งเสริมการพัฒนาขีดความสามารถของเยาวชนและแรงงานฝีมือในท้องถิ่น

แนวทาง

1.6.1 ส่งเสริมและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับอาชีวศึกษาในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

1.6.2 พัฒนาแรงงานฝีมือให้มีคุณภาพ มีศักยภาพ และมีความพร้อมในการแข่งขันในตลาดแรงงานในระดับประเทศและต่างประเทศ

1.6.3 พัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อผลิตช่างฝีมือแรงงานมือ โดยใช้นวัตกรรมที่เข้าถึงระบบเครื่องจักรกลสมัยใหม่

มาตรการที่ 1.7 ส่งเสริมกิจกรรมที่ทำนุบำรุงสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

แนวทาง

1.7.1 เสริมสร้างความสามัคคีปรองดองเพื่อความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.7.2 ส่งเสริมและจัดกิจกรรมที่ทำนุบำรุงสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนให้เข้มแข็งและยั่งยืน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. ปัญหาการเจ็บป่วยด้วยโรคพื้นฐานทั่วไปของประชาชนในจังหวัดลดลง

2. รายได้ต่อครัวเรือนเพิ่มมากขึ้น

3. ปัญหาด้านยาเสพติดและอาชญากรรมลดลง

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 2.1 ส่งเสริมการแก้ปัญหาสำคัญด้านสาธารณสุขพื้นฐานของจังหวัดชัยภูมิ

แนวทาง

- 2.1.1 สนับสนุนให้มีการเฝ้าระวัง ป้องกัน ควบคุมโรค รวมทั้งการดูแลสุขภาพของคนในชุมชนและท้องถิ่น
- 2.1.2 พัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรอาสาสมัครสาธารณสุขในชุมชนและท้องถิ่น รวมถึงสร้างกองทุนส่งเสริมสนับสนุนการทำงานในพื้นที่ชุมชน ของ อสม. ครอบคลุมทุกพื้นที่
- 2.1.3 พัฒนาระบบการบริหารจัดการเกี่ยวกับการให้บริการสาธารณสุขแก่ชุมชนให้มีประสิทธิภาพ
- 2.1.4 ส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านสาธารณสุขในชุมชนและท้องถิ่น
- 2.1.5 ส่งเสริมสุขภาพและยกระดับการให้บริการด้านสาธารณสุข ตลอดจนสร้างกลไกเพื่อจัดการสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อสุขภาพในระดับจังหวัด

มาตรการที่ 2.2 ยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

แนวทาง

- 2.2.1 ส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนที่มีความพร้อมในการพัฒนาศักยภาพทางการตลาดโดยใช้แนวคิด “การตลาดนำการผลิต”
- 2.2.2 สร้างภาพลักษณ์และแบรนด์ผลิตภัณฑ์ของจังหวัดชัยภูมิเช่น ข้าวหอมดง ผ้าจากใยสับปะรด บรรจุกัญท์หมาก ผ้าไหม สับปะรด มะม่วง มะขามหวาน หม่า เป็นต้น ให้เป็นผลิตภัณฑ์ของฝากที่โดดเด่นของจังหวัดชัยภูมิ
- 2.2.3 สนับสนุนชุมชนในการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ให้มีคุณค่าและมีมูลค่าเพิ่ม โดยพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่หรือต่อยอดจากผลิตภัณฑ์ชุมชนเดิมให้ดีขึ้น ทั้งนี้เน้นการสร้างแตกต่างความแปลกใหม่และตรงตามความต้องการของผู้บริโภค พัฒนาบรรจุกัญท์ให้มีความน่าสนใจ
- 2.2.4 สนับสนุนการพัฒนางานศิลปหัตถกรรมและผลิตภัณฑ์ชุมชน การสร้างเอกลักษณ์ในการผลิตสินค้าของชุมชนและท้องถิ่น เพิ่มการประชาสัมพันธ์สินค้าให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น
- 2.2.5 สนับสนุนให้ชุมชน วิสาหกิจชุมชนใช้ทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นผนวกกับการนำองค์ความรู้สมัยใหม่มาใช้ยกระดับมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ชุมชน
- 2.2.6 พัฒนาระบบการบริหารจัดการผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีประสิทธิภาพสูงสุดโดยเน้นการลดต้นทุนการผลิต และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์สินค้าด้านการเกษตรของจังหวัดโดยใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 2.2.7 สร้างเครือข่ายการรวมกลุ่มเพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนในเชิงการสร้างสรรค์
- 2.2.8 พัฒนาขีดความสามารถผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ทุกระดับตั้งแต่ผู้ผลิต ผู้ประกอบการแปรรูปและผู้จำหน่าย
- 2.2.9 ส่งเสริมการเพิ่มช่องทางการตลาดผลิตภัณฑ์ชุมชนแหล่งใหม่ ๆ โดยเน้นการเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวของจังหวัด
- 2.2.10 เสริมสร้างวิสาหกิจชุมชน (SMEs) ให้มีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้ในระดับประเทศ
- 2.2.11 เชื่อมโยงกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีเพื่อเป็นแหล่งทุนในการพัฒนาอาชีพของชุมชน

มาตรการที่ 2.3 สร้างชุมชนเข้มแข็ง มีเอกภาพ และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติดในพื้นที่

แนวทาง

- 2.3.1 ส่งเสริมการดำเนินชีวิตของประชาชนให้เป็นไปตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- 2.3.2 ส่งเสริมการจัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครอบครัวของประชาชนในชุมชน
- 2.3.3 ปรับปรุงและสร้างสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมสำหรับการอยู่อาศัยในชุมชนให้มีคุณภาพ
- 2.3.4 สร้างความตระหนักในความสัมพันธ์กับผู้สูงอายุในครอบครัวเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์อันเป็นรากฐานของความอบอุ่นของครอบครัว
- 2.3.5 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐและผู้นำชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- 2.3.6 ส่งเสริมการสร้างสื่อที่เน้นการสร้างสรรค์สังคมและท้องถิ่นในการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องในท้องถิ่น
- 2.3.7 พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือจากภาคประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้เข้มแข็ง
- 2.3.8 จัดกิจกรรมเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองในการดูแลเด็กและเยาวชนเพื่อป้องกันไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และการมีส่วนร่วมเพื่อการแก้ไขปัญหายาเสพติดในท้องถิ่น
- 2.3.9 จัดทำสื่อและจัดกิจกรรมรณรงค์เผยแพร่ประชาสัมพันธ์สร้างจิตสำนึกให้แก่ประชาชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
- 2.3.10 จัดกิจกรรมหรือจัดอบรมเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
- 2.3.11 จัดกิจกรรมในการบำบัด รักษาฟื้นฟูสมรรถภาพ ติดตาม ดูแลผู้เสพยาเสพติด ผู้ติดยาเสพติดรวมถึงจัดกิจกรรมส่งเสริมอาชีพให้ผู้ผ่านการบำบัด รักษา ฟื้นฟู ผู้เสพยาเสพติด ผู้ติดยาเสพติด
- 2.3.12 จัดหาและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาของจังหวัดให้เพียงพอ โดยเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สนามกีฬา วัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย เพื่อการออกกำลังกายของคนในชุมชนและท้องถิ่น เพิ่มกีฬาที่สามารถทำร่วมกันได้ เช่น การจัดกิจกรรมแข่งขัน E-Sport ในกลุ่มของเยาวชนที่มีความสนใจและบุคคลทั่วไป
- 2.3.13 พัฒนาและจัดให้มีผู้ฝึกสอนและอาสาสมัครการกีฬาที่มีความรู้ประจำศูนย์และสนามกีฬาอย่างเหมาะสม

มาตรการที่ 2.4 ให้ความช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ส่งเสริมสิทธิสตรีให้มีความเสมอภาค

แนวทาง

- 2.4.1 จัดตั้งกองทุนเพื่อดูแลเด็ก เยาวชน คนชรา และคนพิการที่ถูกทอดทิ้ง ขัดสนโอกาสที่จะเข้าถึงทรัพยากรในด้านต่าง ๆ ให้ได้รับโอกาสในการเข้าถึงการศึกษา และการไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากขบวนการค้ายาเสพติด และความเหลื่อมล้ำทางสังคม
 - 2.4.2 ส่งเสริมสนับสนุนให้มีกองทุนในการส่งเสริมอาชีพและส่งเสริมสิทธิสตรี สนับสนุนการสร้างงานและนวัตกรรมใหม่ ๆ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่ภาคประชาสังคมได้คิดค้น
- ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถด้านการเกษตรและปศุสัตว์
- เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. สินค้าการเกษตรหลักมีผลผลิตต่อไร่สูงขึ้น
2. สินค้าการเกษตรที่เป็นความหวังในอนาคตมีผลผลิตต่อไร่สูงขึ้น

3. รายได้ภาคเกษตรต่อครัวเรือนเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการเพิ่มมากขึ้น
4. เพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตร/ปศุสัตว์
5. สินค้าแปรรูปทางการเกษตร/ปศุสัตว์ มีมูลค่าเพิ่มขึ้น
6. ส่งเสริมสินค้าการเกษตรที่ปลอดภัย มีคุณภาพปลอดภัย

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 3.1 ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลผลิตต่อไร่ในพืชหลัก ได้แก่ ข้าว อ้อย และ มันสำปะหลัง มะพร้าว หนาก มะม่วง

แนวทาง

3.1.1 ส่งเสริมการนำผลงานวิจัยและใช้เทคโนโลยีมาใช้ในการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพผลผลิตต่อไร่ของพืชหลักของจังหวัดชัยภูมิได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง มะพร้าว หนาก และมะม่วง

3.1.2 ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพปัจจัยการผลิตเพื่อการเพิ่มผลผลิต

3.1.3 เร่งรัดการปรับความเชื่อและทัศนคติของเกษตรกรเกี่ยวกับวิธีการเกษตรดั้งเดิมเพื่อให้เกิดการยอมรับในวิธีการทางการเกษตรแบบใหม่ที่ได้ผลมากขึ้น

3.1.4 สรรหาและเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรภาครัฐในกลุ่มเจ้าหน้าที่ด้านส่งเสริมการเกษตร เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีแก่เกษตรกรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการที่ 3.2 ส่งเสริมการผลิตพืชและสัตว์เศรษฐกิจที่เป็นความหวังในอนาคต ได้แก่ พริก ยางพารา โค เนื้อโคราชวากิว และไก่บ้านโคราช

แนวทาง

3.2.1 ส่งเสริมการรวมกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์เศรษฐกิจ ได้แก่ โคเนื้อโคราชวากิว และไก่บ้านโคราช ในชุมชนและพื้นที่ที่มีศักยภาพ โดยดำเนินการในรูปแบบสหกรณ์

3.2.2 ประสานให้เกิดความเชื่อมโยงกับโรงชำแหละโคเนื้อโคราชวากิว ที่มีอยู่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดนครชัยบุรินทร์

3.2.3 เพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรภาครัฐ โดยเฉพาะกลุ่มเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เพื่อให้การแนะนำเกษตรกรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.4 กำหนดพื้นที่ส่งเสริมการปลูกยางพาราให้เหมาะสมและเอื้อต่อการบริหารจัดการเพื่อการเพิ่มมูลค่า

3.2.5 ส่งเสริมการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการผลิตพืชมาส่งเสริมการผลิตลดต้นทุนการผลิต เพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้กับพืชอนาคตของจังหวัดชัยภูมิได้แก่ พริก และยางพารา

มาตรการที่ 3.3 สร้างโอกาสและเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรปลอดภัย

แนวทาง

3.3.1 สนับสนุนการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร (อาหารปลอดภัย) ที่ตรงกับความต้องการของตลาด โดยเชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมและสถาบันการศึกษาในรูปแบบโครงการ Northeastern Food Valley ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3.3.2 สร้างช่องทางการตลาดที่เชื่อมโยงไปสู่ผู้ประกอบการด้านการส่งออกอาหารปลอดภัย

3.3.3 ส่งเสริมการตรวจสอบคุณภาพอาหารปลอดภัยให้ได้ในระดับมาตรฐานอย่างสม่ำเสมอ

3.3.4 ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เชิงรุกให้ตลาดเกิดการยอมรับในคุณภาพอาหารปลอดภัยของจังหวัดชัยภูมิ

3.3.5 สร้างตลาดกลางพืชผลทางการเกษตร ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาสู่จังหวัดชัยภูมิมากขึ้น
2. รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น
3. ยกระดับการบริการเพื่อรองรับผู้สูงอายุ และผู้พิการ

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 4.1 ส่งเสริมและเร่งรัดการประชาสัมพันธ์เชิงรุกด้านการท่องเที่ยวจังหวัดชัยภูมิให้เป็นรูปธรรม

แนวทาง

4.1.1 ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพ และแข่งขันได้ ในระดับประเทศ และระดับประชาคมอาเซียนมากขึ้น

4.1.2 สร้างกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เชิงรุกแบบก้าวกระโดด เช่น การประชาสัมพันธ์ อัตลักษณ์ที่โดดเด่นของจังหวัดชัยภูมิ รวมทั้งสนับสนุนการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อระดับชาติและนานาชาติ

4.1.3 สร้างเวทีเพื่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของท้องถิ่นให้บ่อยครั้งโดยความร่วมมือของทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ และเอกชน เช่นจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องใน 9 เทศกาลสำคัญของจังหวัดชัยภูมิเป็นต้น

4.1.4 สนับสนุนการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย มาเป็นเครื่องมือในการประชาสัมพันธ์และการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

มาตรการที่ 4.2 ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเดิม และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ให้ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัย และมีภูมิทัศน์ที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์

แนวทาง

4.2.1 สนับสนุนปัจจัยพื้นฐานสำคัญในแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ เพื่อให้ผู้ประกอบการ เข้ามาลงทุนด้านการท่องเที่ยว เช่น การพัฒนาและปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคในแหล่งท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมรองรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

4.2.2 สร้างกลยุทธ์ในการบริการด้านที่พักอาศัยในพื้นที่ท่องเที่ยวของจังหวัดให้เอื้อต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว รวมทั้งให้ความสำคัญกับการจัดระบบการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในทุกพื้นที่

4.2.3 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และส่วนราชการในการอนุรักษ์และดูแลสิ่งแวดล้อมภายในแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสมบูรณ์

4.2.4 ร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชนในพื้นที่ในการปรับปรุงเส้นทางและพัฒนาภูมิทัศน์ตลอดเส้นทางที่เข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ให้สวยงามและโดดเด่น เพื่อ เพิ่มจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง

4.2.5 จัดทำแผนปรับปรุงภูมิทัศน์ตามเส้นทางเข้าสู่แหล่งน้ำใหญ่ที่กำลังจะพัฒนาขึ้นเพื่อให้เป็นถนนสายท่องเที่ยวที่สวยงาม พร้อมมีจุดแวะพักและจุดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชนและของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว

4.2.6 เร่งรัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแหล่งใหม่ เช่น พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำบึงละหาน บึงชีกวิ๊ก ป่าปรังพันป่าสา โดยมืองค์ประกอบที่สำคัญ อาทิพิพิธภัณฑ์สัตว์ดึกดำบรรพ์และโลกล้านปีอุทยานผักพื้นบ้าน ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง สวนเฉลิมพระเกียรติ เป็นต้น

4.2.7 บูรณาการความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชนและหน่วยงานที่ดูแลป่าไม้ในจังหวัดชัยภูมิในการวางแผนการท่องเที่ยวในวาระต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

4.2.8 ปรับปรุงพื้นที่สวนสาธารณะขนาดใหญ่เพื่อให้บริการประชาชนในการออกมาเล่นนันทนาการ ออกกำลังกาย และสถานที่ท่องเที่ยว

มาตรการที่ 4.3 ปรับปรุงและพัฒนาชัยภูมิให้น่าอยู่ เกิดอัตลักษณ์ที่โดดเด่น และยังคงความเป็นแหล่งภูมิปัญญาดั้งเดิมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

แนวทาง

4.3.1 ปรับปรุงและก่อสร้างสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในพื้นที่ซึ่งบ่งบอกถึงถิ่นกำเนิดรากฐาน และสื่อความหมายถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิให้มีความโดดเด่นยิ่งขึ้น

4.3.2 พัฒนาจังหวัดชัยภูมิให้โดดเด่นเป็นอัตลักษณ์ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เป็นรูปธรรม

4.3.3 จัดให้มีแหล่งท่องเที่ยวในลักษณะของสถานที่จำหน่ายสินค้าพื้นเมือง สินค้าทางวัฒนธรรมและสินค้าอื่น ๆ ที่โดดเด่นของจังหวัด ในรูปแบบที่เป็นถนนคนเดินของจังหวัดชัยภูมิที่มีอัตลักษณ์เฉพาะ

4.3.4 พัฒนามาตรฐานการบริการนักท่องเที่ยวสู่ระดับสากล มีอาสาสมัครท่องเที่ยวที่ให้บริการข้อมูลการท่องเที่ยวของจังหวัดชัยภูมิแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ บุคลากร ทั้งของภาครัฐ ภาคเอกชน และบุคคลในพื้นที่ มีความรู้ความสามารถ

มาตรการที่ 4.4 พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์วัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเคารพและศรัทธาต่อเจ้าพ่อพระยาแล

แนวทาง

4.4.1 เสริมสร้างการเชื่อมโยงและสร้างสื่อแสดงถึงเรื่องราวในเอกลักษณ์อันโดดเด่น ของจังหวัดชัยภูมิในแต่ละพื้นที่และเผยแพร่ให้เป็นທີ່ประจักษ์และปรากฏแก่สายตาของประชาชนในประเทศและประชาคมโลก

4.4.2 ส่งเสริมการนำวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนขนบธรรมเนียมและประเพณีที่ดั่งามของท้องถิ่นมาพัฒนาและเสริมสร้างความโดดเด่นในเชิงประจักษ์ เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวในเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวในเชิงจิตใจ โดยจัดทำเส้นทางประวัติศาสตร์เจ้าพ่อพระยาแล เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสสัมผัสกับสถานที่จริงตามประวัติศาสตร์ของเจ้าพ่อพระยาแล

4.4.3 ส่งเสริมให้มีหมู่บ้านวิถีชีวิต “ชัยภูมิโบราณ” ที่คงเอกลักษณ์และบรรยากาศของชาวชัยภูมิ ในอดีตที่นักท่องเที่ยวสามารถชื่นชมและสัมผัสได้

4.4.4 ส่งเสริมความโดดเด่นในเรื่องราวตามรอยวิถีเส้นทางเจ้าพ่อพระยาแล เน้นการนำเสนอในเชิงประจักษ์และสามารถสัมผัสได้ในเชิงจิตใจ

มาตรการที่ 4.5 พัฒนาจังหวัดชัยภูมิให้เป็นแหล่งปลูกไม้ดอกไม้ประดับสำคัญของประเทศ

แนวทาง

4.5.1 ศึกษาศักยภาพด้านการผลิตไม้ดอกไม้ประดับของจังหวัดชัยภูมิที่เหมาะสมกับสภาพภูมิ

ประเทศ และภูมิภาคในแต่ละพื้นที่

4.5.2 ส่งเสริมการปลูกไม้ดอกไม้ประดับเป็นอาชีพเสริมของจังหวัดชัยภูมิสู่ตลาดไม้ดอกไม้ประดับระดับประเทศ

4.5.3 ส่งเสริมการสร้างตลาดกลางไม้ดอกไม้ประดับ เพื่อสนับสนุนการนำมาเสริมสร้างภูมิทัศน์ที่สวยงามให้กับจังหวัดและแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดชัยภูมิรวมถึงเพื่อส่งออกจำหน่ายทั่วประเทศ

4.5.4 ส่งเสริมการตลาดจังหวัดชัยภูมิให้เป็น “เมืองมนต์เสน่ห์ดอกไม้” ของประเทศ

มาตรการที่ 4.6 ส่งเสริมขีดความสามารถของบุคลากร ด้านการท่องเที่ยวภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทาง

4.6.1 วิเคราะห์และปรับปรุงโครงสร้างอัตราค่าสิ่งจำหน่ายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รับผิดชอบด้าน ก. .ท่องเที่ยวให้เพียงพอและเหมาะสมกับการกิจกรรมรับผิดชอบ เพื่อให้เป็นกลไกสำคัญในการผลักดันยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่

4.6.2 การพัฒนาความรู้ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานของบุคลากรด้านการบริหารจัดการและการบริการการท่องเที่ยวของจังหวัดชัยภูมิ ทั้งบุคลากรของภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

4.6.3 ส่งเสริมความร่วมมือและการสร้างเครือข่ายในการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว และประชาชนในพื้นที่ให้มีความเข้มแข็ง และมีขีดความสามารถสูงขึ้น

4.6.4 ส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้กับบุคลากรภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ ประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว

4.6.5 จัดให้มีระบบการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดเพื่อการพัฒนาขีดความสามารถอย่างต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่5 การส่งเสริมการอนุรักษ์และใช้พลังงานอย่างมีคุณค่า

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. ชุมชนพึ่งพาตนเองด้านพลังงานทดแทนของชุมชนได้มากขึ้น
2. ท้องถิ่นมีรายได้จากการผลิตและจำหน่ายพลังงานทดแทน
3. ชุมชนให้ความตระหนักและร่วมมือกันใช้พลังงานอย่างประหยัดและมีคุณค่า
4. การใช้พลังงานแสงอาทิตย์ในการเกษตร
5. การนำขยะมาแปรสภาพเป็นพลังงาน
6. การนำรถ EV มาใช้
7. การนำเศษวัสดุจากการเกษตรมาแปรสภาพเป็นพลังงาน
8. การส่งเสริมการปลูกพืชพลังงานเพื่อส่งโรงงานไฟฟ้าชุมชน

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 5.1 ส่งเสริมและสนับสนุนชุมชนสร้างพลังงานเพื่อเศรษฐกิจชุมชน

แนวทาง

- 5.1.1 ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการผลิตพลังงานทดแทน และพลังงานทางเลือกในท้องถิ่นและชุมชน
- 5.1.2 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีการผลิตไฟฟ้าชุมชน “โรงไฟฟ้าชีวมวล” มาใช้ในชุมชนที่มีความพร้อม เพื่อการพัฒนาตนเองด้านพลังงาน และการสร้างมูลค่าเพิ่มด้านพลังงานในเชิงพาณิชย์
- 5.1.3 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีการผลิตพลังงานจากแสงอาทิตย์ ไปใช้ประโยชน์ในด้านการเกษตร เช่น การใช้พลังงานไฟฟ้าในการสนับสนุนการทำงานของระบบการให้น้ำพืชแบบน้ำหยด เป็นต้น
- 5.1.4 ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนด้านการจัดการพลังงานและร่วมมือกับสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ที่มีศักยภาพในการจัดการเรียนการสอนต่อเนื่องจนถึงระดับปริญญาตรีเพื่อผลิตบุคลากรด้านพลังงาน มาสนับสนุนการก้าวสู่การเป็นแหล่งพลังงานทดแทนที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ

มาตรการที่ 5.2 พัฒนาการบริหารจัดการพืชพลังงานอย่างครบวงจร

แนวทาง

- 5.2.1 วางแผนและกำหนดพื้นที่สำหรับการปลูกพืชเศรษฐกิจและพืชพลังงานอย่างชัดเจน
- 5.2.2 สร้างระบบเชื่อมโยงการนำผลผลิตจากพืชพลังงานจากภาคการผลิตด้านเกษตรไปสู่ภาคการผลิตด้านอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน
- 5.2.3 ส่งเสริมการรวมกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตพืชพลังงานทดแทนเพื่อให้สามารถวางแผนการพัฒนาการผลิตพืชพลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและครบวงจร
- 5.2.4 ส่งเสริมและให้ความรู้กับชุมชนเกี่ยวกับการนำผลผลิตจากพืชมาใช้เป็นพลังงานทดแทนเพื่อลดต้นทุนค่าใช้จ่ายในภาคการเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคครัวเรือน

มาตรการที่ 5.3 ส่งเสริมและสนับสนุนการร่วมลงทุนกับภาคเอกชนในการผลิตพลังงานทดแทน

แนวทาง

- 5.3.1 ส่งเสริมการร่วมลงทุนระหว่างกลุ่มวิสาหกิจชุมชน แหล่งทุน ภาครัฐและภาคเอกชน ในการผลิตพลังงานทดแทน เช่น การผลิตไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์พลังงานลม พลังงานชีวมวล เป็นต้น
- 5.3.2 สร้างความรู้และความเข้าใจแก่ชุมชนเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการผลิตไฟฟ้าของชุมชน เช่น กฎหมายด้านการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์กฎหมายด้านการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานลมและกฎหมายด้านการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวล เป็นต้น

มาตรการที่ 5.4 ส่งเสริมการสร้างความตระหนักในการใช้พลังงานอย่างมีคุณค่า

แนวทาง

- 5.4.1 รณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของพลังงานในการพัฒนาท้องถิ่น และการใช้พลังงานให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับการเป็นศูนย์กลางทางการตลาดและการเชื่อมโยงสู่ประเทศในประชาคมอาเซียน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. มีมูลค่าการค้าสูงในเขตการพัฒนาพิเศษของจังหวัดชัยภูมิ

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 6.1 ส่งเสริมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อการเป็นศูนย์กลางทางการตลาดและโลจิสติกส์ในภูมิภาค

แนวทาง

6.1.2 สนับสนุนการสร้างตลาดศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนและกระจายสินค้าระหว่างประเทศไทยกับประเทศในประชาคมอาเซียน

6.1.3 เร่งรัดการสรรหาและพัฒนาบุคลากรด้านโลจิสติกส์ให้มีความสามารถสูงในการเข้ามาบริหารจัดการ

6.1.4 จัดระบบบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์ และการค้าในเขตการพัฒนาพิเศษให้มีประสิทธิภาพสูง

6.1.5 จัดระดมเครื่องจักรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดชัยภูมิ ทุกประเภท เข้าไปฟื้นฟูและซ่อมแซมถนนเส้นทางในความรับผิดชอบ พร้อมจัดสรรเครื่องจักรกลหนัก

6.1.6 พัฒนาระบบบริหารจัดการในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรการที่ 6.2 สนับสนุนการพัฒนาความเชื่อมโยงของระบบการขนส่งภายในท้องถิ่นให้เชื่อมต่อกับส่วนกลาง

แนวทาง

6.2.1 สนับสนุนการพัฒนาถนนภายในชุมชนให้เชื่อมโยงการคมนาคมส่วนกลางเพื่อการขนถ่ายสินค้าเกษตรสู่ตลาดกระจายสินค้าส่วนกลาง

6.2.2 สนับสนุนงบประมาณเพื่อซ่อมแซมเส้นทางในแต่ละปีงบประมาณ เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนของประชาชน

6.2.3 เร่งรัดการสำรวจและตรวจเส้นทาง ตลอดจนจัดลำดับความเสียหาย และแผนการซ่อมบำรุงรักษาเส้นทางอย่างเป็นระบบเพื่อประกอบการประเมินการซ่อมแซม

6.2.4 เตรียมความพร้อมด้านงบประมาณเพื่อให้เพียงพอในการซ่อมแซม โครงสร้างพื้นฐานในท้องถิ่น

6.2.5 ขอบงบประมาณจากส่วนกลางเพื่อมาแก้ไขปัญหาระยะสั้นอย่างเร่งด่วน โดยให้ได้เม็ดเงิน เพียงพอต่อความต้องการในท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ 7 การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วมและยั่งยืน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. มีพื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น
2. ปริมาณน้ำเพื่อการเกษตรเพิ่มขึ้น
3. ปัญหาปริมาณขยะชุมชนลดลง

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 7.1 การอนุรักษ์พื้นที่ทรัพยากรป่าไม้ให้มีจำนวนเพิ่มขึ้น

แนวทาง

- 7.1.1 กำหนดขอบเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่ชัดเจนเพื่อสนับสนุนการวางแผนในการอนุรักษ์และฟื้นฟู
- 7.1.2 ส่งเสริมให้ชุมชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของชุมชนในรูปแบบของการ รวมกลุ่มเป็น “เยาวชนรุ่นใหม่รักและหวงแหนป่า”
- 7.1.3 สร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชนในการอนุรักษ์ ฟื้นฟูและการดูแลทรัพยากรป่าไม้ อย่างมีคุณภาพ ด้วยความสมดุลและยั่งยืน
- 7.1.4 ส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและป่าไม้ อย่างมีคุณภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด
- 7.1.5 จัดกิจกรรมเพื่อการรณรงค์สร้างจิตสำนึกให้กับชุมชนตระหนักในความสำคัญของป่าไม้ กับผลกระทบจากการทำลายป่าอย่างต่อเนื่อง
- 7.1.6 สนับสนุนการปลูกป่าในชุมชนอย่างต่อเนื่อง
- 7.1.7 องค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ เป็นศูนย์กลางเชื่อมโยงการทำงานทุกภาคส่วน ส่วนภูมิภาค ส่วนกลาง NGO ภาคประชาชน ประชาสังคม และชมรมอนุรักษ์ต่างๆ โดยยึดประชาชนเป็น ศูนย์กลาง
- 7.1.8 สร้างองค์ความรู้ หาแนวทางปฏิบัติร่วมกันที่ถูกต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย (ภายใต้ข้อยกเว้น)

มาตรการที่ 7.2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาครัฐ เอกชน และท้องถิ่นในการจัดให้มีแหล่งน้ำ ขนาดใหญ่และแหล่งน้ำชุมชน เพื่อเพิ่มปริมาณและรองรับการใช้น้ำในภาคการเกษตร

แนวทาง

- 7.2.1 เสริมสร้างความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการสร้างแหล่งน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่
- 7.2.2 สร้างความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชนเพื่อสะท้อนความต้องการที่เป็นเอกภาพของ ชัยภูมิ ในความจำเป็นต้องมีการพัฒนาแหล่งน้ำขนาดใหญ่ของจังหวัด
- 7.2.3 จัดหาและระดมทุนเพื่อใช้เป็นงบประมาณสนับสนุนการก่อสร้างแหล่งน้ำขนาดใหญ่และแหล่งน้ำของชุมชนทั้งจากรัฐบาล หน่วยงานภาครัฐ ภาคประชาชน และภาคเอกชนภายในจังหวัด
- 7.2.4 ผลักดันโครงการ “หนึ่งตำบล หนึ่งอ่างเก็บน้ำ” เพื่อให้แต่ละพื้นที่มีแหล่งน้ำสำรองเพื่อรองรับในช่วงฤดูที่มีปริมาณน้ำมากและไว้ใช้ในช่วงขาดแคลนน้ำ
- 7.2.5 วางแผนพัฒนาพื้นที่แหล่งน้ำขนาดใหญ่และเส้นทางเข้าถึงให้สวยงาม มีจุดเด่น มีจุดแวะพักผ่อนระหว่างทาง เพื่อเอื้อต่อการเป็นสถานที่ท่องเที่ยวและพักผ่อนแห่งใหม่ของจังหวัดชัยภูมิ
- 7.2.6 บริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการ เพื่อเพิ่มพื้นที่ชลประทานตลอดจนจัดวางระบบชลประทานสำหรับภาคการเกษตรและเพิ่มประสิทธิภาพการระบายน้ำสู่ภาคการเกษตร
- 7.2.7 พัฒนาแหล่งน้ำเดิม แหล่งน้ำธรรมชาติ และพัฒนาแหล่งน้ำใหม่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการกักเก็บน้ำ รวมทั้งพัฒนาแหล่งน้ำใต้ดินตามความเหมาะสมของพื้นที่
- 7.2.8 พัฒนาระบบส่งและกระจายน้ำเพื่อให้เกิดผลเป็นรูปธรรม
- 7.2.9 ผลักดันให้มีสภาลุ่มน้ำและกลุ่มผู้ใช้น้ำภาคประชาชนเพื่อเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรน้ำ

มาตรการที่ 7.3 การนำเทคโนโลยีสนับสนุนการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพและเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น / เพิ่มเติมแนวทางในการควบคุมเรื่องอากาศ (ไฟป่า , มลพิษ , ฝุ่น) แนวทาง

7.3.1 ส่งเสริมการนำนวัตกรรมที่ได้จากการพัฒนาเทคโนโลยี“เตาเผาขยะชุมชน” มาใช้ในการกำจัดขยะชุมชน และก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในชุมชน

7.3.2 เร่งรัดการพัฒนาศักยภาพและพัฒนาความรู้ของชุมชนในการจัดการมลพิษและของเสีย

7.3.3 เสริมสร้างความตระหนักและการมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการขยะและมลพิษสิ่งแวดล้อมในชุมชน

7.3.4 สร้างความพร้อมเพื่อรองรับภัยพิบัติจากธรรมชาติโดยเฉพาะเรื่องของภัยแล้งและน้ำท่วม

7.3.5 รณรงค์สร้างจิตสำนึกให้ประชาชนเห็นถึงความสำคัญและห่วงใยทรัพยากรธรรมชาติ

7.3.6 จัดทำข้อตกลงเงื่อนไขที่ชัดเจนให้ผู้ประกอบการ เพื่อให้เป็นข้อบังคับและมีบทลงโทษ

7.3.7 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีส่วนร่วมรับผิดชอบ (สร้างกระบวนการตรวจสอบ เสนอแนะ แก้ไขปัญหา)

รายงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ยุทธศาสตร์ที่ 8 การบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีมีประสิทธิภาพ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

1. ประชาชนมีความพึงพอใจต่อผลงานการให้บริการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. บุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีขีดความสามารถสูงในการให้บริการ
3. ภาคประชาชนมีส่วนร่วมสูงในการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
4. หน่วยงานของภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชน มีการบูรณาการร่วมกันในการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรการ และแนวทาง

มาตรการที่ 8.1 เพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาระบบคุณภาพของการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

แนวทาง

8.1.1 ปรับปรุงและพัฒนาระเบียบ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการบริหารจัดการให้เอื้อต่อระบบการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

8.1.2 ทบทวนและปรับปรุงกระบวนการสนับสนุนการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

8.1.3 ปรับปรุงระบบการให้บริการในลักษณะการลดขั้นตอนการทำงาน และการพัฒนาให้มีลักษณะการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จ (One Stop Service)

8.1.4 พัฒนาระบบการติดตามประเมินผล ตลอดจนการรับฟังความคิดเห็นจากภาคประชาชน เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานขององค์กร

8.1.5 นำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาสนับสนุนการตัดสินใจด้านการบริหารและการให้บริการ

8.1.6 พัฒนาดัชนีชี้วัดการให้บริการ (KPI) ในระดับองค์กร ระดับหน่วยงานและระดับบุคคล

8.1.7 ส่งเสริมให้มีกระบวนการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐและภาคประชาชนในการบริหารท้องถิ่น

8.1.8 มีหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ ตลอดจนให้คำปรึกษาด้านกฎหมาย

มาตรการที่ 8.2 ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสนับสนุนภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทาง

8.2.1 เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสื่อสารสาธารณะให้กับประชาชนในพื้นที่อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

8.2.2 สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับสื่อมวลชนทั้งภาครัฐและเอกชนในพื้นที่เพื่อการเผยแพร่ข่าวสารให้กับประชาชน

8.2.3 จัดกิจกรรมเพื่อการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานขององค์กรในรูปแบบต่าง ๆ

8.2.4 จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ

มาตรการที่ 8.3 ส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง

แนวทาง

8.3.1 วิเคราะห์โครงสร้างอัตรากำลังบุคลากรโดยเฉพาะสาขาเฉพาะด้านให้สอดคล้องและเอื้อต่อการปฏิบัติงานเพื่อการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ

8.3.2 สนับสนุนการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพและมีความเชี่ยวชาญในงานที่ได้รับมอบ

8.3.3 พัฒนาบุคลากร ในหน่วยงานให้มีขีดความสามารถ ด้านภาษารองรับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน

8.3.4 จัดหาและพัฒนาบุคลากรด้านการประชาสัมพันธ์เชิงรุก

มาตรการที่ 8.4 สร้างความตระหนักและจิตสำนึกในการให้บริการแก่บุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทาง

8.4.1 ส่งเสริมการสร้างทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติงานและความภาคภูมิใจต่อองค์กรให้กับบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

8.4.2 ส่งเสริมคุณธรรม และจริยธรรมในการปฏิบัติงานให้กับบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรการที่ 8.5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทาง

8.5.1 ผลักดันให้มีการจัดตั้งสภาที่ปรึกษาต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

8.5.2 สนับสนุนให้งบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนในเขตรับผิดชอบ โดยการสร้างการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาท้องถิ่น

(2) ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา)

1) วิสัยทัศน์

"เชิดชูคุณธรรมนำประชา พัฒนาล้ำค่านูเพื่อการเกษตร
เชิงนิเวศน์แบบพอเพียง ชุมชนอยู่ดีมีสุข"

2) ยุทธศาสตร์

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคมและคุณภาพชีวิต
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

3) เป้าประสงค์

1. ส่งเสริมกลุ่มอาชีพ และการทำเกษตรกรรมแบบยั่งยืนลดการใช้สารเคมีเพื่อเพิ่มผลผลิต ให้ประชาชนมีอาชีพ มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 3
2. ส่งเสริมด้านการศึกษา กีฬา และการสาธารณสุขให้ทั่วถึงเพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี 4
3. สืบสานทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา อนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่น 4
4. จัดให้มีและพัฒนาเส้นทางคมนาคมระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการและแหล่งน้ำที่ได้มาตรฐานครอบคลุมพื้นที่ทั้งตำบลให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน ยุทธศาสตร์ 1
5. พัฒนาและปรับปรุงระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพตามหลักธรรมาภิบาล 5
6. สร้างจิตสำนึกให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้เกิดความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น คุ้มครองดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ดี น่าอยู่ และมีความยั่งยืน 2

4) ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของจำนวนประชากรที่ได้รับฝึกอบรมการประกอบอาชีพ
2. ร้อยละของจำนวนประชากรมีรายได้จากการจำหน่ายสินค้าเพิ่มมากขึ้น
3. จำนวนที่เพิ่มขึ้นของประชาชนที่ได้รับการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาด้านการเกษตรและการแปรรูปสินค้าระดับ
4. ความสำเร็จของการจัดการศึกษา
5. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนเด็ก สตรี คนชรา ผู้ด้อยโอกาสคนพิการและผู้ป่วยเอดส์ที่ได้รับการสงเคราะห์
6. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรมท้องถิ่น
7. ร้อยละของประชาชนมีระบบบริการสุขภาพที่ดีมาตรฐานและทั่วถึง

8. จำนวนที่เพิ่มขึ้นของกิจกรรมที่ส่งเสริม สนับสนุนกีฬาและนันทนาการและจำนวนที่เพิ่มขึ้นของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนา พื้นฟู
9. จำนวนประชาชนที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
10. จำนวนบุคลากรของหน่วยงานที่ได้รับการอบรมเพิ่มพูนความรู้ในการปฏิบัติงาน
11. จำนวนการให้บริการ การบริหารจัดการองค์กรที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีที่เพิ่มขึ้น
12. ระดับความสำเร็จของชุมชนมีความเข้มแข็งและเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น
13. จำนวนถนนที่เพิ่มขึ้นและได้รับการบำรุงรักษา
14. จำนวนไฟฟ้าสาธารณะ ระบบประปา ได้รับการก่อสร้าง/บำรุงรักษาและเพิ่มขึ้น
15. ร้อยละของระบบจราจรที่ได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง
16. ระดับความสำเร็จของแหล่งน้ำที่ได้รับการพัฒนาสามารถกัก เก็บ น้ำได้เพิ่มขึ้น
17. ร้อยละของผู้รับบริการให้มีความพึงพอใจต่อการบริการ
18. ระดับความสำเร็จของประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบกักบำบัดน้ำเสียและการบริหารการจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล

5) คำเป้าหมาย

1. ส่งเสริมกลุ่มอาชีพให้มีความเข้มแข็งพึ่งตนเองได้ ส่งเสริมให้มีการทำเกษตรกรรมแบบยั่งยืนลดการใช้สารเคมีเพื่อเพิ่มผลผลิต เพื่อให้ประชาชนมีอาชีพมีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
2. เพื่อส่งเสริมด้านการศึกษาก่อนวัยเรียน และการศึกษาทั้งในและนอกระบบโรงเรียนสนับสนุนด้านกีฬา ให้เด็กและเยาวชนมีอุปกรณ์ และสถานที่ในการเล่นกีฬาอย่างครบถ้วน ครอบคลุมส่งเสริมสุขภาพของประชาชน ดำเนินการด้านการสาธารณสุขให้ทั่วถึง เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพชีวิตที่ดี
3. เพื่อสืบสาน ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา อนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่คู่กับวัฒนธรรมท้องถิ่นต่อไป
4. เพื่อพัฒนาเส้นทางคมนาคม ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการและแหล่งน้ำที่ได้ มาตรฐาน ครอบคลุมพื้นที่ทั้งตำบลให้เพียงพอกับความต้องการของประชาชน
5. เพื่อพัฒนาและปรับปรุงระบบบริหารจัดการ การให้บริการประชาชนและสถานที่ให้บริการที่สะดวก รวดเร็วสนองต่อความต้องการของประชาชนเป็นสำคัญ และให้ประสิทธิภาพตามหลักธรรมาภิบาล
6. เพื่อสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้เกิดความรักและความหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นคุ้มครองดูแลและบำรุงรักษา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ดี น่าอยู่ และมีความยั่งยืน

6) กลยุทธ์

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

กลยุทธ์

1. สนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอาชีพ เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน
2. สนับสนุนการพัฒนาอาชีพและรายได้ภาคเกษตรกรรม
3. อบรมเพื่อเพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพ

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์

1. ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาทั้งในและนอกระบบโรงเรียน
2. ส่งเสริมและสนับสนุนด้านสุขภาพอนามัยที่ดีของประชาชน
3. สนับสนุนด้านสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการชุมชน
4. สนับสนุนด้านกีฬา และนันทนาการ
5. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
6. การพัฒนาชุมชนและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน
7. ส่งเสริมอนุรักษ์ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

กลยุทธ์

1. สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. การจัดการผังเมือง

4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

กลยุทธ์

1. ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาทั้งในและนอกระบบโรงเรียน
2. ส่งเสริมและสนับสนุนด้านสุขภาพอนามัยที่ดีของประชาชน
3. สนับสนุนด้านสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการชุมชน
4. สนับสนุนด้านกีฬา และนันทนาการ
5. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
6. การพัฒนาชุมชนและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน
7. ส่งเสริมอนุรักษ์ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

กลยุทธ์

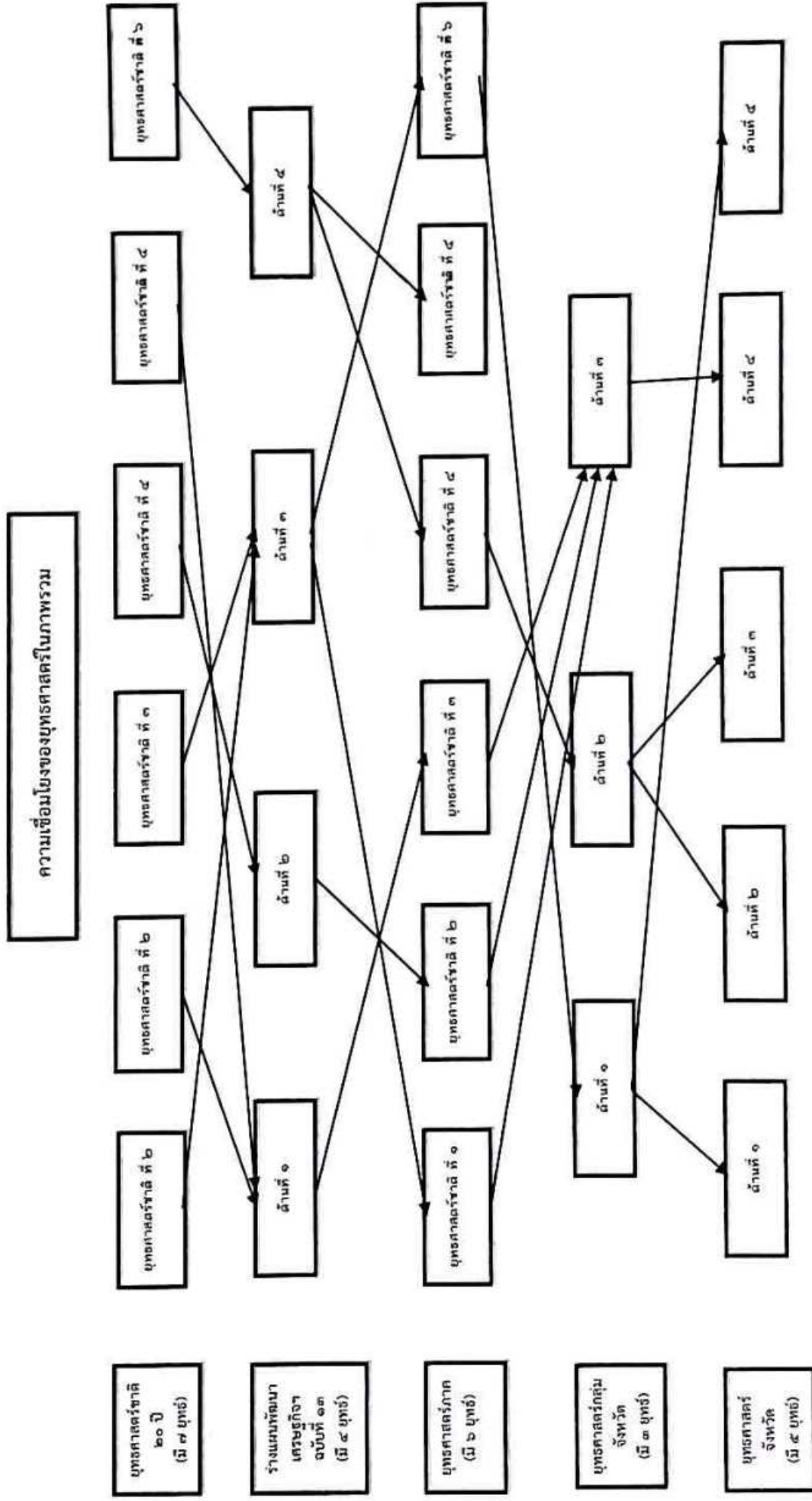
1. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนและส่วนราชการต่าง ๆ
2. พัฒนาบุคลากร และจัดหาวัสดุ ครุภัณฑ์ สำนักงานที่จำเป็นต่อการปฏิบัติราชการ
3. การพัฒนาด้านประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร

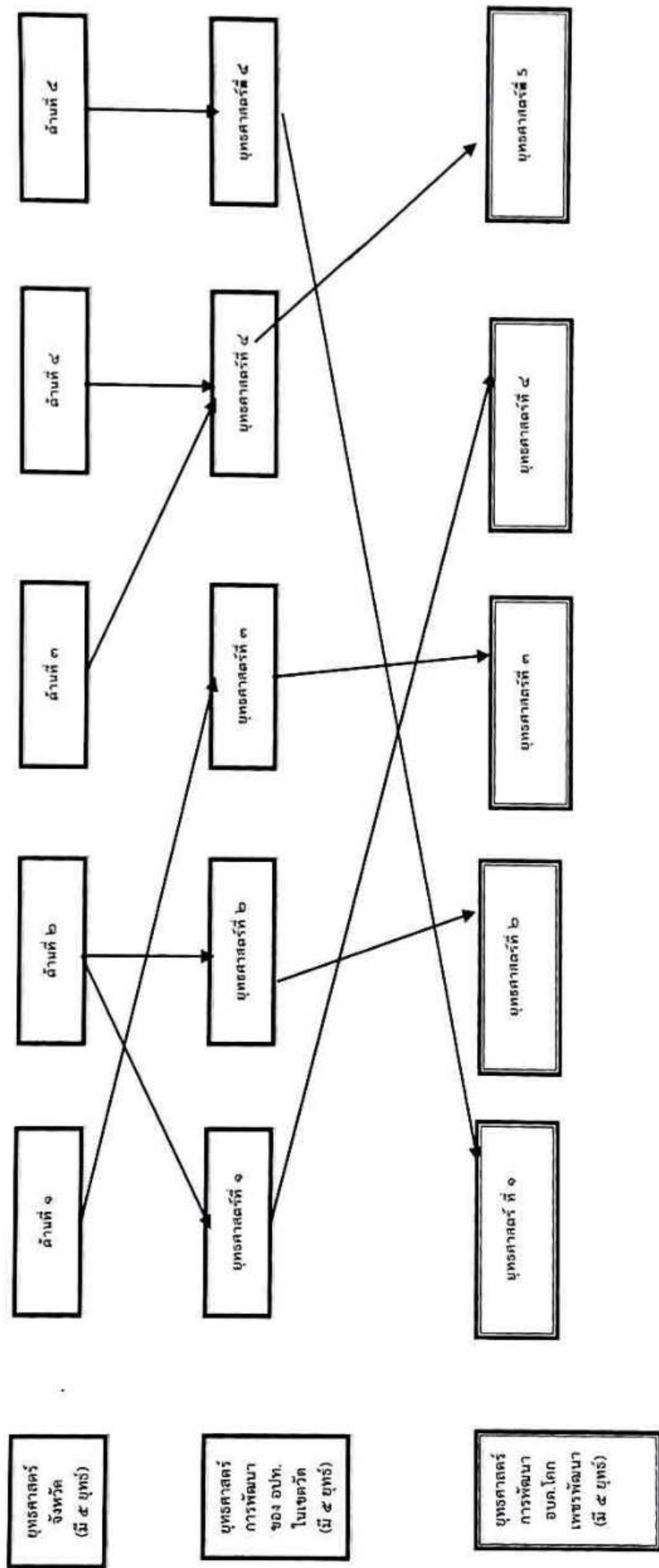
7) จุดยืนทางยุทธศาสตร์

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา จึงได้กำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) คือ “เชิดชูคุณธรรมนำประชา พัฒนาล้ำค่านูเพื่อการเกษตร เชิงนิเวศน์แบบพอเพียง ชุบเลี้ยงชุมชนอยู่ดีมีสุข”

8) ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

จากประเด็นความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ที่สำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ยุทธศาสตร์จังหวัด จะเห็นได้ว่ามีความเชื่อมโยงกันอย่างชัดเจนในการนำมาเป็นแนวทางกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ชัดเจนจะเป็นการเตรียมการพัฒนา เป็นการนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในท้องถิ่นในเข้มแข็งขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมของคน สังคมและระบบเศรษฐกิจของชุมชน ให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากสภาวะการณ์เปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน สังคม เศรษฐกิจภายในชุมชนให้มีคุณภาพ ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในชุมชนอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดรวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของชุมชนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

(3) การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

3.1 การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานการณ์สภาพการพัฒนาท้องถิ่นในปัจจุบัน เป็นการประเมินโดยวิเคราะห์ถึงโอกาส และภาวะคุกคามหรือข้อจำกัด อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการพัฒนาด้าน ๆ ของท้องถิ่น รวมทั้งการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อนของท้องถิ่น อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายในของท้องถิ่น ซึ่งทั้งหมดเป็นการประเมินสถานการณ์สภาพของท้องถิ่นในปัจจุบันโดยเป็นการตอบคำถามว่า “ปัจจุบันท้องถิ่นมีสถานการณ์สภาพการพัฒนาอยู่จุดไหน” สำหรับใช้เป็นประโยชน์ในการกำหนดการดำเนินงานในอนาคตต่อไป ทั้งนี้ใช้เทคนิค SWOT analysis การพิจารณาถึงปัจจัยภายใน ได้แก่จุดแข็ง (Strength-S) จุดอ่อน (Weak-W) และปัจจัยภายนอก ได้แก่ โอกาส (Opportunity-O) และอุปสรรค (Threat-T) เป็นเครื่องมือ

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานการณ์สภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาส การพัฒนาในอนาคตท้องถิ่น ด้วยเทคนิค SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค)

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานการณ์สภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ด้วยเทคนิค SWOT Analysis วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ทั้งภายในและภายนอก มีดังนี้

ด้านที่ 1 ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

จุดแข็ง (Strengths)

1. มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อระหว่างหมู่บ้านและตำบลสามารถเดินทางสัญจรไปมาได้อย่างสะดวก
2. มีนโยบายผู้บริหารในการดำเนินการด้านโครงสร้างพื้นฐานอย่างเป็นธรรม
3. มีแหล่งน้ำที่สามารถสร้างระบบประปาหมู่บ้านได้

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. มีบุคลากรด้านช่างไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน
2. มีอุปกรณ์ เครื่องจักรไม่เพียงพอ
3. มีงบประมาณจำกัด

โอกาส (Opportunity)

1. มีหน่วยงานอื่นให้การสนับสนุนงบประมาณ เช่น กรมทางหลวงชนบท องค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ ฯลฯ
2. มีนโยบายภาครัฐที่ให้ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ครบทุกหลังคาเรือน
3. มีหน่วยงานอื่นให้การสนับสนุนงบประมาณ เช่น กรมชลประทาน กรมทรัพยากรน้ำ ฯลฯ

อุปสรรค (Threat)

1. ขาดการดำเนินการจัดสรรงบประมาณ ให้การสนับสนุนงบประมาณอย่างต่อเนื่อง
2. มีการอพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในพื้นที่ ทำให้จำนวนประชากรไม่สม่ำเสมอ

ด้านที่ 2 ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

จุดแข็ง (Strengths)

1. พื้นที่ส่วนใหญ่ยังไม่มีสภาพเป็นชุมชนเมือง
2. มีการรณรงค์ปลูกป่าชุมชน

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. ขาดระบบกำจัดขยะที่ถูกต้อง
2. ประชาชนขาดความตระหนักในการดูแลและการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ

สิ่งแวดล้อม

โอกาส (Opportunity)

1. มีนโยบายด้านบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนา
2. มีกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดูแลเรื่องสิ่งแวดล้อมโดยตรง
3. มีหน่วยงานอื่นให้การสนับสนุนงบประมาณ เช่น กรมชลประทาน กรมทรัพยากรน้ำ ฯลฯ

อุปสรรค (Therats)

1. การจัดสรรงบประมาณจากภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องขาดความคล่องตัวและต่อเนื่อง
2. องค์กรประชาชนและภาคเอกชนไม่ให้ความสำคัญในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ

สิ่งแวดล้อม

ด้านที่ 3 ด้านเศรษฐกิจ

จุดแข็ง (Strengths)

1. มีการรวมกลุ่มต่าง ๆ ภายในหมู่บ้าน/ตำบล
2. มีทรัพยากรและวัตถุดิบภายในหมู่บ้าน/ตำบลหลากหลาย

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. กลุ่มขาดความรู้ในการบริหารจัดการจึงไม่มีความเข้มแข็ง
2. ขาดงบประมาณสนับสนุนการดำเนินงานของกลุ่มอย่างต่อเนื่อง
3. ไม่มีตลาดรองรับสินค้าหรือผลผลิตของกลุ่ม
4. เกษตรกรมีภาระหนี้สินจำนวนมาก

โอกาส (Opportunity)

1. รัฐบาลส่งเสริมและสนับสนุนธุรกิจชุมชน
2. รัฐบาลมีนโยบายให้ประชาชนดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง

อุปสรรค (Therats)

1. งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐยังไม่เพียงพอ
2. ขาดแหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพ
3. ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ
4. ตลาดสินค้าการเกษตรมีความต้องการไม่แน่นอน

ด้านที่ 4 ด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

จุดแข็ง (Strengths)

1. มีโรงเรียน 6 แห่ง
2. มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 1 แห่ง
3. มีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. มีกองทุนหลักประกันสุขภาพตำบล
5. มีการช่วยเหลือสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเอดส์

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. ขาดงบประมาณในการส่งเสริมและสนับสนุนด้านการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนอย่างเพียงพอ
2. ประชาชนขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่น
3. ขาดงบประมาณและเครื่องมือในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
4. จำนวนผู้สูงอายุมีจำนวนมากขึ้นทุก ๆ ปี
5. เยาวชนขาดความตระหนักในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา

โอกาส (Opportunity)

1. มีหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องให้ความช่วยเหลือและสนับสนุน เช่น กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
2. มีนโยบายภาครัฐที่เอื้อต่อการพัฒนา เช่น นโยบายพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ด้านวัฒนธรรม ด้านสุขภาพ ด้านความมั่นคงของชีวิตและสังคม
3. การแก้ปัญหาความยากจนปัญหายาเสพติด ตามนโยบายของรัฐบาล
4. รัฐบาลสนับสนุนโครงการตามแผนยุทธศาสตร์อยู่ดีมีสุข
5. นโยบายของรัฐบาล/จังหวัด ที่สนับสนุนส่งเสริมด้านการเกษตร สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ตำบล
6. การสร้างความเข้มแข็งตามระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียง

อุปสรรค (Therats)

1. มีวัฒนธรรมค่านิยมต่างชาติเข้ามารอบงำวัฒนธรรมไทย
2. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ขาดความยืดหยุ่นไม่เหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจ
3. ห้วงระยะเวลาในการจัดสรร/เบิกจ่ายเงินอุดหนุนของรัฐบาลล่าช้าไม่แน่นอน
4. ผลการถ่ายโอนภารกิจทำให้มีงาน/หน้าที่ เพิ่มขึ้นแต่ไม่มีบุคลากรรองรับ
5. ค่าครองชีพสูง
6. ภาวะวิกฤตการณ์น้ำมันแพง
7. การจัดสรรงบประมาณและระยะการเบิกจ่ายไม่เหมาะสมกับเวลาดำเนินการ
8. ภาระหน้าที่เพิ่มมากขึ้น ตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอน
9. สถานการณ์ทางการเมืองมีความไม่แน่นอน
10. มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด

ด้านที่ 5 ด้านบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

จุดแข็ง (Strengths)

1. ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งโดยตรง
2. มีนโยบายผู้บริหารในการดำเนินการชัดเจน
3. มีการพัฒนาบุคลากร
4. มีการจัดโครงสร้างภายในที่เหมาะสมสอดคล้องกับการกิจ
5. มีการแบ่งแยก/มอบหมายหน้าที่รับผิดชอบที่ชัดเจน
6. บริหารจัดการโดยยึดหลักธรรมาภิบาล
7. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในรูปแบบประชาคม
8. บุคลากรมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในระดับดี
9. มีการจัดส่งบุคลากรเข้ารับการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง
10. มีแผนอัตรากำลังที่เหมาะสมกับโครงสร้างอำนาจหน้าที่
11. การใช้จ่ายเงินงบประมาณเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมาย

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. วัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอ
2. ระบบการจัดเก็บภาษีไม่ได้มาตรฐาน
3. ประชาชนขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
4. ขาดการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมและความรับผิดชอบต่อส่วนรวมให้กับบุคลากร
5. ขาดการส่งเสริมจรรยาบรรณให้กับบุคลากร
6. จำนวนบุคลากรไม่เพียงพอในการปฏิบัติงาน

โอกาส (Opportunity)

1. มีหน่วยงานต่าง ๆ จัดฝึกอบรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
2. มีนโยบายภาครัฐที่เอื้อต่อการพัฒนา เช่น การปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ

บริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546

อุปสรรค (Therats)

1. ความขัดแย้งทางการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์
2. นโยบายภาครัฐ ระเบียบ กฎหมายเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติสับสน/ขาดความชัดเจน

3.2 การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ได้จัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2539 มีพื้นที่รับผิดชอบครอบคลุมพื้นที่ทั้งตำบลโคกเพชรพัฒนา มีเนื้อที่ 100 ตารางกิโลเมตร หรือ 62,500 ไร่ หมู่บ้านซึ่งตั้งอยู่ในเขตตำบลโคกเพชรพัฒนา มีทั้งหมดจำนวน 11 หมู่บ้าน จากการสำรวจและวิเคราะห์

สภาพทางกายภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา และบริเวณพื้นที่ต่อเนื่อง สามารถสรุปสภาพปัญหาของชุมชนได้ ดังนี้

1. ปัญหาทางด้านกายภาพปัญหาของสภาพพื้นที่เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีสภาพพื้นที่ไม่มีพื้นที่ป่าและภูเขา ลักษณะเป็นพื้นที่ราบ เมื่อถึงฤดูฝนก็มีน้ำเอ่อล้นท่วมพื้นที่การเกษตรและที่อยู่อาศัย เป็นบางพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนาเพราะยังขาดระบบการระบายน้ำที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งในอนาคตองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีโครงการก่อสร้างระบบระบายน้ำเพื่อแก้ไขปัญหานี้
2. ปัญหาด้านการคมนาคมและขนส่งปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา มีถนนเชื่อมโยงกับชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ระบบและโครงข่ายถนน แต่ละสายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่เป็นถนนคอนกรีตและลาดยาง แต่ปัญหาการคมนาคมส่วนมากคือถนนชำรุด ทำให้การคมนาคมไม่สะดวก และไม่มีเส้นแบ่งช่องจราจร
3. ปัญหาขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตร เนื่องจากพื้นที่มีการประกอบอาชีพหลัก คือ อาชีพการเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ทำให้มีความต้องการใช้น้ำค่อนข้างมาก และยังไม่มียระบบจัดเก็บน้ำ เพื่อใช้ในฤดูแล้งที่มีประสิทธิภาพ และเพียงพอต่อปริมาณการใช้
4. ปัญหาด้านนันทนาการเนื่องจากภายในชุมชนมีพื้นที่ในการประกอบกิจกรรมและพื้นที่ในการชุมนุมคนเพื่อการทำกิจกรรม ไม่เพียงพอต่อการมาใช้บริการกิจกรรมนันทนาการเพื่อพักผ่อนหย่อนใจและออกกำลังกายของคนในชุมชนเพราะมีสภาพชำรุด
5. ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมชุมชนเนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเพชรยังเป็นพื้นที่ชนบทและเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ จึงยังไม่มีมีการประกอบกิจกรรมอันใดในพื้นที่ที่มีปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมมากนัก นอกจากเรื่องปัญหามลพิษทางอากาศที่เกิดจากการเผาขยะของแต่ละครัวเรือน ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพแวดล้อมชุมชนในอนาคตได้
6. ปัญหาด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาย่อยอำเภอบำเหน็จณรงค์ การให้บริการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ยังไม่ครอบคลุม และสำหรับการให้บริการน้ำประปา ยังไม่ครอบคลุมทุก ๆ พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้บ้านเมืองมีความอยู่อย่างยั่งยืนต่อไป

รายละเอียดยุทธศาสตร์

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อป.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด ผลผลิต/โครงการ	ค่าเป้าหมาย					ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงาน ที่รับผิดชอบหลัก	หน่วยสนับสนุน
					2566	2567	2568	2569	2570					
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การสร้างภาพ เข้มแข็งทาง เศรษฐกิจฐาน รากและแข่งขัน ได้อย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อรองรับการ เป็นศูนย์กลาง ทาง และ ยุทธศาสตร์ที่ 7 การบริหาร จัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม แบบมีส่วนร่วม	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาด้าน โครงสร้าง พื้นฐาน	เป้าประสงค์ที่ 4	-จำนวนถนนเพิ่มขึ้นและ ได้รับการบำรุง -การก่อสร้างบำรุงรักษา ระบบสาธารณูปโภคครบ ทั่วถึง -ระบบการจราจรได้รับการ พัฒนา	30	30	30	30	30	สามารถดำเนินการ ได้ 150 โครงการ	14,15	-โครงการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานในเขต ชุมชนและเชื่อมต่อระหว่าง ตำบล -โครงการพัฒนาระบบ สาธารณูปโภคในตำบลให้ เพียงพอความต้องการ ของประชาชนและหมู่บ้านที่ มีผู้เดิน และรองรับการ ขยายตัวของชุมชนเพิ่มมาก ขึ้น -โครงการปรับปรุงซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภคใน ตำบลให้มีสภาพที่ดีขึ้น	กองช่าง	อบต.โคกเพชรพัฒนา
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหาร จัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม แบบมีส่วนร่วม อย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 7 การบริหาร จัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม แบบมีส่วนร่วม	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	เป้าประสงค์ที่ 6	-ระดับความพึงพอใจในการ บริหารจัดการสิ่งแวดล้อม -ระบบน้ำบาดาล -การบริหารจัดการขยะ สิ่งปฏิกูล	5	5	5	5	5	สามารถดำเนินการ ได้ 25 โครงการ	16,17	-โครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ในการรักษาสิ่งแวดล้อม ตำบล -การส่งเสริมการรักษาพื้นที่ ป่าปลูกป่า เพิ่มพื้นที่สีเขียว -โครงการอนุรักษ์ ส่งเสริม การบริหารจัดการขยะมูล ฝอยและสิ่งปฏิกูลในชุมชน และตำบลให้สะอาด -โครงการดูแล รักษาความ สะอาดในแหล่งน้ำ ให้ สามารถเก็บประโยชน์ได้อย่าง คุ้มค่า	กองสาธารณสุข, กอง ช่าง และกองส่งเสริม การเกษตร	อบต.โคกเพชรพัฒนา

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด ผลลัพธ์/โครงการ	ค่าเป้าหมาย					ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงาน ที่รับผิดชอบหลัก	หน่วยสนับสนุน
					2566	2567	2568	2569	2570					
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การสร้างภาพ เชิงพื้นที่ทาง เศรษฐกิจฐาน รากและแข่งขัน ได้อย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนา ศักยภาพและ ขีดความสามารถ ด้านการเกษตร	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนา ด้านเศรษฐกิจ	เป้าประสงค์ที่ 1	ร้อยละของประชาชน -ได้รับการฝึกอาชีพ -มีรายได้เพิ่มขึ้น -ได้รับการสนับสนุนส่งเสริม การเกษตร	7	7	7	7	7	สามารถดำเนินการ ได้ 35 โครงการ	1.2.3	-โครงการส่งเสริมให้ความรู้ด้าน การเกษตรให้กับประชาชนและ กลุ่มอาชีพ -โครงการส่งเสริมการให้ความ อาชีพให้กับประชาชน/กลุ่มอาชีพ -โครงการส่งเสริมการประกอบ อาชีพตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง	กองส่งเสริมการสังคม และเกษตรกรรม การเกษตร	อบต. โคกเพชรพัฒนา
ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนา สังคมและ คุณภาพชีวิตให้ มั่นคงตามหลัก ปรัชญา เศรษฐกิจ พอเพียง	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนา และสังคมที่มี คุณภาพและ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนา คุณภาพชีวิต และความ เป็นอยู่ของ ประชาชนให้ เข้มแข็งและ ยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนา สังคมและ คุณภาพชีวิต	เป้าประสงค์ที่ 2 และเป้าประสงค์ที่ 3	ร้อยละของประชาชน -ได้รับการส่งเสริม เข้าร่วมประเพณี ศาสนา และวัฒนธรรม -ได้รับบริการด้านสุขภาพ	11	11	11	11	11	สามารถดำเนินการ ได้ 55 โครงการ	4.5.6.7. 8.9.10	-โครงการส่งเสริมการศึกษาทุก ระดับชั้น ทั้งในและนอกโรงเรียน -โครงการส่งเสริมให้ประชาชนทุก ระดับทุกช่วงอายุมีสุขภาพ ร่างกายและจิตใจเข้มแข็ง โดย การออกกำลังกายและเล่นกีฬา -โครงการส่งเสริมการแข่งขันกีฬา ให้กับเด็กและเยาวชน -โครงการให้ความรู้เกี่ยวกับ คุณธรรมและศรัทธาทั้งให้ จากภาวะเสียและมีคุณภาพชีวิต ที่ดีขึ้น -โครงการส่งเสริมชมรมนิยม ประเพณีศาสนา และวัฒนธรรม -โครงการให้การส่งเสริม ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วย ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาส	สำนักส่งเสริม การศึกษาและ สวัสดิการ	อบต. โคกเพชรพัฒนา

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด ผลผลิต/โครงการ	ค่าเป้าหมาย					ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงาน ที่รับผิดชอบหลัก	หน่วยสนับสนุน
					2566	2567	2568	2569	2570					
ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนา สังคมและ คุณภาพชีวิตให้ มั่นคงตามหลัก ปรัชญา เศรษฐกิจ พอเพียง	ยุทธศาสตร์ที่ 8 การบริหาร จัดการ บ้านเมืองที่ดี	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาด้าน การบริหาร จัดการบ้านเมือง ที่ดี	เป้าประสงค์ที่ 5	ร้อยละของประชาชน มีส่วนร่วมในการพัฒนา ท้องถิ่น -ได้รับการเรียนรู้ -ได้รับบริการที่ดี -ประสิทธิภาพและโปร่งใส เป็นธรรม -ชุมชนเข้มแข็งเป็นระเบียบ เรียบร้อย	5	5	5	5	5	สามารถดำเนินการ ได้ 25 โครงการ	11.12, 13	-โครงการเรียนรู้ ประสิทธิภาพการบริหารงาน ของท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ ให้ สามารถพัฒนาท้องถิ่นได้ อย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมา ภิบาล -โครงการพัฒนา เกษตร ศักยภาพของบุคลากรใน องค์กรให้เข้มแข็งครบทุก ด้าน -โครงการส่งเสริมการมีส่วน ร่วมของประชาชนในพื้นที่ใน การ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วม แก้ไข เพื่อพัฒนาท้องถิ่นให้ เข้มแข็งอย่างยั่งยืน -โครงการส่งเสริม พัฒนา ศักยภาพผู้นำชุมชนทุกระดับ ให้สามารถปฏิบัติงานได้ -โครงการส่งเสริมให้ ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการพัฒนาท้องถิ่น	สำนักสิ่งแวดล้อม ส่วนราชการ	อบต.โคกเพชรพัฒนา

ส่วนที่ 3

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่น

ไปสู่การปฏิบัติ

ส่วนที่ 3
การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

(1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
1	การพัฒนาด้าน โครงสร้างพื้นฐาน	1.ด้านบริการชุมชน และสังคม 2.ด้านเศรษฐกิจ	1.แผนงานเคหะและ ชุมชน 2.แผนงาน อุตสาหกรรมและการ โยธา	กองช่าง	อบต.โคกเพชรพัฒนา
2	การพัฒนาด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	1. ด้านบริการชุมชน และสังคม 2. ด้านเศรษฐกิจ	1. แผนงาน สาธารณสุข 2. แผนงานการเกษตร	1. กองสาธารณสุข 2. กองส่งเสริม การเกษตร	
3	การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ	1.ด้านบริการชุมชน และสังคม 2.ด้านเศรษฐกิจ	1. แผนงานสังคม สงเคราะห์ 2. แผนงานการเกษตร	1. กองสวัสดิการ สังคม 2. กองส่งเสริม การเกษตร	
4	การพัฒนาด้านสังคม และคุณภาพชีวิต	1.ด้านบริหารทั่วไป 2.ด้านบริการชุมชน และสังคม 3.ด้านเศรษฐกิจ 4.ด้านการ ดำเนินงานอื่น	1.แผนงานบริหารงาน ทั่วไป 2.แผนงานการรักษา ความสงบภายใน 3.แผนงานการศึกษา 4.แผนงาน สาธารณสุข 5.แผนงานสังคม สงเคราะห์ 6.แผนงานสร้างความ เข้มแข็งของชุมชน 7.แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและ นันทนาการ 8.แผนงานงบกลาง	1. สำนักปลัด 2. กองคลัง 3. กองช่าง 4. กองการศึกษา 5. กองสวัสดิการ สังคม	

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
5	การพัฒนาด้านการ บริหารจัดการบ้านเมือง ที่ดี	1. ด้านบริการทั่วไป 2. ด้านบริการชุมชน และสังคม 3. ด้านเศรษฐกิจ	1. แผนงานบริหารงาน ทั่วไป 2. แผนงานสังคม สงเคราะห์ 3. แผนงาน อุตสาหกรรมและการ โยธา	1. สำนักปลัด 2. กองคลัง 3. กองช่าง 4. กองสวัสดิการ สังคม	อบต.โคกเพชรพัฒนา
รวม	5 ยุทธศาสตร์	4 ด้าน	8 แผนงาน	6 สำนัก/กอง	1 หน่วยงาน

แบบ ผ.01

บัญชีสรุปโครงการพัฒนา

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570)

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

2. บัญชีโครงการพัฒนาท้องถิ่น

แบบ ผ.01

บัญชีสรุปโครงการพัฒนา

แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566 - 2570)

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

ยุทธศาสตร์	ปี 2566		ปี 2567		ปี 2568		ปี 2569		ปี 2570		รวม 5 ปี	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)
1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน												
1.1 แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	37	4,535,316	48	6,544,600	42	7,137,800	39	6,182,800	30	5,494,800	196	29,895,316
รวม	37	4,535,316	48	6,544,600	42	7,137,800	39	6,182,800	30	5,494,800	196	29,895,316
2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม												
2.1 แผนงานบริหารงานทั่วไป	2	100,000	2	100,000	2	100,000	2	100,000	2	100,000	10	500,000
2.2 แผนงานสาธารณสุข	2	35,000	2	35,000	2	35,000	2	35,000	2	35,000	10	175,000
2.3 แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	1	20,000	1	20,000	1	20,000	1	20,000	1	20,000	5	100,000
2.4 แผนงานการเกษตร	11	60,000	11	60,000	11	60,000	11	60,000	11	60,000	55	300,000
รวม	16	215,000	16	215,000	16	215,000	16	215,000	16	215,000	80	1,075,000
3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ												
3.1 แผนงานสังคมสงเคราะห์	1	20,000	1	20,000	1	20,000	1	20,000	1	20,000	5	100,000
3.2 แผนงานการเกษตร	1	20,000	1	20,000	1	20,000	1	20,000	1	20,000	5	100,000
รวม	2	40,000	2	40,000	2	40,000	2	40,000	2	40,000	10	200,000

ยุทธศาสตร์	ปี 2566		ปี 2567		ปี 2568		ปี 2569		ปี 2570		รวม 5 ปี	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)
4) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคม												
4.1 แผนงานบริหารงานทั่วไป	4	70,000	4	70,000	4	70,000	4	70,000	4	70,000	20	350,000
4.2 แผนงานรักษาความสงบภายใน	9	505,000	9	505,000	9	505,000	9	505,000	9	505,000	45	2,525,000
4.3 แผนงานการศึกษา	13	3,865,650	13	3,867,950	13	3,870,650	13	3,871,850	13	3,873,650	65	19,349,750
4.4 แผนงานสาธารณสุข	6	550,000	6	370,000	6	370,000	6	370,000	6	370,000	30	2,030,000
4.5 แผนงานสังคมสงเคราะห์	9	190,000	9	190,000	9	190,000	9	190,000	9	190,000	45	950,000
4.6 แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	-	-	-	-	1	200,000	1	420,000	1	250,000	3	870,000
4.7 แผนงานสร้างความเข้มแข็งชุมชน	3	55,000	3	55,000	3	55,000	3	55,000	3	55,000	15	275,000
4.8 แผนงานศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	11	525,000	11	525,000	11	525,000	11	525,000	11	525,000	55	2,625,000
4.9 แผนงานงบกลาง	9	11,700,000	9	11,905,000	9	12,024,000	9	12,236,000	9	12,441,000	45	60,306,000
รวม	64	17,460,650	64	17,487,950	65	17,809,650	65	18,242,850	65	18,279,650	323	89,280,750
5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหาร												
จัดการบ้านเมืองที่ดี												
5.1 แผนงานบริหารงานทั่วไป	7	584,000	7	584,000	7	584,000	7	584,000	7	584,000	35	2,920,000
5.2 แผนงานการศึกษา	1	47,000	1	569,000	-	-	-	-	-	-	2	616,000
5.3 แผนงานสังคมสงเคราะห์	2	40,000	2	40,000	2	40,000	2	40,000	2	40,000	10	200,000
5.4 แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	5	272,829	8	710,000	8	710,000	7	560,000	4	210,000	32	2,462,829
รวม	15	943,829	18	1,903,000	17	1,334,000	16	1,184,000	13	834,000	79	6,198,829
รวมทั้งสิ้น	134	23,194,795	148	26,190,550	142	26,536,450	138	25,864,650	126	24,863,450	688	126,649,895

2. บัญชีโครงการพัฒนาท้องถิ่น

แบบ ผ.01

บัญชีสรุปโครงการเกินศักยภาพ
แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.2566 - 2570)
องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเพชรพัฒนา

ยุทธศาสตร์	ปี 2566		ปี 2567		ปี 2568		ปี 2569		ปี 2570		รวม 5 ปี	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)
1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน												
1.1 แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	23	132,901,300	23	132,901,300	23	#####	23	132,651,300	23	132,651,300	23	663,756,500
รวม	1	13,792,032	2	16,792,032	3	13,173,024	4	25,731,424	2	15,558,400	12	85,046,912